MARY PEARSON

întâlnire cu răzbunarea

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de ILEANA JITARU

Capitolul 1

- Ce vrea sa zică: “Eu nu voi merge”? Haide, Ethan, ai promis! De doi ani de zile, nu ţi-ai luat nicio singura zi de concediu; ar trebui să-ţi iei cel puţin o săptămână de odihnă, altfel vei claca.

- Adică, tu crezi că un congres medical înseamnă odihnă? Ce să-ţi spun! Dimineaţa te chinuie cu nişte conferinţe plicticoase de moarte, iar după-amiază te distrug cu mondenităţi interminabile. Nu, mulţumesc! Aşa ceva nu-i pentru mine!

- Este totuşi exact ce ai avea nevoie.

- De conferinţe ucigătoare?

- Mă gândeam mai degrabă la mondenităţi ... Ce va spune Evelyn când va afla că ai hotărât să nu te duci?

- Tocmai din cauza Evelynei nu vreau să merg.

Abby, aşezată în spatele biroului de la redacţie, făcu o grimasă şi se mişcă stingherită pe scaunul ei. îi era greu să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut şi să încerce să nu asculte conversaţia doctorului Grant cu Sylvia. Dacă măcar aceasta s-ar fi gândit să închidă uşa!

- Aş vrea să înţeleg, Ethan ...

- Ce să înţelegi? Nu este nimic de înţeles. N-am chef să merg acolo cu Evelyn; şi cum acest gen de întâlniri presupun prezenţa unor cupluri, n-am de gând să mă fac de râs ducându-mă singur. Este foarte simplu!

- Dar ce-i reproşezi lui Evelyn?

- în mod esenţial, faptul că este la fel ca toate celelalte femei. Este de-ajuns să ieşim împreună două luni pentru ca să-şi imagineze că relaţia noastră va merge mai departe.

- Oh, înţeleg! Este o adevărată crimă, după câte înţeleg eu!

Abby se încruntă auzind sarcasmul din vocea Sylviei. Nu că
ar fi fost de partea doctorului Grant, departe de ea gândul acesta; dar se temea că el nu va aprecia prea mult umorul surorilor sale.

- Scuteşte-mă de ironia ta facilă, bombăni într-adevăr doctorul. Nu i-am promis niciodată mai mult

Evelynei decât nişte momente plăcute pentru amândoi. A reuşit să mă facă să cred că şi ea consideră la fel relaţia noastră, că oricum nu era pregătită pentru un nou angajament după proaspătul ei divorţ ... Dar n-a fost aşa! Ar fi trebuit să prevăd că va interpreta în felul ei faptul că-i cer să petreacă trei zile la rând în compania mea. Sunt chiar supărat că am fost atât de naiv! Fapt este că nu mai vreau să plec.

- Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, răspunse Sylvia pe un ton ironic. Ar trebui să-ţi faci un tatuaj pe care să scrie: “alergie la dragoste şi la căsătorie”. Şi să ţi-l faci pe frunte! Asta te-ar feri de toate neplăcerile ...

- Nu sunt alergic, o corectă Ethan pe sora lui. Sunt doar prudent, mai ales cu femeile frumoase cum este Evelyn. Multe dintre ele se mărită mai mult din motive financiare decât sentimentale.

Sylvia scoase un oftat care se auzi până la recepţie. Fără să vrea, Abby trase cu urechea.

- Tot n-ai uitat-o, nu-i aşa?

- Pe cine? mormăi doctorul.

- Ştii foarte bine despre cine vorbesc. Despre acea Vanessa Nu-ştiu-cum.

- N-am chef să vorbesc despre asta. După cum n-am chef să vorbesc nici despre această conferinţă. Acum, dacă vrei să mă scuzi, mai am să-i dau

domnişoarei Richmond câteva scrisori de rezolvat înainte să plece.

Abby ridică ironic o sprânceană. în ciuda celor şase luni de când lucra pentru doctorul Ethan Grant, acesta continua să-i spună “domnişoara Richmond”. Asta n-o deranja peste măsură; era un mijloc ca oricare altul de a păstra o distanţă convenabilă faţă de acest bărbat extrem de seducător. Avea şi aşa destule probleme încât să se mai şi îndrăgostească. De fapt, ultima ei relaţie se terminase mai degrabă prost, şi fata era ferm hotărâtă să nu mai cadă prea curând în capcană.

Totuşi, trebuia să recunoască faptul că indiferenţa doctorului o deranja uneori. Acesta era de o răceală inimaginabilă. De exemplu, în şase luni, nu-i pusese nici măcar o întrebare personală. Niciuna!

Când îşi aminti prima lor întâlnire, un zâmbet apăru pe faţa lui Abby.

Sylvia fusese cea care o întâmpinase, şi când aceasta o invitase în birou pentru a i-o prezenta fratelui său, doctorul nici măcar nu-şi ridicase ochii de pe hârtiile din faţa lui.

Era evident că-i lăsase mână liberă surorii sale să-i găsească o înlocuitoare pentru ziua de vineri. După ani de “sclavie” în serviciul lui Ethan, Sylvia hotărâse într-adevăr să-şi acorde o zi liberă în plus pe

săptămână. Doctorul nu văzuse niciun inconvenient în asta, atâta vreme cât tranzacţia se petrecea în linişte.

Abby încercă să-şi amintească prima ei impresie. Aceasta fusese de surprindere ... Da, asta resimţise în prima clipă când constatase că Ethan Grant era exact opusul surorii sale.

Sylvia, la cei cincizeci de ani ei era vioaie, mică, rotunjoară şi foarte jovială. Doctorul părea să aibă sub patruzeci de ani. Chiar văzându-l aşezat la birou îi bănuise statura înaltă şi conformaţia atletică.

Dar ceea ce o marcase cel mai mult fuseseră ochii lui albaştri. Albaştri ca gheaţa ...

- încântat să te cunosc, domnişoară Richmond, spusese el când îi observase prezenţa.

Abby putuse să aprecieze contrastul dintre această formulă de politeţe şi asprimea de pe chipul interlocutorului său. Totul în înfăţişarea lui arăta omul hotărât, şi sigur pe el. Chiar şi în expresia aceasta încremenită şi rece a feţei, nu puteai să nu evoci o statuie a unui zeu grec.

Abby se amuzase ulterior de nenumărate ori pe seama acestei distanţe pe care el persista s-o menţină între ei. Care putea să fie oare motivul unui astfel de comportament? Oare îşi imagina că ea căzuse pradă farmecului său chiar de la prima

întâlnire, şi avea grijă să nu-i dea speranţe?

Abby zâmbi crispat. Experienţa ei cu Dillon o vindecase definitiv de acest gen de slăbiciuni! Şi oricum, ar fi avut nevoie de cineva cu alte calităţi decât frumosul doctor Grant ca s-o ajute să uite acei patru ani.

Oh, fireşte, o parte din fiinţa ei nu putea să rămână insensibilă la aura de senzualitate pe care o degaja; dar învăţase să-şi controleze bine emoţiile. Raţiunea şi voinţa ei rezistau la astfel de încercări.

în plus, doctorul avea chiar el grijă să-şi menţină cota de popularitate cât mai scăzută. Niciodată nu-i scăpa vreun zâmbet sau vreo remarcă veselă ... Nu era la fel ca toţi oamenii, ci era o maşină capabilă să lucreze optsprezece ore pe zi, şase zile pe săptămână, în trei spitale diferite! Fără să mai vorbim despre consultaţiile de la cabinet, bineînţeles.

Abby se întreba pentru a suta oară ce anume îl făcea să aibă un asemenea succes profesional. Nu vedea altă explicaţie decât impecabilul lui profesionalism şi talentul chirurgical. Despre amabilitate nici nu putea fi vorba. Ieşea din cabinet şi îşi chema pacienţii unul câte unul, cu vocea lui glacială, cu acea expresie de sfinx de care părea să nu se despartă niciodată.

- Nu este cazul să mă forţezi, Sylvia, se auzi vocea

lui din spatele uşii. Nu voi merge, punct.

- Dacă nu vrei să mergi împreună cu Evelyn, n-am să te oblig. Dar, în toată povestea asta, mă gândesc la tine. N-ai decât să te duci cu altcineva.

- Ah, da? Cu cine, mă rog?

- Ştiu şi eu, răspunse sora sa puţin iritată. N-ai decât să închiriezi una dintre acele femei pe care le plăteşti ca să te însoţească în societate.

- Nu fi ridicolă! Acolo vor fi oameni pe care îi cunosc foarte bine. Chiar crezi că aş face o bună impresie venind la braţ cu o "însoţitoare"?

- Cine ar şti?

- *Eu,* eu aş şti, în primul rând.

- încerci să-mi spui cumva că acum ai scrupule? Sincer vorbind, eu chiar cred că ideea unei însoţitoare este excelentă, şi care ar fi, în plus, perfect adaptată exigenţelor. Cu o femeie pe care ai plăti-o, n-ai avea nicio problemă pe viitor! Loialitatea şi devotamentul ei vor fi în funcţie de portofelul tău.

Şi apoi, vei şti de la bun început că se culcă cu tine pentru bani!

îngrozită, Abby îşi duse mâna la gură şi, involuntar, îşi retrase capul între umeri. Sylvia trebuie să-şi fi pierdut minţile ca să i se adreseze pe acest ton fratelui său!

în cabinet se lăsă o tăcere apăsătoare,

îndelungată.

- Nu mai spui nimic? reluă Sylvia. Auzi, nu te preface că mă ignori! Am oroare de asta.

Vocea lui Ethan se auzi, tăioasă ca un cuţit.

- în ceea ce mă priveşte, am oroare să mi se dicteze ce să fac. Acum, lasă-mă să lucrez.

Abby nu-şi putu reţine un frison. Cunoştea perfect tonul acesta. Se pare că şi Sylvia îl cunoştea, pentru că după câteva clipe ieşi din cabinet, răvăşită. închise uşa în urma ei şi traversă încăperea, vizibil îngândurată. Abby tuşi uşor, ca să-i amintească de prezenţa ei.

Sora doctorului tresări, ridică brusc privirea şi-i zâmbi slab. Se împrietenise cu Abby îndată ce o angajase.

- Ah, erai aici, Abby ...

- Vrei o ceaşcă de ceai? Am impresia că eşti puţin ... tulburată. Femeia oftă adânc.

- Nu, mulţumesc. Cred că aş face mai bine să mă întorc acasă şi să pregătesc cina. De altfel, n-ar fi ora la care pleci şi tu?

- Trebuie să mai bat la maşină câteva scrisori pentru doctorul Grant.

- Ce sclavie! Ai grijă şi notează-ţi toate orele acestea suplimentare!

- Oh, nu-ţi face griji! N-am să uit, afirmă Abby

zâmbind.

Sylvia se încruntă uşor şi se întoarse încet din drum, venind
spre biroul lui Abby.

- Ai probleme cu banii, Abby?

- Eu am întotdeauna probleme cu banii.

Trebuia să recunoască faptul că banii pe care-i câştiga vinerea la cabinet şi ceea ce mai adăuga lucrând în weekend ca ospătar, abia îi ajungeau să încheie luna.

- Nu ţi-ai găsit încă de lucru, ceva cu normă întreagă?

- Nu, din păcate.

Se gândi la sutele de C.V.-uri pe care le trimisese zadarnic. Şi nu-i scăpase nicio ofertă de serviciu. Se ducea atât de des la agenţia locală a forţelor de muncă încât funcţionarii de acolo îi spuneau deja pe nume!

- Nu înţeleg, mormăi Sylvia. Sunt convinsă că o mulţime de companii ar fi fericite să angajeze o tânără atât de frumoasă şi de competentă ca tine într-un serviciu comercial.

Abby se mulţumi să ridice din umeri. Nu voia să mărturisească motivul pentru care C.V.-ul ei era sistematic aruncat probabil la coş. Locul unde îşi urmase cursurile de secretariat nu era cu siguranţă

unul prea de încredere ...

Din fericire, Sylvia o angajase doar în urma unei conversaţii telefonice şi nu-i ceruse să aducă niciun document oficial. De fapt, nici n-o întrebase ce pregătire are şi o crezuse cu naivitate când fata îi spusese că îşi petrecuse ultimii patru ani în străinătate.

îi fusese enorm de greu să mintă. Dar sărăcia te face să fii în stare şi de lucruri pe care nu le-ai face, în mod normal. Şi apoi, nu totul din ceea ce afirmase era fals. Referinţa personală pe care, mai ales, o scosese în faţă, era chiar reală. Draga domnişoară Blanchford! Bătrâna doamnă era raza ei de soare...

- Am fost la un interviu, de fapt, recunoscu ea amintindu-şi cu dezgust de manierele bărbatului care o primise.

- Ah da? La cine?

- La un vânzător de maşini de ocazie.

Sylvia strâmbă din nas.

- Cred că meriţi mai mult de atât.

- Şi eu cred la fel. Dar ştii, vremurile sunt grele.

- O să-l întreb pe Ethan dacă nu cumva cunoaşte vreun doctor care are nevoie de o recepţioneră, îi propuse cu amabilitate Sylvia. Nu pentru că aş vrea să te văd plecată, dimpotrivă! O să-mi lipseşti. Şi lui Ethan, de altfel. Habar n-are ce perlă a găsit. Nu te

dai niciodată în lături de la muncă. Uite, cunosc multe fete tinere care şi-ar petrece vinerea după-amiaza pregătindu-se pentru ieşirea de seară!

- Eu nu mai sunt atât de tânără, Sylvia.

- Iată de altfel un alt lucru pe care nu-l înţeleg. Ai douăzeci şi cinci de ani. Cum se face că nu aleargă bărbaţii după tine?

- Nu sunt genul de fată după care să alerge bărbaţii atâta tot.

Ridică o privire maliţioasă spre Sylvia, dar zâmbetul i se şterse imediat ce-l zări pe Ethan care tocmai ieşise din cabinet şi le privea. în ochii lui de un albastru arctic strălucea o licărire ironică.

“Ai dreptate, părea el să gândească. Tu eşti genul de femeie pe care bărbaţii o duc în pat, nu la altar.”

Abby se convinse atât de bine că îi ghicise gândul, încât simţi că se înfurie. Cine era el ca să o judece, când nu ştia nimic despre ea? Ştia că este seducătoare, fireşte. Dar asta însemna că este şi o femeie uşoară? La urma urmei, nu iubise decât un bărbat în viaţa ei!

Şi apoi, modul ei de a se îmbrăca nu era deloc provocator. Lui Dillon îi plăcea s-o vadă în pantaloni mulaţi; acum, se îmbrăca în fuste lungi. Dillon îi cerea să se machieze în fiecare zi; acum, n-o mai făcea decât la ocazii. Mai ales de când proprietarul ei

începuse s-o privească libidinos de fiecare dată când se întâlneau pe scara imobilului în care locuia.

- Pot să vă ajut cu ceva, domnule doctor?

Se felicită în sinea ei că folosise un ton neutru, strict profesional, care nu trăda nimic din sentimentele ei reale faţă de el.

- Mai am doar trei scrisori de bătut la maşină, domnişoară Richmond. După care poţi pleca acasă.

Sylvia oftă şi clătină exasperată din cap.

- Pentru Dumnezeu! Când o să încetaţi cu “manierele” şi să vă spuneţi în sfârşit pe nume?

“Când vor avea găinile dinţi”, răspunse Abby în gând.

- Domnişoara Richmond n-ar aprecia acest gen de familiarităţi, declară doctorul Grant. Nu-i aşa, domnişoară?

Privirile li se întâlniră şi, din nou, fata citi în ochii lui o ironie profundă. Perfect. Dacă el voia să se joace astfel, nu va fi dezamăgit.

- Cred că, în relaţiile profesionale, trebuie păstrată o anumită distanţă, răspunse ea pe un ton aproape oficial. Dar dacă doctorul Grant doreşte să-i spun Ethan în afara orelor de birou, n-are decât să-mi comunice.

- Cred că deocamdată va rămâne ca până acum, răspunse el. Tu n-ar trebui să pleci, Sylvia? Este

târziu.

- într-o bună zi, Ethan, o să-ţi vină şi ţie de hac cineva, răspunse sora lui pe un ton sec. Nu vei avea întotdeauna ultimul cuvânt.

îi întoarse spatele şi trânti uşa în urma ei. Abby începu să spere că va fi de faţă în acea zi faimoasă când doctorul Grant nu va mai fi atât de sigur pe el. Dar cu siguranţă, asta nu se va întâmpla niciodată! Un robot ca el nu are slăbiciuni. Doar dacă... Abby se gândi la acea Vanessa despre care vorbise Sylvia. Era oare aceasta vinovată pentru comportarea doctorului, pentru răceala şi distanţa lui? Poate că şi el, o dată în viaţă, avusese o slăbiciune. Poate că apoi îşi muşcase degetele, şi îşi jurase să nu se mai repete.

Era cu atât mai îndreptăţită să înţeleagă genul acesta de probleme cu cât ei însăşi i se întâmplase. Cu singura diferenţă că pe ea trădarea lui Dillon o costase mult mai mult decât o decepţie sentimentală ...

- Am cumva un coş pe nas de mă studiezi astfel, domnişoară Richmond?

Aceasta se îmbujoră şi îşi plecă privirea peste hârtiile din faţa ei.

- îmi pare rău, domnule doctor, mormăi ea. Mă gândeam la altceva.

- La ceva neplăcut, dacă mă iau după expresia dumitale.

- Da.

Urmă un moment de tăcere, după care Ethan spuse, iritat:

- Cu siguranţă, nu eşti o femeie prea comunicativă. Bine. Iată scrisorile pe care trebuie să le baţi la maşină. Aş aprecia dacă, în drum spre casă, le-ai şi pune la poştă. El îi puse pe birou un mic reportofon, apoi se întoarse grăbit în cabinet.

Abby îl observă cu atenţie, conştientă că întrezărise o faţetă necunoscută a şefului ei. Faţă de indiferenţa lui obişnuită, micul acces de iritare avea efectul unui cutremur.

Ce i-o fi putut tulbura seninătatea de granit? Cearta cu Sylvia? Sau faptul că descoperise că Evelyn cerea mult mai mult de la el decât câte o noapte din când în când? Nu, cu siguranţă nu era asta. în decursul discuţiei cu sora lui, nu dăduse dovadă de altceva decât de dispreţul faţă de acest lucru.

Furia lui avea deci ceva de-a face cu *ea.* Probabil că nu-i plăcea să fie privit cu o asemenea insistenţă. Nu-i plăcuse nici faptul că refuzase să-i împărtăşească spontan ce anume o tracasa.

Abby se întoarse şi începu să bată rapid pe tastatura calculatorului. Un zâmbet amar îi apăruse

pe buzele pline şi senzuale. îşi imagina cu uşurinţă reacţia lui Ethan Grant dacă ar afla că din vina acelui monstru de Dillon petrecuse patru ani în închisoare. Patru ani, patru ani lungi care aproape că o doborâseră ...

Ceea ce suferise bietul doctor din cauza acelei Vanessa nu se putea compara nici pe departe cu suferinţele ei. Dacă avea cineva dreptul să fie bănuitor cu sexul opus, să nu aibă încredere, să se teamă şi să-l urască, aceasta era ea, Abigail Rose-Marie Richmond!

Capitolul 2

Abby tocmai începea transcrierea celei de a doua scrisori când îşi aminti de o *altă* scrisoare, cea pe care uitase să i-o dea lui Ethan.

în dimineaţa aceea, corespondenţa sosise foarte târziu, după ce doctorul începuse să-şi primească pacienţii. Evident, nu-şi deschidea el scrisorile, doar dacă nu era menţionat pe vreun plic “personal” sau “confidenţial”, ceea ce se întâmpla destul de rar. Cele mai multe dintre scrisori erau diverse hârtii de la pacienţi - cecuri, analize sau probleme de ordin profesional venind de la alţi doctori, sau publicitate de la marile laboratoare farmaceutice.

Scrisoarea în chestiune provenea de la hotelul “Bungarla”, unde era organizat congresul; ea îi anunţa pe participanţi de o schimbare în programul conferinţelor. în mod excepţional, doctorul Philip Ballistrat, un chirurg de renume mondial, va ţine o prelegere pentru a-şi prezenta ultimele lucrări.

Tânăra se gândi că pe şeful ei nu-l interesa prea mult această schimbare de program din moment ce hotărâse să nu se ducă la congres. Dar se presupunea că ea nu ştie nimic despre această decizie.

Oftă, apăsă pe butonul “pauză” al reportofonului

şi traversă încăperea. Ajunsă în faţa uşii cabinetului, se opri şi îşi controlă toţi nasturii bluzei pentru a verifica dacă sunt bine încheiaţi. Nu trebuia să se mai repete întâmplarea de acum două săptămâni ... Fără să-şi fi dat seama, un năsturaş de sidef al bluzei se descheiase şi în felul acesta decolteul devenise pe cât de involuntar pe atât de îndrăzneţ.

- Cred că unul dintre nasturii dumitale a pierdut lupta cu formele feminine, spusese atunci doctorul pe un ton uşor ironic.

Se întorsese pentru a scoate un dosar din fişet şi adăugase:

- Poate că ar trebui să-ţi coşi nişte nasturi mai mari. Sau să-ţi cumperi nişte bluze mai largi ...

Abby îi fusese recunoscătoare că se întorsese cu spatele la ea. în felul acesta, nu putuse să remarce în ce măsură se îmbujorase. Fusese de altfel singura dată când se lăsase tulburată de şeful ei. “Singura şi ultima dată”, îşi spuse ea, bătând în uşă. Spre marea ei surprindere, constată totuşi că mâna îi tremura uşor!

- Intră, domnişoară Richmond.

Ea se conformă, sperând ca nimic de pe chipul ei să nu-i trădeze agitaţia interioară.

- Da? Ce este? întrebă Ethan pe un ton autoritar.

Abby înaintă şi puse plicul pe biroul doctorului.

- O scrisoare pentru dumneavoastră. Vine de la hotelul unde se organizează congresul de săptămâna viitoare. Vă anunţă că, în ultima clipă, a apărut încă un conferenţiar. M-am gândit că aţi vrea s-o vedeţi, dar am uitat să v-o dau dimineaţă. îmi pare rău. Plicul trecu de pe birou direct în coşul de hârtii.

- Am hotărât să nu mă duc la congres, spuse Ethan Grant pe un ton repezit.

La lumina slabă a lămpii de birou, Abby zări nişte cearcăne adânci sub ochii doctorului. Chiar dacă el însuşi îşi impunea acest mod de viaţă istovitor, nu se putu abţine să resimtă un pic de milă pentru el. Degeaba îşi spunea că nu-l place, nu putea să nege faptul că era un excelent practician, care avea nevoie urgentă de odihnă. Se hotărî să încerce să-l facă să se răzgândească.

- Păcat, spuse ea. Este invitat şi profesorul Philip Ballistrat. Mă gândeam că v-ar fi plăcut să asistaţi la conferinţa lui. Este foarte cunoscut, nu-i aşa? Abby fu absolut derutată de reacţia interlocutorului său. Ethan rămase încremenit câteva clipe în scaunul său, în timp ce privirea lui de obicei glacială trăda ... Ce? Stupoare? Furie? Dar ce spusese ca el să reacţioneze astfel? Fu cu atât mai descumpănită când pe chipul lui Ethan apăru un zâmbet ... rece.

- Ia te uită! zise el cu o voce tărăgănată. Cine ar fi

crezut? Ai dreptate, domnişoară Richmond. Pentru nimic în lume n-aş rata ocazia de a asculta un chirurg atât de renumit.

îşi răsuci scaunul de birou din piele neagră, se aplecă şi recuperă scrisoarea pe care o aruncase la coş.

- îţi mulţumesc că m-ai anunţat despre această schimbare, adăugă el cu acelaşi zâmbet ciudat. Aş fi fost foarte dezamăgit dacă n-aş fi asistat la conferinţa profesorului Ballistrat.

- Asta înseamnă că vă veţi duce la congres? întrebă Abby pe un ton plin de speranţă.

- N-aş lipsi pentru nimic în lume, ţi-am mai spus.

Abby ar fi aplaudat de bucurie.

- Ce zâmbet, domnişoară Richmond! Presupun că nu te deranjează faptul că voi lipsi vinerea viitoare?

Ce o făcea să-şi simtă inima luând-o razna? Oare zâmbetul lui sarcastic, sau intensitatea cu care o privea? Şi brusc, fără niciun motiv, se întrebă ce ar simţi dacă Ethan ar săruta-o.

îşi muşcă buzele, îngrozitor la stânjenită de acest gând, sperând că nu i se vadă nimic pe faţă. Ce naiba i se întâmpla? Nu-l putea suferi pe bărbatul acesta şi iată că avea fantezii în legătură cu el!

Din fericire, situaţia nepotrivită în care se afla o ajută să-şi revină. Se îndreptă şi de la înălţimea celor

170 de centimetri ai ei, îi aruncă o privire sfidătoare interlocutorului său.

- Nu, nu mă deranjează. îmi este absolut indiferent.

- Hmm ... înţeleg. Este chiar foarte bine.

în felul acesta, vei putea considera într-un mod absolut obiectiv propunerea pe care ţi-o voi face.

- O propunere? Care?

- Nu este cazul să fii atât de speriată, domnişoară Richmond. Nu este decât ceva foarte onorabil, vei vedea. Fapt este că mă aflu într-o situaţie destul de incomodă cu acest congres, la care, firesc, sunt aşteptate să vină cupluri. Persoana cu care trebuia să merg s-a răzgândit.

Pentru o clipă, Abby fu derutată de modul atât de natural în care îi servea această minciună, dar îşi reveni repede. Era amuzant ... în ciuda antipatiei pe care o nutrea faţă de acest bărbat, nu şi l-ar fi putut imagina minţind. Era o dovadă în plus că nu trebuia niciodată să subestimeze perversitatea masculină!

- Acesta era principalul motiv care mă împiedica să mă duc, continuă el. De fapt, sora mea mi-a sugerat să recurg la serviciile unei însoţitoare ... profesioniste ... Dar mă întrebam dacă nu aş putea merge mai degrabă cu dumneata.

Abby îşi imagină că va continua cu “Vei fi plătită,

bineînţeles. Nu mă aştept să-mi faci un serviciu degeaba. Sylvia mi-a spus că în weekend eşti chelneriţă într-un bar. Te voi despăgubi aşadar pentru ceea ce vei pierde din cauza acestei călătorii, plus o primă apreciabilă. Deci, ce spui?”

în gând, ea continuă dialogul: “Ce spun? Nici pentru tot aurul din lume, asta spun! Te înşeli amarnic dacă îţi imaginezi că voi accepta aşa ceva!

Nu aş suporta să petrec nici măcar o oră cu tine!”

- îmi pare rău, dar nu pot, declară ea pe cel mai amabil ton, după ce epuizase în gând toate înjurăturile pe care le ştia.

- Pun pariu că nu te-ar lăsa prietenul dumitale ...

- Nu. N-am niciun prieten.

- Mă mir. Şi atunci, care este problema?

- în weekendul trecut, n-am putut lucra din cauza unei gripe. Dacă îl las iarăşi baltă pe patron, o să mă dea afară. Nu pot să-mi permit asta. După cum nu-şi putea permite să piardă nici munca de la cabinet, ceea ce explica de ce, dintr-o dată, era atât de diplomată.

- Cât câştigi într-un weekend?

- De ce?

- Te rog să-mi răspunzi doar la întrebare, domnişoară Richmond.

- Vreo sută douăzeci de dolari, plus bacşişurile.

- înţeleg. Şi cât timp ţi-ar trebui să-ţi găseşti o nouă slujbă, dacă o pierzi pe aceasta?

- Oh ... Nu ştiu exact. Uneori pot să găsesc în trei zile. Alteori, poate dura săptămâni în şir.

- Să zicem ... maximum trei luni?

- Da ...

Unde voia să ajungă? De ce n-o lăsa în pace? N-o s-o convingă oferindu-i bani, nici prin alt mijloc, de altfel.

El scoase dintr-un sertar un mic calculator şi începu să bată pe taste.

- O sută douăzeci ori treisprezece săptămâni, calculă el cu voce tare, fac o mie cincisute şaizeci de dolari. Presupun că o tânără ca dumneata adună nişte bacşişuri destul de consistente, aşa că rotunjesc cifra la două mii de dolari. Plătiţi în avans. Ce zici, Abby? Este o sumă frumuşică pentru trei zile din timpul dumitale.

Faptul că îi spusese pe nume nu-i scăpă tinerei, şi asta nu făcu decât să-i întărească hotărârea.

- îmi pare sincer rău, dar mă văd obligată să vă refuz. Oricum, nu sunt o actriţă prea bună. Sylvia are dreptate. Ar trebui să angajaţi o profesionistă.

- Nu. Pe dumneata te vreau.

Abby îl privi fix, cu un nod în gât. Ce voia să spună?

- Poate că ar trebui să clarific această afirmaţie, reluă doctorul, care se pare că îşi dăduse seama de surprinderea asistentei sale. Motivul pentru care aş dori să te am în mod deosebit pe dumneata alături de mine este următorul: ştiu foarte bine că în ciuda politeţei şi a zâmbetelor dumitale, nu poţi să mă suferi.

Aşadar, sunt sigur că nu te vei îndrăgosti prosteşte de mine, şi asta m-ar feri să mă faci să te concediez ulterior. în plus, îmi imaginez că trebuie să fii destul de drăguţă îmbrăcată în nişte haine potrivite ...

O studie îndelung, se opri o clipă pe contururile generoase ale sânilor şi adăugă:

- Da, destul de drăguţă ...

Abby se întrebă ce anume din tot acest discurs o scotea mai mult din sărite. Condescendenţa cu care îi vorbise Ethan, sau complimentul mediocru “destul de drăguţă”?

- Nu vă temeţi că antipatia mea faţă de dumneavoastră va ieşi la suprafaţă? întrebă ea pe un ton caustic.

- Nu. Ştiu că femeile au un talent natural de a se preface. Şi apoi, nu le suport pe cele care îşi dau ifose în faţa mea. Aşadar, date fiind circumstanţele, voi spune că suntem doar prieteni. Voi schimba

rezervarea şi voi cere două camere.

Abby îşi ascunse cu mare greutate dispreţul. El se aşteptase deci ca Evelyn să joace rolul unei iubite devotate, până la a împărţi patul cu ea, fără ca totuşi să-i dea dreptul să spere mai mult din partea lui ... Hotărât lucru, era un tip fermecător ...

Nici măcar Dillon, în ciuda trădării lui, nu precupeţise nimic atunci când vrusese s-o seducă: flori, cine romantice, cuvinte dulci murmurate la ureche ... în ceea ce-l priveşte, Ethan Grant nu promitea nimic. Poate doar o performanţă pur instinctuală între două cearşafuri.

Pe ecranul întunecat al gândurilor ei apărură noi imagini şi se înroşi violent.

- îmi ... îmi pare rău, bâigui ea, dar nu pot. îmi este pur şi simplu imposibil.

- Nimic nu este imposibil. Mă gândeam că două mii de dolari îţi vor învinge scrupulele. Care este problema? Fie că îţi vine să crezi sau nu, dar atunci când vreau, pot să fiu o companie foarte plăcută. Uite ce este, nu te oblig să te hotărăşti imediat. Nu ai decât să te gândeşti şi să-mi anunţi hotărârea dumitale dându-mi duminică un telefon.

Abby încuviinţă din cap, descumpănită. îi va fi mult mai uşor să-l refuze prin telefon. Tot bâlbâindu-se şi roşind, nu fusese probabil prea convingătoare.

Va fi cu totul altceva când nu-l va mai avea în faţa ochilor.

Un zâmbet satisfăcut pluti pe buzele doctorului, făcând-o pe Abby să fie şi mai hotărâtă să-l refuze. Probabil că se gândea că deja câştigase partida. De parcă banii lui i-ar fi putut schimba hotărârea ... Poate că el chiar se gândea că ea este atrasă de el!

Abby se crispă. Această suspiciune punea punct final întregii probleme şi-i înlătură ultimele îndoieli. De acum încolo, nimic pe lume n-o va mai putea face să accepte. Absolut nimic!

Nimic, doar destinul care-i bătu la uşă a doua zi, sub înfăţişarea unei bătrâne deznădăjduite!

Era una dintre acele zile negre în care regreţi că n-ai rămas în pat, cu capul sub pernă. Abby tocmai venise de la slujba ei de chelneriţă, unde din nou patronul îşi rătăcise mâna peste fundul ei.

în aceeaşi zi de sâmbătă, un hoţ intrase la domnişoara Blanchford şi o furase. Biata de ea era atât de şocată, încât Abby îşi petrecu întreaga zi de duminică încercând s-o consoleze.

Poliţia tocmai părăsise casa, una dintre cele mai vechi pensiuni din oraş, care trebuia să fi fost o splendoare în zilele ei de glorie. Acum era însă doar o clădire obosită, cu faţada din lemn putrezit de intemperii. Ferestrele imense - dintre care una fusese

spartă de hoţ - dădeau spre o grădină a cărei întreţinere lăsa mult de dorit.

Bătrâna domnişoară Blanchford dădea din cap în timp ce două lacrimi grele i se rostogoleau pe obrajii zbârciţi.

- S-au dus! murmură ea, cu un suspin gâtuit. Cinci ani de economii ... Au dispărut!

Abby îşi muşcă buzele pentru ca, la rândul ei, să nu înceapă să plângă. Dacă măcar bătrâna şi-ar fi pus banii la bancă, în loc să-i ascundă sub pat, într-o cutie de biscuiţi!

Poliţiştii credeau că hoţul trebuie să fi fost cineva care locuise pe vremuri în această pensiune şi care aflase de neîncrederea domnişoarei Blanchford în bănci, o trăsătură de altfel comună numeroşilor supravieţuitori ai marii crize financiare. Din păcate, aceiaşi poliţişti îi spuseseră lui Abby că aveau puţine şanse să-l găsească pe hoţ.

Cel mai grav lucru era însă faptul că bătrâna adunase toţi aceşti bani în speranţa că îşi va putea cumpăra un scaun rulant electric. Suferea într-adevăr de o boală musculară destul de frecventă la foştii balerini. Nu mai avea putere aproape deloc să se deplaseze în scaunul rulant împins cu mâna.

- Ce-o să mă fac, Abby? gemu ea. Nu vreau să mă duc la unul din azilele de stat. Dacă nu mai pot avea

independenţa mişcărilor, prefer să mor.

- Nu mai vorbiţi aşa, o certă cu duioşie fata. Poliţia vă va găsi banii, nu vă faceţi griji.

- Nu, nu-i vor găsi. Am fost o bătrână proastă să-i pun în cutia aceea.

- Gata. Faptul este consumat. Eu am convingerea că o să găsiţi banii.

Convingere care o făcea să simtă un nod în stomac când se gândea ce trebuie să facă pentru ca predicţia ei să se adeverească. Da, domnişoara Blanchford îşi va găsi banii ...

- Reprezentantul firmei trebuia să vină miercuri să-mi monteze fotoliul rulant. După spusele lui, era o ocazie excepţională, costă trei mii de dolari. Cele noi costă mult mai mult!

- Da, ştiu, răspunse Abby îngândurată.

Dacă Ethan Grant voia s-o plătească cu două mii de dolari pentru a-l însoţi la congres, poate că i-ar fi putut oferi mai mult? Trei mii, de exemplu ... “Plătiţi înainte”, promisese el. Cu puţin noroc, va reuşi poate să obţină suma înainte de miercurea viitoare.

Oh, fireşte, îi va spune domnişoarei Blanchford că poliţia găsise hoţul şi recuperase suma. Bătrâna ei profesoară de dans era atât de mândră, încât n-ar accepta niciodată bani de milă. în plus, asta ar scuti-o de întrebări stânjenitoare privind provenienţa banilor.

- Haide, domnişoară Blanchford, ştergeţi-vă lacrimile. Nu pot să cred că cea care m-a învăţat primii paşi de dans, cea care m-a învăţat să-mi controlez durerea, poate să-şi plângă astfel de milă. Daţi-le o şansă poliţiştilor. Şi promiteţi-mi că nu veţi anula întâlnirea de miercuri cu reprezentantul firmei.

Bătrâna zâmbi slab, îşi trase nasul şi dădu din cap.

- De acord. Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Abby ...

- V-aţi descurca foarte bine. în adâncul sufletului însă, nu era prea sigură de asta. Domnişoara Blanchford, care odinioară i se păruse puternică şi indestructibilă, nu mai era acum decât o bătrână fragilă şi vulnerabilă.

- Am într-adevăr un noroc nemaipomenit că locuieşti aici, insistă ea. Ştii atât de bine să joci cărţi cu mine, sau să-mi citeşti! Sper că nu te vei muta atunci când îţi vei găsi o slujbă cu normă întreagă. Ştiu că aici nu este cel mai frumos loc din lume, dar ...

“Nu-i cel mai frumos loc din lume ...” gândi Abby oftând. Frumos eufemism. Vechea pensiune nu mai era decât o şandrama dărăpănată ale cărei singure avantaje erau apropierea de centrul oraşului şi chiria incredibil de mică. îi dăduse această adresă o colegă de celulă. Abby sperase prosteşte că nu va trebui să

locuiască aici prea mult timp, dar speranţele i se spulberaseră repede.

Când în urmă cu şase luni ieşise din închisoare, tatăl său îi spusese limpede că n-are ce căuta acasă. în “mărinimia” lui, îi dăduse voie să vină să-şi ia lucrurile personale, ceea ce ea nici măcar nu făcuse.

Prima oară când văzuse pensiunea, avusese un şoc. Acesta însă nu fusese nimic în comparaţie cu cel pe care-l avusese când o recunoscuse pe locatara de la parter.

Domnişoara Blanchford fusese profesoara ei de dans timp de şapte ani, de la cinci la doisprezece ani. După care Abby se mutase din localitate şi schimbase şcoala. N-o mai revăzuse pe bătrâna doamnă până în acea zi, dar n-o uitase niciodată. Domnişoara Blanchford o învăţase disciplina, curajul şi hotărârea, lucruri care o susţinuseră enorm în timpul cât stătuse în închisoare.

Se pare că nici bătrâna nu o uitase. Când îşi recunoscuse fost elevă, chipul i se luminase. Vorbiseră ore în şir, şi Abby îi povestise chiar şi despre ultimii patru ani din viaţa ei. Găsise în bătrâna doamnă o ascultătoare atentă, cu o privire înţelegătoare şi un umăr pe care putea să plângă.

Din ziua aceea, Abby acordase o mare preţuire prieteniei cu domnişoara Blanchford. Faptul că acum

o vedea atât de nefericită îi frângea inima, şi era ferm hotărâtă să se sacrifice pentru a o consola şi a-i cumpăra fotoliul rulant de care avea nevoie.

Se aplecă şi o mângâie uşor pe bătrâna profesoară. Sub pătura ecosez simţi un trup fragil, fără vlagă.

- Nu vă faceţi griji. Dacă într-o zi mă voi muta de aici, vă voi lua cu mine. Şi orice s-ar întâmpla, veţi avea acel fotoliu rulant!

La ora opt fix, tânăra intră în cabina telefonică din colţul străzii. Ridică receptorul cu mâna tremurând şi, după o nesfârşită ezitare, formă numărul patronului său. îşi va sacrifica mândria pe altarul afecţiunii pentru domnişoara Blanchford. Un singur lucru însă o preocupa: ca doctorul să nu creadă cumva că cedase unei atracţii fizice de nestăpânit.

- Ethan Grant la telefon, se auzi vocea rece, metalică.

Abby se simţi străbătută de un fior. Dar un fior ciudat de
senzual. Cum putea oare să fie sensibilă faţă de un bărbat atât de antipatic?

- Abigail Richmond, zise ea de îndată ce îşi reveni.
- Ah, domnişoara Richmond. Aşteptam telefonul dumitale. Abby speră că pretenţiile ei financiare vor mai domoli tonul

satisfăcut al doctorului.

- M-am gândit la oferta dumneavoastră, spuse ea pe un ton cât se poate de detaşat. Cred că am putea ajunge la o înţelegere.

Se întrerupse un pic, exact cât orgoliul masculin al doctorului să se umfle în pene, apoi adăugă:

- Dacă mai adăugaţi ceva la preţ, fireşte.

La capătul firului îl auzi pe doctor inspirând profund, apoi urmă o tăcere de câteva secunde.

- Ţi-am oferit deja două mii de dolari, spuse în sfârşit Ethan Grant pe un ton glacial din care acum dispăruse orice urmă de senzualitate. Credeam că este mai mult decât suficient.

- Se pare că nu.

- înţeleg. Şi cât doreşti?

- Trei mii.

- Trei mii! Asta ar însemna o mie de dolari pe zi!

- Acesta este preţul meu, domnule doctor. Acceptaţi sau
nu.

Fu surprinsă să-l audă râzând.

- Oh, fii liniştită, domnişoară Richmond, accept. Dar cu o condiţie.

- Care?

- Să nu schimb rezervarea pentru cameră. Din motive pe care nu vreau să ţi le expun, aş prefera să

ne prefacem că suntem amanţi, şi nu doar prieteni. Voi avea grijă ca în cameră să existe şi o canapea extensibilă.

- Şi dacă refuz?

- Mă voi descurca altfel.

Abby nu trebui decât să se gândească la domnişoara Blanchford pentru a fi sigură că nu va refuza. Dar era supărată pe doctor că-i impunea această situaţie.

Nu exista însă niciun motiv să mai prelungească acest chin. Asta n-ar face decât să-i sporească umilinţa. Era mai bine să accepte imediat şi să-l lase să creadă că această schimbare n-o afecta peste măsură.

- Foarte bine, răspunse ea cu o minunată indiferenţă. Pentru trei mii de dolari, dumneavoastră decideţi. Dar vreau banii în avans, cum aţi promis.

Din nou, se făcu linişte. îl surprinsese oare? Sau poate chiar îl şocase?

Păcat. Aceasta era lumea dură a afacerilor. în cazul acesta “afacerea” consta în a alina inima unei bătrâne doamne şi a-i reda pofta de viaţă. în comparaţie cu această situaţie, puţin o interesau sentimentele lui Ethan Grant. Primea exact ceea ce merita un bărbat care era gata să plătească o femeie care să-i fie însoţitoare.

- îţi voi trimite suma chiar mâine, spuse el pe un ton în care se ghicea dispreţul.

Se părea că nu fusese deloc surprins de cererea ei. La urma urmei, se purtase aşa cum s-ar fi aşteptat şi el din parte unei mercenare.

- Să fie bani lichizi, preciză ea sec.

- Bineînţeles.

Abby oftă. Gata, o făcuse şi pe asta. Acum, era prea târziu să mai dea înapoi. I se părea însă că tocmai se vânduse trup şi suflet pentru totdeauna, nu numai pentru cele trei zile prevăzute în contract.

- Vreau să fac câteva precizări, Abby, reluă doctorul pe un ton rece. Nu vreau ca Sylvia să ştie. îi voi spune că mă duc singur la congres. Toată povestea trebuie să rămână între noi. Vreau cuvântul dumitale.

- îl aveţi.

Remarcă, în treacăt, că îi spusese pentru a doua oară pe nume. Dar la urma urmei, dacă în curând va trebui să joace rolul amantei lui, era mai bine să se obişnuiască.

O intriga totuşi un lucru. De ce voia Ethan să fie considerată amanta lui? Avea oare de întreţinut o anume reputaţie de seducător? Sau în spatele acestei mascarade se ascundea altceva? De altfel, instinctul feminin îi trezise deja o alarmă interioară.

Nu se putea totuşi lăsa influenţată de nişte considerente atât de vagi. Cei trei mii de dolari erau însă foarte reali. Doar asta conta. N-avea decât să ia banii şi să-şi joace rolul fără să mai pună întrebări.

Capitolul 3

- Mai întâi, reluă brusc Ethan, problema hainelor.

- A hainelor?

- Da. Cu siguranţă că mai ai şi altceva în afară de bluza albă şi fusta neagră în care vii în fiecare vineri la serviciu, nu?

Abby se gândi la toate rochiile pe care le lăsase la părinţii săi, la Killara. în afară de faptul că aveau o croială clasică, probabil că nu erau prea demodate. Trebuia doar să treacă pe acasă să le ia, în timp ce tatăl său era la birou.

- Am o garderobă destul de variată, răspunse ea în sfârşit.

- Da, dar de ce gen? întrebă doctorul, ironic. Trebuie să înţelegi că toată lumea se aşteaptă să fii foarte bine îmbrăcată. Nimic de genul vulgar sau provocator ...

- Eu nu sunt niciodată vulgară sau provocatoare.

- Sunt de acord, nu eşti niciodată vulgară.

Şi doar când din întâmplare un nasture buclucaş se descheie, se poate spune că eşti oarecum provocatoare. Dar prefer ca între noi lucrurile să fie limpezi, pentru ca să n-avem surprize neplăcute la hotel. Apropo, cred că nimic din trecutul dumitale n-ar putea tulbura participarea la acest congres?

Abby înghiţi cu dificultate, şi rămase o clipă tăcută. Nu exista niciun motiv să-şi închipuie că s-ar putea să fie cineva la curent cu procesul ei. Presa nu vorbise despre el; chiar dacă tatăl său nu vrusese s-o ajute să-şi ia un avocat de calitate, avusese grijă ca povestea să nu fie cunoscută.

- La ce vă referiţi? întrebă ea în sfârşit, cu un nod în gât.

- Ştiu şi eu ... De exemplu, n-ai pozat pentru vreo revistă pentru bărbaţi? Ştiu că Sylvia te-a angajat fără să-ţi verifice referinţele, şi am şi eu nişte păreri, doar nu m-am născut ieri. Când o femeie are nevoie de bani şi este atât de frumoasă ca dumneata, poate să ajungă şi la asemenea gesturi extreme ...

Lui Abby i se tăie răsuflarea. El chiar credea că tot ceea ce va face pentru el era mult mai respectabil? Cât priveşte faptul că era frumuşică, asta era altă treabă. Se pare că doctorul asocia mereu fizicul agreabil cu libertinajul.

- N-o să aveţi niciun motiv să vă plângeţi de ... prietena dumneavoastră, replică ea pe un ton glacial. N-am făcut niciodată ceva de care să-mi fie ruşine.

“Cel puţin, până în prezent”, adăugă ea în gând.

- Bine, bine. Ştii să joci tenis?

- Da, dar ...

- Nu este nevoie să fii un talent, o întrerupse el.

Ajunge să ştii cum să loveşti o minge.

Tonul de superioritate pe care-i vorbise o irită pe Abby. Vrusese doar să-i spună că n-are rachetă. în ziua în care o va duce pe un teren de tenis, o să-i arate ea ce poate ...

- Joc şi golf, preciză ea pe un ton glumeţ, mulţumindu-i în gând tatălui său că-i impusese toate acele lecţii, de golf, de tenis ...

- Mă uimeşti, domnişoară Richmond. Nu credeam că eşti talentată în astfel de sporturi.

Tânăra hotărî să nu ia în seamă această remarcă.

- Aş dori totuşi să vă decideţi cum îmi veţi spune, zise ea. O dată îmi spuneţi “Abby”, apoi, în clipa următoare, “domnişoară Richmond”.

- Ai perfectă dreptate. Trebuie însă să-ţi mărturisesc faptul că îmi este cam greu să-ţi spun “Abby”. Ce-ai zice să facem un compromis şi să-ţi spun “Abigail”?

- Cum doriţi. Dumneavoastră sunteţi patronul. Cel puţin atâta vreme cât avem un contract. Pentru că nici eu n-aş vrea să am vreo surpriză neplăcută ...

Interlocutorul său nu-i răspunse imediat, ceea ce-i întări ideea că, pe la spatele ei, se ţesea ceva, vreo intrigă.

- Ce vrei să spui? întrebă în sfârşit doctorul.

“Că mă întreb ce motive te fac să mă plăteşti cu

trei mii de dolari numai ca să-ţi fiu alături”, gândi ea.

Apoi, spuse cu voce tare:

- Vreau sa spun ca nu sunteţi primul bărbat care vrea să se apropie prea mult de mine. Şi n-am chef să trebuiască să ne luptăm în fiecare seară.

El râse, amuzat.

- îţi admir sinceritatea, Abbigail. De fapt, chiar te admir. Eşti o femeie inteligentă şi, mărturisesc, destul de enigmatică. Pe deasupra, nu recurgi niciodată la strategiile obişnuite ale sexului feminin. Ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu va trebui să ne luptăm în fiecare seară; violul nu este stilul meu, şi n-am deloc în plan intenţia să te seduc.

- Ce plan?

- Asta, draga mea Abigail, nu te priveşte.

“Şi asta, dragă doctore, înseamnă că ocoleşti răspunsul”.

- Foarte bine, domnule doctor, puteţi să vă păstraţi secretul.

- Ethan.

- Poftim?

- Spune-mi “Ethan”.

- Oh ... Da, bineînţeles. Sper să-mi amintesc.

- îţi sugerez să te antrenezi chiar de acum. Spune: “Da, Ethan; nu, Ethan; trei mii de dolari, Ethan.”

- Nu fiţi ridicol.

- Spune! repetă el pe un ton imperativ.

Tânăra nu-şi putu reţine un frison.

- Da ... Ethan, începu ea, şovăitor. Nu, Ethan.

Respiră adânc şi continuă pe un ton plin de dispreţ:

- Trei mii de dolari, Ethan.

- Vezi? spuse el, ironic. Te descurci foarte bine. îţi sugerez să te mai antrenezi un pic, până vineri. Dacă îmi vei pronunţa astfel numele în faţa tuturor, oamenii vor crede că vrei mai degrabă să mă sugrumi, decât să mă săruţi.

Ceea ce tocmai i-ar fi plăcut să-i facă. Dacă se gândea bine, era chiar tentată de ideea de a-l săruta şi apoi ... a-l sugruma ... Hotărât lucru, îi era imposibil să ignore senzualitatea brută pe care o degaja acest bărbat. Constată cu stupoare că obrajii îi erau în flăcări şi că inima îi bătea nebuneşte. Noroc că el nu putea s-o vadă!

- O să văd ce voi putea face, răspunse ea pe un ton absolut neutru, care o miră şi pe ea.

începu să se gândească dacă nu cumva era o actriţă mai bună decât bănuise. Poate că va ieşi din această poveste sordidă fără prea multe pagube ... Şi apoi, în cazul - puţin probabil - că se va lăsa pradă puterii de seducţie a însoţitorului său, îi va fi de-ajuns să se gândească la Dillon. De obicei, acest lucru o

făcea să devină considerabil de rece în orice relaţie.

Dacă această metodă nu dădea roade, nu-i mai rămânea decât să se încreadă în instinctul de supravieţuire.

- Dă-mi te rog nişte instrucţiuni precise pentru vinerea viitoare. Ce ai vrea să fac?

- Se presupune că vom ajunge la Bungarla între orele trei şi cinciupă-amiază. Dimineaţa, trebuie să operez o pacientă.
îmi este imposibil să amân intervenţia, pentru că persoana respectivă vine de foarte departe pentru asta.

- Vrei să ne întâlnim la birou, ca de obicei?

- Nu va fi nevoie. Nu voi avea nevoie de ... tine, dimineaţă. Observi că mă “antrenez” şi eu? Să ne întâlnim pe la unu şi jumătate. Mi s-a spus că drumul până la Bungarla nu durează mai mult de două ore.

- Ai să-mi dai nişte indicaţii precise privind ţinuta pe care ar trebui s-o port pe timpul călătoriei?

- Să vedem ... Păi, ceva simplu şi elegant. Nu uita că acolo s-ar putea să fie destul de răcoare. Ia-ţi un sacou, un pulover. Şi nu uita să-ţi iei haine potrivite pentru golf sau tenis ... Oh, ia-ţi un costum de baie. M-am uitat prin broşurile care mi s-au trimis şi se spune că hotelul are şi o piscină încălzită.

- Da, şefu’, am înţeles!

- Nu fi obraznică.

Abby se strâmbă, gândindu-se la costumul de baie pe care Dillon i-l cumpărase cu cinci ani în urmă. De atunci însă îi rămăsese mic, mai ales la nivelul sânilor. Era consecinţa gogoşilor pe care le mâncase în timp ce lucra la bar, pentru a mai economisi nişte bani de mâncare. Dacă voia ca până vinerea viitoare să mai slăbească, va trebui să strângă cureaua toată săptămâna! Ceea ce începuse chiar de azi, când nu mâncase nimic toată ziua.

- Abigail? se auzi brusc vocea gravă a interlocutorului său.

- Da?

- Eu ... Nu, nimic. Mai ai întrebări?

- Da. Ai adresa mea, ca să-mi trimiţi cele trei mii de dolari? El lăsă să-i scape un oftat în care se ghicea o oarecare
iritare.

- Văd că nu pierzi din vedere esenţialul. Da, am adresa ta. Chiar mâine vei primi suma, cel mai târziu în cursul după-amiezii. îţi convine?

- Perfect.

- în ceea ce mă priveşte, sper să merite banii.

- Vei avea exact ceea ce ai plătit. Nici mai mult, nici mai puţin.

- Foarte bine, Abigail. Tocmai pentru asta te

plătesc. Pentru ca să nu fie nimic mai mult. Fără complicaţii, fără drame. Bun, atunci, pe vineri. Să nu întârzii.

închise, şi Abby privi câteva clipe receptorul înainte să facă la fel. Inima îi bătea nebuneşte. Probabil că din cauza furiei ...

Soarele răsărea într-o minunată zi de toamnă, mai caldă decât de obicei. Săptămâna trecuse extrem de repede, mult mai repede decât atunci când Abby îşi petrecea zilele căutându-şi zadarnic o slujbă. De fapt, nu avusese nici măcar
o clipă pentru ea.

încă îşi mai retuşa nişte ţinute, când mai erau doar câteva ore până la plecare.

- Mai spune-mi o dată numele localităţii unde te duci, îi ceru domnişoara Blanchford manevrându-şi cu abilitate fotoliul electric pentru a se apropia de pat.

- Se numeşte Bungarla, răspunse Abby zâmbindu-i cu tandreţe.

Faptul că o vedea pe bătrâna doamnă atât de veselă făcea să
i se pară mai puţin îngrozitoare perspectiva unui weekend cu Ethan Grant.

- Şi ce vei face acolo, mai exact?

Tânăraa tuşi uşor, apoi răspunse pe un ton fals detaşat:

- Oh, muncă de secretariat. Doctorul Grant vrea să iau notiţe la diversele conferinţe la care va asista.

îi era imposibil să mărturisească adevărul. Cu siguranţă, domnişoara Blanchford i-ar ordona să nu se ducă şi să-i înapoieze banii lui Ethan, ceea ce era cam greu din moment ce cei trei mii de dolari se odihneau deja în seiful vânzătorului de fotolii rulante electrice ... Abby nu mai avea niciun ban.

- Şi ai nevoie de toate hainele acestea frumoase pentru asta? întrebă domnişoara Blanchford cu o uşoară încruntare.

- Nu. Bineînţeles că nu. Dar la acest gen de congrese se organizează seri de gală.

Nu vreau să par o idiotă rătăcită în înalta societate şi care este incapabilă să se adapteze.

- N-o să pari niciodată idioată, Abby!

Domnişoara Blanchford o privi câteva clipe cu un aer suspicios, apoi reluă:

- Poţi să ai încredere în el, nu-i aşa? Vreau să spun că ... Patronul tău nu este genul care face avansuri secretarei sale?

- Dumnezeule, nu! Niciodată doctorul Grant n-ar face una ca asta!

- Mi-ai spus totuşi că este tânăr şi frumos ...

- Da, aşa este.

- în cazul acesta, draga mea, te sfătuiesc să fii

prudentă. Să ai încredere în experienţa unei bătrâne.

- Nu vă faceţi griji. Doctorul Grant n-are ochi pentru mine.

- Şi de ce n-ar avea? se indignă domnişoara Blanchford. Eşti o fată foarte frumoasă. Şi îmbrăcată în hainele astea, vei fi o frumuseţe!

Abby îşi plecă privirea spre rochia de culoarea cafelei pe care i-o arăta prietena ei.

- Poate că pe aceasta n-am s-o pot purta. Este un pic cam strâmtă.

De fapt, toate hainele pe care şi le recuperase lunea trecută se dovediseră prea strâmte, şi trebuise să le retuşeze puţin. Dar rochia aceasta cafenie, dintr-o dantelă superbă, nu putea să fie lărgită. Singura ei şansă de a o purta era să facă exerciţii intensive şi zilnice în piscina încălzită despre care îi vorbise doctorul.

Se întrebă în treacăt ce ar spune Ethan dacă ar vedea-o în rochia aceasta, coafată, machiată şi purtând colierul ei de perle şi diamante. Nu se gândise poate să o seducă, dar în asemenea împrejurări, ar putea să-i vină ideea ...

- Abby?

Tresări şi, cu inima bătându-i încă nebuneşte din cauza acestor gânduri tulburătoare, îşi ridică privirea spre bătrâna ei prietenă.

- Da ...?

- Nu eşti îndrăgostită de doctorul Grant, nu-i aşa? întrebă îngrijorată domnişoara Blanchford.

- Bineînţeles că nu!

Oh, poate că simţea o oarecare atracţie faţă de el, dar asta n-avea nimic de-a face cu dragostea! Ideea în sine era de-a dreptul ridicolă.

- Un telefon pentru tine, Abby! exclamă dintr-o dată cineva din holul vechiului imobil. Grăbeşte-te, tipul spune că n-are la dispoziţie decât un minut.

Abby se îndreptă spre masa pe care se afla singurul telefon al casei, la care se puteau doar primi apeluri, nu şi invers. Cine putea să fie? Singurii ei prieteni de când ieşise din închisoare erau locatarii pensiunii! Doar dacă nu cumva ... Da, bineînţeles. Sylvia avea numărul ei, ceea ce însemna că i l-ar fi putut da fratelui său ...

Ezită o clipă, apoi luă receptorul cu o mână care-i tremura.

- Alo?

- Abigail? Sunt Ethan. Sunt între două operaţii, n-am prea mult timp.

- Ce s-a întâmplat?

Avu o clipă de panică la gândul că o sunase poate pentru a anula plecarea. I se păru a fi mult mai rău când îşi dădu seama că n-o speria atât perspectiva

pierderii banilor, ci faptul că nu va putea să poarte rochia din dantelă cafenie în faţa doctorului...

- Nu, totul este în regulă, răspunse repede acesta. Dar mă întrebam cum vei veni în oraş cu atâtea bagaje. Ştiu că, de obicei, iei trenul şi ...

- De unde ştii? îl întrerupse ea, total confuză.

El izbucni în râs.

- Habar n-ai ce cantitate de informaţii inutile îmi serveşte draga mea soră despre preţioasa ei domnişoară Richmond. Apropo, presupun că ai primit banii.

- Poftim? Oh, da, mulţumesc.

- Vei putea deci folosi o mică parte din ei să iei un taxi.

- Păi ... Nu.

- Ce vrei să spui? întrebă Ethan pe un ton îngrijorat. Doar n-ai cheltuit o asemenea sumă într-un timp atât de scurt!

- Ba da, mă tem că da.

Nu se putu abţine să zâmbească. Acest mod al lui de a-i interpreta repede toate acţiunile era până la urmă amuzant. Acum, n-o va mai privi doar ca pe o simplă mercenară, dar şi ca pe o femeie care aruncă banii pe fereastră.

La celălalt capăt al firului, Abby îl auzi murmurând ceva ce nu înţelese prea bine, şi amuzamentul ei de

adineauri se transformă într-o bruscă îngrijorare. Expresia pe care se pare că o folosise i se păru a fi deosebit de neplăcută.

- Nu voi întârzia, preciză ea sec. N-am decât o valiză.

- Ţi-am spus că vreau să te văd bine îmbrăcată.

- Voi fi.

- Pun pariu că datorită celor trei mii de dolari ai mei. în fine, n-ar trebui să mă plâng. în lumea asta, n-ai decât ceea ce plăteşti. Şi, de fapt, te plătesc ca să nu întârzii. Aşa că vreau să iei un taxi. îţi promit că îţi voi rambursa până la ultimul cent, dar presupun că mai ai măcar cât să plăteşti cursa?

- Da.

- Perfect. Ne întâlnim la unu şi jumătate fix.

închise telefonul, lăsând-o pe Abby cufundată într-o adâncă perplexitate. Nu se mai gândea acum la rochia ei, ci la ceea ce se profila în spatele acestui weekend în aparenţă anodin. Ce şi-o fi dorit Ethan de era gata să plătească oricât?

Abby oftă, resemnată. Era inutil să se mai chinuiască întrebându-se. Doctorul oricum nu-i va spune nimic, chiar dacă l-ar întreba direct. O plătea tocmai pentru a nu pune întrebări.

Nu se putu abţine să nu se întrebe de ce o preocupa atât de mult această problemă. Era oare

întreţinută de ridicola atracţie pe care o simţea pentru patronul ei? în acest caz, era mai bine să nu toarne gaz peste foc. Rochia cafenie va rămâne acasă.

Când se întoarse în cameră, constată că domnişoara Blanchford terminase de făcut valiza pentru ea. îi era acum imposibil s-o mai deschidă şi să-şi revizuiască hainele fără a se expune tirului de întrebări ale bătrânei doamne.

“Mulţumeşte-te să faci doar pentru ce eşti plătită, îi murmură vocea raţiunii. Aminteşte-ţi: nici mai mult, nici mai puţin.”

- N-ai uitat nimic? o întrebă bătrâna, trezind-o din gândurile ei.

- Ce aş fi putut uita?

- Asta, răspunse ea arătându-i cu mândrie un minunat flacon de parfum dintr-o sticlă albastră transparentă.

- Oh, domnişoară Blanchford ...

- Este plin cu Chanel Nr.5. Mi l-a dăruit un prieten, cu ani în urmă, dar mi s-a părut atunci că parfumul este puţin prea exotic pentru o fată bătrână ca mine. Cred, în schimb, că pe tine, îi va face pe mulţi din acei domni să te privească mai cu atenţie!

Abby îşi muşcă buzele, impresionată până la lacrimi de această atenţie. Totuşi, un gând nu-i dădea

pace. Ştia foarte bine că, la acest congres, exista un singur bărbat căruia ar fi dorit să-i atragă atenţia. Şi totuşi, era ultimul lucru pe care şi l-ar fi putut permite!

Capitolul 4

Taxiul o lăsă pe Abby în faţa imobilului din oţel şi sticlă în care se afla clinica privată a doctorului Ethan Grant. Cursa o costase douăzeci şi doi de dolari, ceea ce însemna că mai avea în buzunar exact opt dolari şi zece cenţi. Tânăra oftă şi aruncă o privire la ceas. Era abia ora nouă şi zece minute ...

îşi luă valiza, trecu de uşa automată şi traversă holul de la intrare, simţind un nod în gât. Se opri în faţa celor două lifturi care duceau la cabinetul de consultaţii şi la saloane. Apăsă pe butonul de apel şi uşile cromate ale liftului se deschiseră fără zgomot. Se pregătea să urce când ceva o reţinu.

Era un fel de voce interioară care-i spunea:”Nu te duce, fugi cât mai poţi!” Să fugă? Din păcate, era deja prea târziu. Luase banii şi-i cheltuise. Şi apoi, patronul ei îi ştia adresa. N-avea unde să fugă.

Acest acces brusc de panică dispăru la fel de repede cum apăruse. La urma urmei, de ce să se teamă, în afară de această stupidă atracţie pe care o simţea faţă de Ethan?

Situaţia ar fi fost mult mai delicată dacă această atracţie ar fi fost reciprocă. Ceea ce cu siguranţă nu era cazul, şi o ajutase să lucreze în aceste ultime şase luni pentru doctorul Grant fără să aibă vreun

incident major.

Oh, fireşte, nu se putea împiedica să resimtă o oarecare teamă la gândul că se va afla din nou în înalta societate ... Chiar dacă educaţia ei o pregătise pentru aşa ceva, nu avusese ocazia s-o mai facă de multă vreme. Şi, bineînţeles, din motive obiective!

Şi totuşi, cei patru ani de închisoare n-o făcuseră să uite bunele maniere, limbajul şi eticheta pe care părinţii ei o învăţseră de la o vârstă fragedă. Acolo învăţase însă să se lupte pentru a-şi păstra o oarecare libertate, ceea ce presupunea uneori să recurgă la un vocabular pe care nu te aşteptai să-l auzi din gura unei femei.

Probabil că această dublă personalitate îl intrigase pe doctorul Grant şi-l făcuseră să o califice ca “misterioasă”. De cele mai multe ori, era Abigail cea rafinată şi cultivată pe care bonele şi guvernantele succesive o cizelaseră. Dar tigroaica aceea care devenise în puşcărie scotea uneori colţii de sub smalţul educaţiei perfecte.

Acum, această parte animalică din ea îi dădea putere, o făcea să se simtă mai în siguranţă. Era capacitatea ei de rezistenţă - atât mentală cât şi fizică - la orice formă de agresiune exterioară. O proteja de asemenea de propriile ei slăbiciuni, de acea tânără aiurită şi romantică din urmă cu patru

ani. Cea care se îndrăgostise nebuneşte de Dillon, cea care crezuse întotdeauna că sexualitatea nu putea fi concepută fără dragoste ...

Abby ştia acum că aceste două stări emoţionale puteau foarte bine să fie disociate şi independente. Sexualitatea era instinctul animalic, rezultatul unei misterioase alchimii care făcea ca două persoane să fie atrase una de alta. Oamenii de ştiinţă numeau asta selecţia naturală a speciilor: o femelă căuta întotdeauna masculul cel mai puternic şi mai frumos, pentru ca rodul relaţiei să aibă aceleaşi calităţi, în consecinţă, cele mai mari şanse de supravieţuire. Ceea ce Abby resimţea faţă de Ethan Grant ţinea de acest fenomen. Dragostea n-avea nimic de-a face.

Ieşi din lift şi o luă încet pe un culoar lung, pierdută în aceste gânduri liniştitoare. Venise cu un sfert de oră înainte, ceea ce îi lăsa timp să-şi facă o ceaşcă de ceai. De fapt, regimul strict pe care-l urmase în această săptămână, chiar dacă dăduse roade, o cam slăbise.

Trecu prin sala de aşteptare goală şi intră în cămăruţa alăturată care făcea oficiul de bucătărie. Nici nu avu timp să pună apa la fiert că Ethan ieşi din cabinetul său, precedat de o femeie care ţinea de mână o fetiţă.

Amândouă plângeau.

- Haide, micuţă Chrissie, murmură cu duioşie Ethan, o întristezi pe mama ta dacă plângi aşa.

Luă copila în braţe şi o sărută pe obrăjorul roz.

- Ţi s-a părut că am degetele reci, aşa-i? Data viitoare, le voi încălzi pe calorifer. Ce crezi? Poftim, iată un cadou pentru a te felicita că ai fost cuminte! Abby îl observă, fascinată, în timp ce scotea din buzunar o acadea rotundă, multicoloră. Chipul Chrissiei se lumină instantaneu.

- Aşteaptă. lasă-mă să te ajut cu afurisita asta de hârtie ...

Desfăcu hârtia de celofan care învelea bomboana şi i-o
întinse fetiţei. Aceasta o luă, extaziată, şi se agăţă cu mâna liberă de gâtul doctorului.

Abby clipi des, uluită. Oare era acelaşi om pe care îl vedea în fiecare vineri de şase luni încoace? Unde dispăruse felul lui rece şi autoritar de a fi? Transformarea aceasta îi amintea de povestea cu Dr. Jekyll ...

- Nu vă faceţi griji, doamnă Williams, zicea acum doctorul. Situaţia nu este chiar atât de gravă, în stadiul acesta.

- {tiu ... ştiu, doctore. Dar ... nu mă pot abţine.

- Reveniţi peste şase luni, şi atunci îi vom face Chrissiei o nouă radiografie.

- Da, domnule doctor. Până atunci, vom face exerciţiile pe care mi le-aţi arătat, cu sfinţenie.

- Nu mă îndoiesc, doamnă Williams.

Dispărură cu toţii spre intrare, şi Abby nu mai auzi decât un murmur înăbuşit de voci. Apoi, uşa se închise.

Privea, buimăcită, de câteva minute peretele alb, când silueta înaltă a lui Ethan apăru în faţa ei.

- Nu ştiam că eşti aici, spuse el. Nu te-am auzit venind.

Abby ridică ochii spre el, sperând că expresia de pe faţă
nu-i trăda tulburarea. Ceea ce probabil că nu era cazul, pentru că Ethan se încruntă şi o întrebă:

- S-a întâmplat ceva?

Din nou, Abby simţi acea duioşie neaşteptată şi neobişnuită în vocea lui ... Acest lucru aproape că o făcea să plângă. O va lua oare în braţe, aşa cum făcuse cu fetiţa? O va lăsa să-şi ascundă faţa la pieptul lui?

Cunoştea răspunsul. Nu. Niciodată nu va face aşa ceva.

- Mă ... mă simt puţin ameţită, murmură ea. Dar nu-i nimic grav. Am nevoie doar de o ceaşcă bună de ceai şi de un pic de zahăr.

Doctorul o privi atent, apoi chipul lui îşi reluă

expresia rece.

- Aminteşte-ţi să-ţi iei banii pentru taxi, spuse el.

Se întoarse şi intră din nou în cabinet în timp ce îşi scotea halatul.

- Din nou s-a transformat în Dr. Hyde, mormăi Abbi pentru ea. îşi pregăti repede un ceai, îşi luă cei douăzeci şi doi de dolari din cutia de metal cu mărunţiş şi se întoarse în hol exact când ieşea şi Ethan din biroul său, mai seducător ca niciodată în costumul lui gri cu o croială impecabilă. Avea o cămaşă albă şi o cravată bleu de aceeaşi culoare cu ochii lui ...

- Bravo pentru ţinuta în care te-ai îmbrăcat, spuse el privind rochia lungă de in pe care Abby şi-o alesese. Este cu totul altceva decât acea oribilă fustă neagră pe care o porţi la birou. Cât priveşte părul, arată perfect. Mă întreb de ce nu te piepteni mereu aşa. De altfel, mă întreb de asemenea cum faci să-l aranjezi astfel. Sper că nu l-ai tăiat?

Abby îşi duse instinctiv mâna la părul ridicat într-un coc aparent neglijent pieptănat. Tonul acuzator al doctorului o derută câteva clipe. De ce l-ar deranja ideea că şi-ar fi tăiat părul?

- Nu, nu l-am tăiat, răspunse ea pe un ton neutru.

Se felicită în sinea ei pentru calmul pe care-l afişa. Doar în felul acesta va putea să treacă de weekendul

acesta fără pagube prea mari. Să rămână calmă, cu orice preţ ...

- Ai părul foarte lung, nu-i aşa?

- Da.

- Şi nu-l porţi niciodată desfăcut?

- Doar când mă culc, răspunse sec Abby.

- în cazul acesta, voi avea cu siguranţă plăcerea de a-l vedea ...

îşi întări remarca făcută cu o privire provocatoare, ca şi cum şi-ar fi imaginat-o pe asistentă cu părul despletit pe pernă. Pe o pernă pe care ar împărţi-o amândoi ... Abby respiră adânc şi se străduí să numere în gând până la zece. Imaginaţia îi juca feste. Iarăşi ieşea la suprafaţă blestematul acela de instinct de selecţie naturală şi o făcea să vadă ceva ce nu exista.

“Rămâi calmă”, îşi impuse ea, dar mintea refuza s-o asculte.

- Am eu grijă de asta, spuse ea pe un ton mai tăios decât ar fi fost necesar când medicul vru să-i ia valiza.

- Cum vrei. Eşti gata?

- Doar o clipă, mă duc să mă răcoresc puţin.

Se duse la toaletă şi îşi umplu palmele cu apă rece pe care şi-o turnă apoi până la coate. în oglinda ovală de deasupra chiuvetei zări imaginea unei tinere

cu ochii strălucitori şi obrajii uşor coloraţi. {i încă aceste manifestări nu erau nimic pe lângă bătăile nebuneşti ale inimii şi respiraţia rapidă care făcea să-i salte sânii sub ţesătura fină a rochiei de in.

- Este doar o emoţie trecătoare, şi tu ştii asta, spuse ea cu voce tare imaginii din oglindă, pe un ton sfidător. Nu este nervozitate, ci doar excitaţie. Fii atentă, Abby, fii foarte atentă ... De la tine vine pericolul!

- De ce suferea micuţa de adineauri? întrebă Abby după câteva minute de tăcere apăsătoare.

Mergeau de vreun sfert de oră, şi somptuoasa maşină BMW de culoare albastru-închis a doctorului nu ieşise încă din oraş. La ora aceasta, ambuteiajele erau peste tot.

Ethan îşi luă o clipă ochii de la drum, cu un aer uşor nedumerit.

- Ah, te referi la Chrissie ... zise el în sfârşit. Are o scolioză. Este aproximativ cu şaptesprezece grade spre stânga.

- Pare ceva serios.

- Hmm, nu ştiu.

Poate că exerciţiile pe care i le-am indicat o vor ajuta să se corecteze. Are doar paisprezece luni.

- Ce fel de exerciţii?

- Oh, lucruri simple. Mama ei va trebui să se

asigure că doarme întotdeauna pe partea stângă, şi să aibă grijă ca, în toate împrejurările vieţii cotidiene, coloana ei vertebrală să fie susţinută. Am mai sfătuit-o s-o ţină suspendată cu capul în jos, ţinută de glezne, de două ori pe zi, atât cât suportă copilul. Asta poate să devină un fel de joc.

- De ce să nu-i pună un corset gipsat?

- Deocamdată, nu. Mă voi gândi la asta dacă starea ei nu se va ameliora în şase luni. Dar copiii au oroare de asta, ştii bine.

- Ai fost deosebit de ... blând cu ea.

- Fetiţele drăgălaşe mă fac întotdeauna să mă port astfel. Sunt slăbiciunea mea.

- Dar ai fost foarte atent şi cu mama, care nu era nici micuţă nici drăgălaşă, zise Abby.

Ethan îi aruncă o privire amuzată.

- S-ar zice că nu te-ai fi aşteptat la un asemenea comportament din partea mea, remarcă el cu un zâmbet în colţul gurii.

- Ei bine ... Păi ... cam aşa ...

- Un chirurg nu poate să-şi permită să dea frâu liber sentimentelor dintre el şi pacienţi, oricare ar fi acestea. Acest lucru l-ar putea face nervos în cursul unei operaţii şi ar putea să facă o greşeală. Cu Chrissie şi cu mama ei, pot spune că am făcut o greşeală profesională lăsându-mă mişcat de durerea

lor. Mă gândesc însă că poate nu va fi nevoie s-o operez pe micuţă.

- Eu n-aş putea face o asemenea meserie, murmură Abby ca pentru ea.

- Sunt şi satisfacţii.

Maşina se opri la un stop, şi privirea tinerei se pierdu în mulţimea celor care treceau prin faţa lor. Satisfacţii? Ce fel de satisfacţii? Să lucrezi opsprezece ore pe zi, şase zile pe săptămână, să nu ai loc în viaţa ta pentru alte sentimente? Oh, fireşte, era vorba despre bani ...

Stopul trecu pe verde, şi maşina se lansă cu un zumzet abia auzit.

- Frumoasă maşină, spuse Abby privindu-l pe doctor cu coada ochiului.

- Da, merge, asta contează.

Ethan răspunsese pe un ton indiferent care o miră pe Abby. Cei mai mulţi bărbaţi pe care-i cunoştea, inclusiv tatăl său sau Dillon, erau deosebit de ataşaţi de maşinile lor şi de simbolul social pe care acestea îl reprezentau. îşi alegeau întotdeauna modelele cele mai impresionante.

- Eu nu sunt mare amator de maşini, reluă doctorul, de parcă i-ar fi citit gândurile. Le schimb totuşi la fiecare doi ani, mai ales pentru că Sylvia se teme să n-am vreun accident. îmi repetă întruna că

am o responsabilitate faţă de pacienţii mei, şi în consecinţă, trebuie să am o maşină serioasă. Dar sincer vorbind, cred mai degrabă că, în felul acesta, a găsit o modalitate bună de a mă face să ajung la timp la cină. Nu pot pretinde că am avut pană, cu o asemenea maşină!

- Vrea să te protejeze, sublinie Abby.

însoţitorul său oftă, vag iritat.

- Ştiu. Dar am uneori impresia că nu-şi dă seama că am crescut, că nu mai sunt “fratele mai mic” de odinioară.

- Sylvia este formidabilă, insistă Abby. Am întâlnit foarte puţini oameni atât de demni de stimă.

Ethan îi aruncă o privire piezişă.

- Adevărat? Exact acelaşi lucru crede şi ea despre tine. Voi femeile, aveţi darul de a emite judecăţi fără ca măcar să cunoaşteţi oamenii. Iată, de unde ştii că, acasă, Sylvia nu este o adevărată scorpie?

- Nu ştiu. Dar faptul de a aprecia sau nu o persoană este adesea instinctiv. Numeşte-o intuiţie feminină, dacă vrei.

- Aparenţele pot fi înşelătoare.

Ethan frână brusc pentru a evita o maşină, înjură şi schimbă subiectul.

- Am oroare să conduc în oraşul acesta blestemat! Fir-ar să fie, parcă este mai aglomerat ca niciodată!

Abby se încruntă uşor. Se gândise oare la ea atunci când spusese că aparenţele pot fi înşelătoare? Se gândea oare că nu se aşteptase să găsească în ea o “mercenară”?

La urma urmei, poate că era mai bine aşa. Dacă asta voia să creadă, ea îl va ajuta ...

- Aş vrea să stabilim unele amănunte, cât mai este timp, spuse ea pe un ton detaşat. Aş vrea să ştiu de exemplu cum va trebui să mă comport în zilele următoare. Mi-ai spus că nu-ţi plac femeile care îţi cad la picioare, ceea ce este foarte bine. Dar este evident că nu ne putem purta unul cu altul aşa cum ne purtăm de obicei.

- Adică? întrebă Ethan, cu un aer amuzat.

- {tii foarte bine. Nu se poate să nu fi simţit antagonismul dintre noi, care face să vibreze aerul în fiecare vineri după-amiază.

- Hmm, cam aşa este.

- De fapt, numai Dumnezeu ştie de ce mi-ai cerut să te însoţesc. Trebuie să fi fost la mare ananghie ca să faci asta. Mai ales ştiind că n-o voi face *decât* pentru bani.

Gata, o spusese! Rămânea acum să spere că această afirmaţie dureroasă va fi de-ajuns ca să repună relaţia lor pe planul ostil pe care n-ar fi trebuit să-l părăsească niciodată. Pentru că de azi-dimineaţă,

doctorul era mult mai plăcut decât de obicei, *mult*prea plăcut ...

- Chiar sper s-o faci numai pentru bani! răspunse el sec. Cât priveşte ideea că aş fi fost la ananghie, te înşeli. Ţi-am mai spus că nu-ţi dezvălui motivele mele. Aşa că antagonismul nostru este un atu în toată această afacere. Mă obosesc femeile care cer de la mine mai mult decât le pot oferi. Tu, draga mea Abigail, spui sus şi tare că nu vrei decât banii mei. Poate că te va surprinde, dar asta mi se pare ceva foarte plăcut, chiar odihnitor ... Fără subînţelesuri, fără tensiuni inutile,fără certuri ... Ce fericire! Mă întreb dacă nu voi recurge la această “soluţie” dacă se va simţi nevoia.

- în orice caz, nu cu mine!

- Zău? Şi de ce nu? îţi plac banii, nu-i aşa? Mai ales dacă mă gândesc cu câtă viteză ai cheltuit cei trei mii de dolari pe care ţi i-am dat.

- Eşti absolut abject, spuse Abby pe un ton tăios.

El se întoarse spre ea, şi privirea-i albastră o îngheţă ca un vânt arctic.

- Poate că da ...

- Şi îngrozitor de cinic cu femeile.

Ethan lăsă să-i scape un râs uşor ameninţător.

- Nu cu toate femeile. Pretinsul meu cinism este rezervat acelor femei care îşi folosesc darurile date

de Dumnezeu în scopuri pur mercantile.

- Presupun că m-ai inclus şi pe mine în această categorie, pentru că ţi-am acceptat oferta?

- Tu nu mi-ai acceptat oferta. Mi-ai făcut o contra-ofertă, care mi-a arătat cine eşti. Nu eşti de acord?

- Nu, nu sunt. Dar, la fel ca şi tine, nu-ţi voi explica motivele. Aveam motivele mele să-ţi cer acei bani. Motive de care nu-mi este ruşine.

- Ah, dă-mi voie să ghicesc, o ironiză Ethan. Ai o bunică invalidă care are nevoie de o operaţie care costă exact trei mii de dolari?

Tânăra, în loc să se supere, nu se putu abţine să nu i se pară amuzantă remarca lui. încercă să-şi stăpânească râsul, dar doctorul nu se lăsă înşelat. îi aruncă o privire vizibil intrigată.

- Aş vrea să te cunosc mai bine, Abigail Richmond ...

- De ce? Doar mă deteşti.

- Ceea ce nu pare să te deranjeze prea mult, s-ar zice!

- într-adevăr. Sper să continui să mă deteşti.

- Pot să ştiu de ce?

- Mă simt mai în siguranţă astfel.

- în siguranţă? Oh, te referi la felul în care vom locui la hotel? N-ai de ce să te temi. Voi fi prea ocupat încât să mă mai gândesc să mă dau la tine,

de îndată ce vom sosi la destinaţie.

Ceva din tonul lui o făcu să tresară, şi-l privi pe furiş. Remarca aceasta tocmai îi retrezi bănuielile. în călătoria asta, nimic nu era nevinovat. Se vedea bine că doctorul avea în minte un plan bine întocmit. Dar care?

- Eu ... Tot nu mi-ai spus cum ai vrea să mă comport, îi reaminti ea, sperând ca el să-i dea unele indicii. Dacă lăsăm să se înţeleagă că suntem amanţi, presupun că ar trebui să dăm dovadă de un minimum de afecţiune în public, nu? {i pentru început, cum ar trebui să-ţi spun?

- Ethan. {i fără sclifoseli. N-ai decât să fii tu însăţi. Evident, n-o să te revolţi dacă te iau de mână sau te cuprind cu braţul de talie ...

Să se revolte? Nu ... Mai degrabă va tremura de plăcere ...

- Nu ştiu dacă vom ajunge să ne sărutăm, continuă el.

Dar dacă va fi cazul, n-ai decât să închizi ochii şi să te gândeşti la cei trei mii de dolari.

- Bună idee.

- Acum, gata cu flecăreala. Vreau să mă concentrez asupra drumului. Nu prea ştiu traseul.

Se lăsă iarăşi tăcerea. Abby, cu capul sprijinit de geamul lateral rece, privea câmpia care, încetul cu

încetul, înlocuise peisajul urban. încă două ore de mers şi vor ajunge la Bungarla.

Dacă se lua după fotografiile din pliantul pe care-l răsfoise la cabinet, Abby putea să-şi închipuie că hotelul va fi magnific. Era vorba despre o clădire din secolul XIX, restaurată în întregime şi situată între o pădure şi un lac. Restaurantul nu putea fi mai prejos şi simpla citire a meniului o făcuse să-i lase gura apă.

în alte circumstanţe, Abby ar fi fost încântată să se ducă într-un loc atât de paradiziac, unde o mulţime de chelneri şi de cameriste n-ar pregeta să alerge în întâmpinarea celor mai mici capricii ale ei. Dar iată, exista Ethan ... A-şi ascunde atracţia faţă de el era un lucru. Dar a rămâne total indiferentă dacă o va săruta, era cu totul altceva!

Inspiră adânc, apoi se străduí să expire foarte lent. Oricare ar fi fost consecinţa acestui weekend, la întoarcere va trebui să-şi caute mai insistent o slujbă cu normă întreagă. Nici nu se mai punea problema să lucreze pentru un om care o tulbura atât de mult. Poate că, la acest congres, va găsi un medic care îşi căuta o secretară? La urma urmelor, măcar să profite de aceste câteva zile pentru a face o prospectare!

O cuprinse însă un adânc sentiment de descurajare. Nu toţi potenţialii angajatori erau cu siguranţă atât de încrezători ca Sylvia, şi nu vor ezita

s-o întrebe ce făcuse în decursul anilor precedenţi. Când le va spune adevărul, o vor refuza cu un zâmbet glacial.

De obicei, aşa se petreceau lucrurile. Reinserţia ei în societate se dovedise a fi mult mai dificilă decât prevăzuse. {i nu pentru că nu s-ar fi străduit. Ieşise din închisoare hotărâtă să-i arate tatălui ei şi lumii întregi că nu era cea pe care juriul crezuse că o condamnase. Dar lumea, la fel ca şi tatăl său, nu voia să înţeleagă asta.

Curând, observă că afară apăruseră dealuri şi văi împădurite. De aproape o oră, Ethan nu mai scosese o vorbă. Cu fiecare kilometru parcurs, atmosfera părea să devină din ce în ce mai tensionată.

Abby încercă să-şi stăpânească o oarecare curiozitate, dar în zadar. Nu putea să ignore faptul că era un simplu pion în mâinile lui. Se va preta oare la ceva imoral?

Se simţi străbătută de un fior. îşi scutură capul şi-şi alungă aceste gânduri din minte. După câteva secunde, Ethan trase pe dreapta pentru a consulta o hartă.

- Dacă mă iau după hartă, mormăi el, intrarea spre Bungarla se află undeva pe stânga, între doi stejari bătrâni. Fii cu ochii în patru.

Porni din nou la drum şi, curând, Abby arătă un

arc de fier pe care scria “Bungarla”. De aici pornea un drum care şerpuia prin mijlocul unui parc a cărui vegetaţie luxuriantă contrasta cu uscăciunea câmpului din jur. Curând apăru hotelul, o clădire albă, maiestuoasă mai impresionantă chiar decât îi apăruse în broşura de promovare.

- Aş ... aş vrea să te întreb un singur lucru, spuse grăbită Abby. Trebuie să spun că lucrez pentru ... tine?

- De ce nu? Asta va explica modul în care ne-am cunoscut.

- Bineînţeles, dar ...

- Eu nu sunt un snob, Abigail, îi tăie el vorba. Poţi chiar să vorbeşti şi despre slujba ta de chelneriţă. Singurul punct asupra căruia îţi cer să minţi, este relaţia noastră.

- Ei bine, de fapt ... nu mai sunt chelneriţă. Mi-am ... mi-am pierdut slujba.

El ridică, surprins, o sprânceană.

- Dar ce s-a întâmplat? Din cauza acestui weekend?

- Nu. Patronul credea că pentru amărâtul acela de salariu avea dreptul şi la unele familiarităţi.

- înţeleg ... îmi imaginez că este un inconvenient destul de frecvent atunci când eşti atât de sexy ca tine. El te-a dat afară?

- Nu. Am demisionat eu, replică ea laconic, tulburată de remarca lui.

Aşadar, o găsea sexy?

- Va trebui să am grijă să mă port frumos, reluă el. N-am chef să mă laşi baltă! Cel puţin, nu în aceste câteva zile.

Maşina ajunse în faţa hotelului. Ethan tăcu brusc, şi expresia i se înăspri. Intrigată, Abby îi urmări privirea.

în faţa lor se afla parcat un Jaguar negru din care tocmai ieşea un bărbat cu părul grizonant, urmat de o femeie extrem de blondă, evident mult mai tânără decât el.

Abby îşi îndreptă din nou atenţia spre Ethan. Ochii lui, mai reci ca niciodată, urmăreau cea mai mică mişcare a cuplului. Mâinile îi erau crispate pe volan. Un muşchi îi tresărea nervos pe maxilarul încleştat.

- îi cunoşti pe aceşti oameni? nu se putu ea abţine să-l întrebe.

El se relaxă brusc, ca trezit dintr-un vis. Sau dintr-un coşmar?

- Da, recunoscu el. îi cunosc.

- Cine sunt? Colegi de-ai tăi?

- Nu chiar. Bărbatul este faimosul profesor Ballistrat. Femeia este soţia lui. Cea de a doua soţie. Sunt surprins că nu-i recunoşti. Acum câţiva ani, erau

în paginile tuturor ziarelor. Probabil că erai prea tânără, pe vremea aceea ...

Abby se încruntă, apoi dădu din cap.

- Aşa este! îmi amintesc. El a divorţat pentru a se căsători cu această femeie care era destul de tânără pentru a-i fi fiică. Luni de zile, presa de scandal i-a tocat. Până la urmă s-au căsătorit ...

- Bineînţeles. Afurisita asta i-a cerut probabil să-i pună inelul pe deget.

- O ... o cunoşti?

- De fapt ... da. Era infirmieră la spitalul în care mi-am făcut internatul.

Imediat, lui Abby îi trecu prin minte un nume. Ar putea oare fi vorba despre femeia care odinioară, îl respinsese pe Ethan, după spusele Sylviei?

- Cum se numeşte? întrebă ea pe un ton fals nepăsător.

- Vanessa.

Asta era, deci! Această Vanessa era motivul pentru care Ethan ţinuse să vină la congres! Ce avea oare de gând să facă? Doar să se expună cu Abby în faţa ei pentru a-i arăta că a uitat-o?

O bruscă nelinişte cuprinse inima lui Abby. Poate că acest Dr.Jekyll s-ar mulţumi doar cu atât. Dar mai exista acea faţă întunecată a lui Ethan, acea faţă glacială, nemiloasă. Nu, Dr. Hyde nu făcuse tot acest

drum doar pentru a-i arăta Vanessei că o uitase ...

Doctorul opri motorul şi se întoarse spre ea cu o expresie încremenită, impasibilă.

- Tocmai a sosit şi Henry în spatele nostru, spuse el. Vino să ţi-l prezint.

Capitolul 5

Abby îl prinse de mânecă în momentul când voia să coboare.

- Cine este Henry?

- Un coleg şi un prieten. încearcă să fii amabilă cu el, dar nu prea mult.

- Ce vrei să spui?

- Nu încerca să-l seduci.

Abby oftă, exasperată. De unde venea acest cinism permanent de care Ethan dădea dovadă? Se datora oare afrontului pe care i-l adusese această Vanessa, cu mai mulţi ani în urmă?

De fapt, era de mirare că putuse să abandoneze un bărbat ca Ethan pentru Philip Ballistrat. După cât văzuse Abby, acesta din urmă nu era prea seducător. Poate că poziţia lui socială acţionase asupra Vanessei ca un afrodiziac? Aşa se întâmplă în general cu bărbaţii bogaţi pe care-i vedeai adeseori însoţiţi de fete minunate şi mult mai tinere ca ei.

Iată ce putea explica dispreţul pe care-l arăta Ethan femeilor care făceau orice pentru bani. Şi cu siguranţă, aşa o vedea şi pe ea, Abigail Richmond! Ca pe o mercenară rece şi calculată ...

Cam la asta se gândea când însoţitorul ei îi deschise portiera. Abby îşi întinse distrată picioarele

lungi, fără să remarce faptul că, prin această mişcare, rochia i se ridicase până la jumătatea coapsei. Nu observă decât urmărind privirea intensă a lui Ethan, şi roşi violent.

- Trebuie să spun că aproape îl plâng pe patronul barului la care ai lucrat, murmură el. Mărturisesc că eşti teribil de ispititoare. Fata se ridică brusc şi-l privi sfidător pe doctor.

- Adevărat?

îşi netezi cu nervozitate fusta înainte să continue.

- în ceea ce mă priveşte, cred că nimic nu scuză gesturile deplasate. Ce-ai zice dacă o femeie ţi-ar pune mâna pe fund?

Pe buzele lui Ethan apăru un zâmbet maliţios.

- Depinde de femeia în chestiune.

- Ah, da? Credeam că dispreţuieşti femeile prea “amabile”.

- în public, da. în particular, este altă situaţie. Aş spune chiar că niciodată nu eşti îndeajuns de “amabilă”.

- Mă tem că, pe timpul acestui congres, vei rămâne doar cu visele astea, replică Abby pe un ton profund jignit.

Totuşi, chiar şi ea se îndoia de seriozitatea vorbelor ei. Măcar dacă doctorul ar fi fost mai urât! Dar nu, avea un farmec pe care nici zâmbetele lui

ironice nu reuşeau să i-l şteargă.

- Ethan, bătrâne! exclamă o voce în spatele lor. Ai venit, până la urmă!

-Aşa am promis, nu? răspunse acesta întorcându-se, cu un zâmbet larg pe buze.

Abby avu tot timpul să-l observe pe nou-venit în timp ce acesta se îmbrăţişa cu Ethan. Era un bărbat înalt, bine clădit, în puterea vârstei. Faţa rotundă şi roşcovană era încadrată de o claie de păr alb şi ciufulit. Alături îi stătea o femeie micuţă, tăcută şi zâmbitoare. Părea să aibă cu vreo zece ani mai puţin decât el.

-Ai promis, aşa este, răspunse bărbatul făcându-i complice cu ochiul. Dar ştiu că te pricepi foarte bine şi să te eschivezi, când vrei. Mă gândeam că, şi de data asta, vei pretinde că nu găseşti pe nimeni care să te însoţească.

îi aruncă lui Abby un zâmbet radios şi reluă:

- Mă bucur să constat că m-am înşelat. Te hotărăşti odată să-mi prezinţi această fermecătoare făptură, da sau nu?

- Henry! exclamă soţia acestuia, pe un ton prefăcut supărat. Astea sunt maniere? Iertaţi-l, îi spuse ea lui Abby. Nu ştie să se abţină. Mai ales în faţa unei femei atât de frumoase.

-Abigail, interveni Ethan cu un zâmbet pe buze,

dă-mi voie să ţi-l prezint pe doctorul Henry Maclean, un gastro-enterolog cu o reputaţie măgulitoare.

Şi ea este Ann, nepreţuita lui soţie şi mama a doi fii, la fel de nepreţuiţi.

- *Trei* fii, îl corectă Ann ridicând ochii spre cer. Ultimul are doi ani. Nu-ţi aminteşti, Ethan? Doar eşti naşul lui!

- Dumnezeule, unde mi-a fost capul! îmi pare rău, Ann.

- Vezi, Abigail, aceste goluri de memorie sunt consecinţa surmenajului, explică Ann. Dar dacă eşti prietena lui Ethan, nu mai este nevoie să-ţi spun că este legat cu lanţuri de masa de operaţie. Presupun că ai constatat deja singură?

- Din păcate, da, oftă Abby, Dacă n-aş lucra pentru el, poate că n-aş crede niciodată!

- Lucrezi pentru Ethan? Ce faci, mai exact?

- O înlocuiesc pe Sylvia la recepţie în fiecare vineri după-amiază. Dar nu pentru mult timp. Vreau să-mi caut o slujbă cu normă întreagă.

- Adevărat? exclamă Henry cu entuziasm. Eşti ca şi angajată! O să-mi concediez secretara de îndată ce voi ...

- Nu-ţi face iluzii, îl întrerupse Ethan, vizibil amuzat. Abigail va lucra pentru mine cu normă întreagă.

Tânăra îi aruncă o privire mirată şi uşor iritată. Doar nu vorbea serios, nu-i aşa? Toate astea făceau parte din mascarada pe care o jucau amândoi! Dar în ce scop?

- Cred că Sylvia are nevoie de o odihnă binemeritată, continuă el pe un ton detaşat. îi voi oferi o excursie în jurul lumii. Ce zici, Abigail? Crezi că mă vei putea suporta cinci zile pe săptămână în afară de weekenduri?

- Bineînţeles că va putea, răspunse Ann în locul ei. Bărbaţii pun uneori întrebări stupide, nu-i aşa, draga mea?

- Aşa este, încuviinţă Abby pe un ton glumeţ. Ethan ştie foarte bine că sunt numai a lui, atâta vreme cât plăteşte bine.

Doctorul păru derutat câteva clipe, dar îşi reveni repede. Pe buze îi apăru un zâmbet plin de subînţelesuri.

Sosirea unui hamal o împiedică pe Abby să se piardă în nişte afirmaţii care ameninţau să devină periculoase.

- Vino cu mine, interveni Ann prinzând-o de braţ. Domnii aceştia se pot descurca foarte bine şi singuri cu bagajele.

Se îndepărtară încet spre uşa de la intrare a hotelului.

- {tii, Abby ... începu Ann când ajunseră la scări. Hmm ... Sper că nu te deranjează să-ţi spun Abby?

- Absolut deloc. Chiar prefer.

- Perfect. Mă bucur că Ethan şi cu tine ... în sfârşit ... că sunteţi prieteni. De obicei, îşi alege nişte păpuşi pe cât de frumoase, pe atât de reci şi de proaste. Am fost surprinsă să aflu că lucraţi împreună. Henry spune că Ethan nu aruncă nicio privire angajaţilor săi. Asta din cauza teoriei lui, după care nu trebuie să amesteci plăcerea cu munca. în fine, bine că a venit la congres, asta contează. {i presupun că numai datorită ţie.

- Este adevărat, trebuie să recunosc, răspunse Abby zâmbind.

Ann vorbea întruna, dar Abby simţea o simpatie instinctivă faţă de ea. îl aprecia de asemenea şi pe Henry, în ciuda manierelor lui de seducător incorigibil. Amândoi formau un cuplu amuzant şi era sigură, deosebit de sudat. Măcar Ethan îşi alegea bine prietenii!

- Aşadar, cum ai reuşit să-i înfrângi acea rezervă firească de care dă dovadă în relaţiile cu angajaţii? întrebă Ann, curioasă.

- Nu ştiu. Ca să fiu sinceră, nu prea mi-a plăcut când l-am întâlnit prima oară. Cred de altfel că acest sentiment era reciproc.

- Prostii! Sunt sigură că a fost dragoste la prima vedere, dar că a încercat cu disperare să nu o arate. Cât timp ai lucrat pentru el, până să-şi mărturisească sentimentele?

- Păi ... Vreo câteva luni.

- Şi de cât timp ieşiţi împreună? Trebuie să fie o chestie recentă, pentru că, acum vreo trei săptămâni, a venit la noi la cină cu acea îngrozitoare Evelyn

Bucuroasă că poate ocoli răspunsul, Abby întrebă:

- îngrozitoare? în ce sens.

Ann ridică din umeri.

- Oh, nu din punct de vedere fizic, fireşte. Se poate chiar spune că este frumoasă, în ciuda răcelii sale. Dar îl privea pe Ethan la fel cum un avar îşi priveşte lada cu aur, de teamă să nu i-o fure cineva. Mă temeam că va veni tot cu ea în weekendul acesta. Nici nu ştii cât de uşurată mă simt să-l văd într-o companie atât de fermecătoare.

Abby începu să râdă.

- încetează, Ann! O să mi se urce la cap!

- Oh, nu, ţie nu! Văd bine că eşti cu picioarele pe pământ. {tiu că-l iubeşti pe Ethan pentru ceea ce este el, şi nu pentru contul lui din bancă!

Abby zâmbi dar nu-i răspunse, pentru că Ethan şi Henry tocmai li se alăturaseră. Privirea ironică pe care i-o aruncă Ethan arăta limpede că auzise

sfârşitul conversaţiei.

- Dacă ar şti adevărul, Ann ar face infarct, îi şopti la ureche câteva clipe mai târziu, când intrară în holul hotelului.

- Poate că nu se lasă totuşi înşelată de aparenţe, replică Abby pe acelaşi ton, în timp ce familia Maclean se dusese să-şi ia cheia de la recepţie. {i dacă tot vorbim de minciuni, de ce i-ai spus lui Henry că voi lucra pentru tine? Nu voiai să mă angajeze el, nu-i aşa?

- Aşa este. Dar n-am minţit. Aş vrea într-adevăr s-o înlocuiesc pe Sylvia cu normă întreagă. Am planuri cu tine, draga mea Abigail.

- {i crezi că voi fi de acord?

- Bineînţeles, răspunse el pe un ton suav. Te voi plăti bine.

întoarcerea celor doi prieteni o împiedică pe Abby să-i dea
replica, dar o cuprinse totuşi o oarecare nervozitate. Tocmai îşi dăduse seama că patronul ei o dorea. Era imposibil să nu-i observe privirea arzătoare, sau aluziile străvezii când îi vorbise despre planurile pe care le avea cu ea.

înţelese imediat care erau scopurile lui. Nu o voia pentru calităţile ei de asistentă medicală, ci chiar ca amantă. Asta voia el să cumpere!

Cel mai rău lucru i se păru însă faptul că nu se simţea jignită de intenţiile patronului său. Un sentiment mai puternic, sau mai degrabă o senzaţie o făcea să simtă o strângere de inimă când se gândea la asta. Feminitatea îi domina raţiunea ...

Un grom îi conduse la camera lor, apoi dispăru după ce Ethan îi dădu un bacşiş generos.

Pradă unei agitaţii crescânde, Abby aruncă o privire prin încăpere, în căutarea canapelei promise. Exista una într-un colţ, dar se vedea bine că nu era extensibilă. în compensaţie, un pat imens ocupa o mare parte din încăpere, nelăsând loc decât pentru un birou mic de lemn şi o măsuţă joasă, pe care se afla o sticlă de şampanie. Podeaua era acoperită cu un covor gros, în nuanţe de verde şi cafeniu.

- Parcă am fi în voiaj de nuntă, comentă Ethan pe un ton ironic scoţând sticla de şampanie din frapieră. Hmm, măcar este de bună calitate ...

Puse la loc sticla şi se îndreptă spre fereastră, de unde se vedea grădina. Abby îl văzu încruntându-se. O furie surdă păru să-i marcheze dintr-o dată profilul frumos.

- De ce suntem aici, Ethan? îl întrebă ea abia auzit.

El se întoarse încet, şi o privi la fel de glacial ca de obicei. Dr. Hyde reapăruse ...

- Mă văd obligat să-ţi repet că nu te priveşte.

Abby oftă. Când se comporta astfel, abia îşi stăpânea impulsul de a-l pălmui. în decursul lunilor precedente, constatase însă că mijlocul cel mai bun de a riposta era să pară indiferentă.

- Foarte bine, răspunse ea ridicând din umeri. Dar dacă vrei să lucrez pentru tine cu normă întreagă, va trebui să mă tratezi cu mai puţină aroganţă. Pot suporta acest gen de atitudine doar o dată pe săptămână, nu mai mult. Şi nicio sumă de bani nu mă va putea face să mă răzgândesc.

Ethan se crispă, şi lui Abby i se păru că discerne o licărire de furie în privirea lui. De data aceasta, reuşise să-i străpungă platoşa de indiferenţă şi impasibilitatea.

- Te voi trata aşa cum meriţi să fii tratată, îi replică el sec.

- în cazul acesta, te sfătuiesc să fii ceva mai politicos cu mine. Merit mai mult decât grosolănia de care dai dovadă.

O expresie de intensă surprindere apăru pe chipul lui Ethan apoi spre uimirea lui Abby, izbucni în râs.

- Ai câştigat. Mă dau bătut. De acum încolo, mă voi comporta ca un adevărat gentleman.

Se apropie de ea, îi luă mâna şi i-o sărută, oarecum ironic, dar gestul avu asupra ei efectul unei

lovituri de bici. Sângele începu să-i fiarbă în vene şi o prinse ameţeala când îi simţi buzele fierbinţi pe piele. La naiba! Ce s-ar întâmpla dacă ar săruta-o cu adevărat?

- Nu este pe gustul tău? întrebă Ethan, zeflemitor. Foarte bine. Dar nu poţi spune că n-am încercat.

Ea nu-i răspunse, încercând cu mare greutate să-şi ascundă tulburarea.

- Apropo, reluă el brusc, despre ce vorbeai cu Ann, adineauri?

- Vorbeam şi noi verzi şi uscate, răspunse Abby, îndepărtându-se uşor. îmi împărtăşea pur şi simplu bucuria de a mă vedea, citez: “în locul îngrozitoarei Evelyn”. Se aşează pe canapea, îşi puse picior peste picior şi-l privi cu nişte ochi absolut inocenţi. Ethan o privi îngândurat, apoi dădu din cap.

- Cum faci, Abigail? Cum se face că oamenii te apreciază chiar de la prima vedere? Mai întâi, Sylvia. Apoi, Ann şi Henry. Pentru că Henry mi-a spus aproape acelaşi lucru în timp ce descărcam maşinile.

- Poate că sunt o vrăjitoare? răspunse ea cu un zâmbet mefistofelic. Asta este. Sunt o vrăjitoare. îi vrăjesc pe oamenii de care vreau să fiu apreciată. Ai grijă, Ethan, poţi fi următoarea mea victimă! îşi muşcă buzele, regretând instantaneu ce spusese. Unde naiba găsise o remarcă atât de stupidă?

- Nicio femeie din lume nu mă poate forţa s-o iubesc, răspunse doctorul. De multă vreme nu mă mai las fermecat de frumuseţea femeilor.

- Atunci, cu Evelyn despre ce este vorba?

- Tu ce crezi?

Abby se simţi străbătută de un fior la gândul că putea ieşi cu o femeie doar ca să se culce cu ea. Dar ea însăşi se gândea neîncetat la astfel de lucruri. Ideea îi provoca dezgust, dar o şi atrăgea în acelaşi timp. Nu era ciudat?

- Este dezgustător, afirmă ea.

Ethan zâmbi, dezvelind un şirag de dinţi albi, perfect aliniaţi.

- Aşa crezi? Te sfătuiesc să te mai gândeşti. Poate că *eu* voi fi cel care te va fermeca. Am o înclinaţie pentru femeile frumoase. închipuie-ţi că, până acum, nu mi-a rezistat niciuna!

- Oh, ştii, nici eu nu mă mai las fermecată de multă vreme de frumuseţea masculină.

- Trebuie s-o iau ca pe un compliment?

- Nu. Doar ca pe un avertisment. îţi vei pierde timpul dacă vei încerca să mă seduci.

- Nu sunt atât de sigur, replică el cu o voce răguşită.

- Atinge-mă doar cu un deget, şi plec imediat.

- Pleacă, şi vei pierde o slujbă. Ultima pe care o

mai ai, dacă nu mă înşel.

Ea îl fulgeră cu privirea, jignită să-l vadă că foloseşte metode atât de murdare. Cum de uitase cu ce fel de om avea de-a face?

Descurajarea lăsă curând loc furiei. Abby se ridică şi spuse pe un ton tăios:

- Drept cine te crezi, ca să mă ameninţi astfel? Mă dispreţuieşti pentru că ţi-am acceptat banii, dar uiţi că *tu* ai avut această idee. Nu ştiai nimic despre adevăratele mele motive pentru care i-am acceptat. Aş fi putut să-ţi spun, dar ştiam că nu mă vei crede! Mă crezi doar o vulgară "mercenară" amatoare!

Se întrerupse, fierbând de furie, şi puse mâna pe valiză.

- Poţi să-ţi păstrezi slujba pe care mi-ai promis-o şi toate planurile pentru tine! M-am săturat să-ţi suport aroganţa. Ce am făcut ca să merit asta?

Acum era foarte aproape de el. *Prea* aproape, Parfumul lui viril o făcea să-şi piardă capul.

- Plec! spuse ea pe un ton sfidător.

El se mulţumi s-o privească dar, preţ de o clipă, Abby crezu că o va îmbrăţişa şi o va săruta. Secundele însă trecură şi el nu se clinti. La rândul ei, încerca să-şi recapete controlul trupului şi al minţii, amândouă înfierbântate de acest ipotetic sărut.

Dar ce avea el de diferit de alţi bărbaţi? De Dillon,

de exemplu? Niciodată acesta din urmă n-ar fi trezit în ea o asemenea dorinţă.

- Nu fi atât de teatrală, bombăni el brusc, îndepărtându-se de ea. Nu te-am considerat niciodată o femeie uşoară, şi nici nu-mi pasă de ce mi-ai acceptat banii. Te rog să mă scuzi dacă m-am purtat nepotrivit. Dacă mă deteşti într-atât, eşti liberă să refuzi să lucrezi pentru mine cu normă întreagă. Dar acum, îţi vei duce la bun sfârşit misiunea pentru care te-am plătit, adică să joci rolul însoţitoarei mele în acest weekend. M-am făcut bine înţeles?

Abby încuviinţă, dureros de conştientă că se lăsase pradă furiei. Cum putea să plece când n-avea cum să-i înapoiezi cei trei mii de dolari? Mai rău chiar, nici n-avea destui bani să se întoarcă la Sydney. Avea mâinile legate.

Nu avea decât să se împace cu situaţia.

- Acum, reluă Ethan, îţi sugerez să-ţi desfaci bagajele. Este deja ora şaptesprezece şi, aşa cum cunosc eu femeile, abia îţi vor ajunge următoarele două ore ca să te pregăteşti pentru cină ...

Capitolul 6

Ethan Grant era sub duş când sună telefonul. Abby puse deoparte cartea pe care o citea şi ridică receptorul.

- Alo?

Tăcere la celălalt capăt al firului.

- Alo? repetă ea. Este camera doctorului Grant.

- Abby? se auzi o voce stupefiată. Abby, tu eşti?

Fata îşi duse mâna la gură. Sylvia! Asta mai lipsea ... Ce ar trebui să facă?

- Abby, spune ceva. Ştiu că eşti tu. Este inutil să închizi telefonul sau să negi.

Abby oftă. îi promisese lui Ethan că nu-i va dezvălui nimic surorii lui, dar nu-şi imaginase un asemenea caz. Sylvia nu era proastă, şi acum era zadarnic s-o mintă.

- Da, eu sunt, mărturisi pe un ton rezervat.

- Dar ... dar ce naiba cauţi la Bungarla, în ...în camera lui Ethan?

- Joc rolul funcţionarei-model, răspunse ea jalnic.

- îmi ... îmi pare rău, dar nu înţeleg.

- Numai tu eşti vinovată, Sylvia. Dacă mă aflu aici, este pentru că tu i-ai dat ideea lui Ethan.

- Ce idee?

- Aceea de a plăti pe cineva ca să meargă cu el la

congres. Exact asta mi-a propus vinerea trecută, după ce ai plecat.

- A făcut el asta? Şi tu ai acceptat?

Abby nu-şi putu reţine un zâmbet. Interlocutoarea ei părea sincer derutată.

- Nu este nimic şocant în asta, Sylvia. Este vorba despre un aranjament strict profesional.

- Dar eşti în camera lui!

- Avem două paturi, răspunse Abby aruncând o privire uşurată spre canapeaua, care până la urmă se dovedise a fi extensibilă.

- înţeleg ... Cel puţin, cred că înţeleg.

- Linişteşte-te, Sylvia, nu este nimic între mine şi fratele tău, şi nu va fi, îţi promit.

- Păcat.

Luată total pe nepregătite de această remarcă, lui Abby îi trebuiră câteva secunde ca să-şi revină.

- Ce ... ce vrei să spui?

- Ethan este cu tine?

- Nu. Este sub duş. Suntem aşteptaţi la un cocteil, la ora optsprezece.

- în cazul acesta, n-am prea mult timp să vorbesc cu tine. El nu stă niciodată prea mult la duş. M-ar omorî dacă ar şti ce-ţi voi spune, dar sunt foarte îngrijorată de când am găsit scrisoarea asta pe biroul său, azi după-amiază.

Sylvia se referea cu siguranţă la scrisoarea prin care se anunţa participarea excepţională la congres a profesorului Ballistrat. Abby hotărî totuşi să-i dea impresia Sylviei că nu ştie despre ce este vorba. Dacă interlocutoarea ei era pregătită să-i facă unele confidenţe, era mai bine să nu-i taie elanul.

- Dumnezeule, nici nu ştiu cu ce să încep, continuă sora doctorului. Ascultă, îţi voi spune fără ocolişuri. Acum zece ani, pe vremea când Ethan era intern la Sydney, s-a îndrăgostit nebuneşte de o infirmieră, o oarecare Vanessa. S-au mutat împreună şi mai aveau câteva săptămâni până să se căsătorească. Brusc, Vanessa l-a lăsat baltă pentru un alt medic celebru care se numeşte Ballistrat. Acum este profesor. Poate că ai auzit vorbindu-se despre el? A fost un mic scandal la vremea aceea ...

- Da, îmi reamintesc vag ...

Abby avu un fugar sentiment de compasiune pentru acel tânăr de atunci şi pentru ce trebuie să fi simţit acesta. Totuşi, nimic nu scuza atitudinea lui actuală, gândi ea. El nu era nici primul nici ultimul care să aibă o decepţie sentimentală, şi orice om normal ar fi uitat povestea de multă vreme.

- Bineînţeles că nimeni nu s-a gândit atunci prea mult la Ethan, continuă Sylvia. Acesta era pur şi simplu nebun după Vanessa, într-atât încât m-am

temut să nu facă vreo prostie ... să se sinucidă, sau să încerce s-o omoare ... Ştiu, poate să ţi se pară incredibil din partea unui bărbat pe care îl vezi de obicei atât de dur, atât de rece. Pe vremea aceea însă, era cu totul altul. Dar din fericire, s-a controlat şi n-a făcut nimic ce ar fi putut regreta mai târziu. Ballistrat a plecat în Statele Unite, unde a devenit directorul unei mari clinici, în schimbul unui salariu mult mai mare.

Nu s-a mai întors niciodată în Australia. Cel puţin, până acum. Va ţine o conferinţă la Bungarla. Ceea ce înseamnă că va fi şi Vanessa acolo. Asta îmi explică de ce fratele meu s-a răzgândit şi s-a dus la congres.

- Sylvia, Ethan nu este un om violent ...

- Da, ştiu.

- Şi toate astea s-au petrecut cu ani în urmă.

- Poate, dar el nici n-a uitat, nici n-a iertat. Am avut întotdeauna sentimentul că nu mi-a spus totul în legătură cu despărţirea lor. Ca şi cum ea ar fi făcut un lucru pe care el nu putea să-l accepte.

- Cum ar fi?

- Habar n-am. Tot ceea ce ştiu, este că Ethan pregăteşte ceva. Oh, nu cred că vrea s-o sugrume pe Vanessa, dar ce se va întâmpla dacă va încerca să-o seducă din nou, să i-o fure le rândul lui profesorului Ballistrat?

- Este puţin probabil. Altfel, de ce mi-ar mai fi cerut să-l însoţesc? Nu, cred doar că vrea s-o revadă şi să-i arate că a uitat-o că a înlocuit-o cu uşurinţă. Este o chestie de mândrie masculină. Poate că este felul lui de a-şi alunga vechii demoni.

- Mă rog lui Dumnezeu să ai dreptate. Dar nu reuşesc să scap de această presimţire rea. în orice caz, încearcă să-l ţii departe de femeia aceea. Cine ştie? Poate că Vanessa va vrea să se întoarcă la el, acum că este celebru şi bogat. Numai tu poţi să împiedici asta.

Cu farmecul tău, ar trebui să poţi cu uşurinţă să-l faci să n-aibă ochi decât pentru tine ...

- La ce te gândeşti, mai exact? întrebă Abby cu prudenţă.

- Ştii foarte bine, răspunse Sylvia fără ocolişuri. Doar nu eşti atât de naivă. Când te-am angajat, speram că poate între Ethan şi tine ... Şi probabil că el a bănuit asta. Altfel, cum să explic răceala şi acel ridicol “domnişoară Richmond”? în ceea ce te priveşte, ştiu foarte bine că nu-ţi este indiferent. Este inutil să negi. Care femeie nu l-ar găsi atrăgător? îţi sugerez deci că acum că sunteţi într-un cadru mai ... intim, să încetezi să-ţi mai înfrânezi atracţia firească faţă de el ...

- Lui Ethan nu-i plac femeile prea grăbite, spuse

Abby.

- Asta nu te împiedică să-l seduci.

- Să-l seduc?

- Da. Exact asta va face Vanessa, crede-mă. Pot să te asigur că este expertă în materie. Aşteaptă numai s-o vezi în acţiune.

Abby simţi un nod în stomac.

Nu avea niciun chef s-o întâlnească pe acea Vanessa, şi cu atât mai puţin să-l seducă pe Ethan. Doar gândul la aşa ceva o îmbolnăvea!

Zgomotul duşului încetă brusc, şi fata tresări.

- Iese de la duş, şopti ea în receptor. Dacă vrei ca el să nu ştie nimic despre această discuţie, trebuie să închid. N-am să-i spun că ai sunat.

- O să faci ceea ce te-am rugat, nu-i aşa? o întrebă Sylvia pe un ton îngrijorat.

- O să ... fac tot ce pot.

- Oh, mulţumesc, mulţumesc! Simţeam că mor de îngrijorare.

- în orice caz, n-o să mă culca cu el. Mi-ai cere prea mult ...

- Faci cum vrei tu. îţi mulţumesc din nou.

Abby închise telefonul şi nu avu timp decât să-şi ia cartea în mână. Ethan ieşi din sala de baie, doar cu un prosop înfăşurat în jurul lui. Pe pieptul sculptural scânteiau picături de apă, în timp ce la cea mai mică

mişcare, muşchii impresionanţi îi tresăreau sub pielea bronzată. Cu inima bătându-i nebuneşte, Abby îşi desprinse cu greu privirea de la acest spectacol deosebit de tulburător.

- Mi s-a părut că aud telefonul, zise Ethan pe un ton bănuitor. Era aici?

Abby ridică spre el o faţă a cărei expresie spera să nu trădeze nimic din adevăratele ei sentimente.

- Nu, minţi ea pe un ton cât de cât sigur.

- Atunci, înseamnă că era alături.

Ethan îşi trecu o mână prin părul încă ud şi uşor ondulat pe frunte. Apoi se întoarse şi intră din nou în sala de baie.

- Nu stau mult, promise el.

Abby oftă uşurată.

- Ai tot timpul, murmură ea. Eu nu mă grăbesc.

El însă probabil se grăbea, pentru că ieşi după vreo trei minute îmbrăcat într-un smoching impecabil. Cu un pieptene în mână, încerca să-şi aranjeze din mers o şuviţă rebelă.

- Ar fi trebuit să mă duc la frizer înainte să vin aici, mormăi
el.

Abby nu era de acord. Cu buclele lui negre şi tenul mat, dădea impresia unui meridional cu un farmec diabolic, irezistibil de romantic.

Când Ethan ridică ochii şi o surprinse privindu-l cu gura căscată, ea luă o expresie îngândurată şi spuse:

- Nu, părul tău este foarte bine aşa.

- Dacă zici tu ... Bine, mai ai doar vreo jumătate de oră ca să te pregăteşti. îţi ajunge?

- îmi pun doar rochia, şi gata.

“Şi parfumul, şi bijuteriile, rujul de buze”, adăugă ea în gând.

- Perfect. Grăbeşte-te, i-am promis lui Henry că trecem să-i luăm şi pe ei la ora optsprezece.

Nervozitatea din vocea lui Ethan nu-i scăpă lui Abby. Era fără îndoială din cauza Vanessei.

Spera s-o întâlnească la cocteil. Şi numai Dumnezeu ştie ce se va întâmpla atunci ...

îşi scoase din şifonier ţinuta pe care şi-o alesese şi se încuie la rândul ei în sala de baie. îşi puse rochia de un albastru-închis, cu un decolteu îndrăzneţ cu umerii dezgoliţi. Cu o asemenea croială, îi era imposibil să poarte sutien ... Din fericire, ţinuta cuprindea şi un bolero care-i ferea contururile sânilor de privirile indiscrete.

La sfârşit, îşi puse la gât colierul de perle pe care i-l oferise tatăl său când împlinise optsprezece ani. Tocmai îşi dădea cu o picătură de Chanel Nr.5 la încheietura mâinilor când Ethan bătu nerăbdător în uşă.

- Sunt gata imediat! exclamă Abby uşor iritată.

Ieşi şi, luând o poză de manechin, întrebă agasată:

- îţi convine aşa?

Ethan o privi cu o expresie nedefinită, apoi încuviinţă încet:

- Da, merge.

Se aplecă şi privi mai de aproape colierul.

- S-ar zice că sunt veritabile, remarcă el prinzând între degete o perlă.

- Evident că sunt veritabile, replică Abby nervoasă, tulburată de apropierea lui.

- Sunt impresionat. Poate că cei trei mii de dolari ai mei ţi-au ajuns să plăteşti această rochie şi eventual parfumul. Dar presupun că acest colier valorează mult mai mult. Aşa că, spune-mi, Abigail: cum poate o simplă angajată să aibă mijloace de a-şi oferi o asemenea bijuterie?

- în orice caz, nu datorită jalnicei tale plăţi. Este un cadou.

- De la un bărbat?

- Da.

De altfel, tot ce-şi luase cu ea pentru acest congres îi fusese oferit cu diverse ocazii de către tatăl său.

- Şi ce vârstă are acest bărbat?

- Ce vârstă? repetă Abby, derutată de întrebare. Nu ... Nu te priveşte.

Se îndreptă spre fereastră, dar el o prinse fără menajamente de braţ, spunându-i sec:

- Răspunde!

Abby simţi că o cuprinde un val de furie, şi se eliberă brusc.

- Este mult mai în vârstă decât tine, replică ea pe un ton provocator. Şi mult mai bogat!

Doctorul o privi aspru, apoi dădu încet din cap.

- Nici nu ştii cât de mult mă dezamăgeşti, murmură el. Tocmai când începeam să mă întreb dacă nu cumva te-am judecat greşit.

- Adevărat? în ceea ce mă priveşte, nu sunt deloc dezamăgită.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Nu cred că avem timp să discutăm despre slăbiciunile noastre. Dar află că relaţia mea cu acel bărbat se baza pe dragoste, şi nu pe dorinţă.

- Vrei să spui că te iubea? o ironiză Ethan.

- Nu. Vreau să spun că *eu* îl iubeam. Dar s-a dovedit că acest sentiment nu era reciproc.

Ethan se încruntă, vizibil nedumerit.

- Dar nu-l mai iubeşti, nu-i aşa?

- Aş vrea să fie atât de uşor.

- Vrei să spui că încă îl mai iubeşti?

Oare i se părea, sau chiar era furios? Şi apoi, de ce-l interesau sentimentele ei? Doar era total vrăjit de acea Vanessa, nu?

- Cred că îl voi iubi întotdeauna, spuse Abby cu tristeţe.

- Dar este stupid! Nu-ţi dai seama că s-a folosit de tine? Frumos raţionament din partea unui bărbat care nu era cu
gândul decât la trecutul lui sentimental!

- îmi dau seama de mult mai multe lucruri decât îţi închipui. Dar am flecărit destul. Probabil că Henry şi Ann ne aşteaptă deja. Este timpul să mergem.

Familia Maclean tocmai terminase să se pregătească pentru cocteil când Ethan şi Abby sosiră. Ann purta o încântătoare rochie din mătase crem, în timp ce soţul său optase pentru eleganţa relaxată a unui pulover pe gât şi o haină de twed.

Se îndreptară cu toţii fără să mai întârzie către corpul principal al clădirii, unde trebuia să aibă loc cocteilul. Ethan îşi trecu brusc braţul după talia lui Abby, care nu se putu abţine să nu tresară uşor.

- Nu-ţi uita rolul, îi şopti el la ureche pe un ton ironic.

Tânăra se crispă. I se părea că simte căldura mâinii lui prin
haine. Doar dacă nu cumva era focul interior care o

ardea ... în orice caz, îi era imposibil să rămână de gheaţă la atingerea degetelor lui, care acum îi apăsau uşor şoldul.

Admirase întotdeauna mâinile lungi şi fine ale lui Ethan. Dar nu le bănuise niciodată forţa. Faptul că îl văzuse pe jumătate gol în cameră îi dăduse o imagine cu totul diferită de cea a doctorului rece şi profesionist cu care lucra. Simpla amintire a acestui trup atletic o făcea să se înfioare şi trezea în ea o dorinţă vinovată.

- Pe aici, spuse Henry, arătând un culoar cu pereţii acoperiţi de tablouri. Am primit de la recepţie un plan al hotelului pentru a evita ca noi, nişte bieţi doctori, să ne rătăcim. N-ai şi tu unul, Ethan?

- S-ar putea să am. Dar n-am avut timp să citesc teancul de hârtii pe care mi l-au dat.

- Aha! Şi cu ce ţi-ai petrecut ultimele două ore, bătrâne?

Abby îl simţi pe Ethan crispându-se uşor.

- Henry! exclamă Ann fulgerându-şi soţul cu privirea.

- Bine, bine. N-ai de ce să te enervezi. Uite, sunt sigur că Abby nu s-a simţit deloc ofensată.

- Aşa este, încuviinţă aceasta, deşi obrajii îi erau în flăcări.

- Vezi, ştiam eu. Abigail nu este ca acel bloc de

gheaţă cu care Ethan a venit la noi ...

- Pentru numele lui Dumnezeu, Henry! îl întrerupse soţia lui. Taci odată, altfel vei face până la urmă o gafă de neiertat.

- Ce? Ce am mai spus rău de data asta?

- Poate că Abby n-are chef să te asculte povestind despre fostele prietene ale lui Ethan.

- Nu-i nimic grav, interveni Abby pe un ton conciliant. Cunosc tot trecutul lui Ethan, inclusiv despre relaţia lui cu Evelyn. Nu avem secrete unul faţă de altul. Nu-i aşa, dragul meu?

îi scăpase “dragul meu”, ceea ce îl făcu pe Ethan să-i arunce o privire glacială. Ea simţi în acelaşi timp accentuându-se apăsarea mâinii lui pe şoldul ei.

- Aşa este, răspunse el cu o voce suavă, periculos de seducătoare. Şi eu ştiu totul despre Abigail. Absolut totul.

- Oh, n-aş merge chiar atât de departe, răspunse aceasta pe un acelaşi ton.

O femeie trebuie să aibă câteva mici secrete.

Preţ de o clipă, o cuprinse o teamă iraţională. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar întâlni aici cu cineva care ştie despre şederea ei la închisoare? Vreo colegă de celulă, de exemplu ...

Se linişti însă repede în această privinţă, pentru că o asemenea probabilitate era practic zero. Nu-şi

putea imagina alţi doctori venind aici cu o fostă deţinută!

- Secretul nu este o prerogativă feminină, spuse Henry cu însufleţire. Cunosc mai mulţi colegi doctori care duc o viaţă dublă!

- De ce mă priveşti astfel, Ann? se apără Ethan. Află că îmi este de-ajuns o femeie o dată. Mai ales o femeie ca Abigail. Nu-i aşa că este minunată?

Abby ridică instinctiv capul spre el, aşteptându-se să întâlnească o privire ironică. Aşa că fu absolut surprinsă când el o sărută.

Oh, nu era decât un sărut uşor, o simplă atingere, dar asupra ei avu efectul unui pumn în stomac. Inima începu să-i bată nebuneşte şi, preţ de o clipă, îl privi buimăcită pe Ethan.

Doctorul o privea la rândul lui, uşor încruntat. Intuia oare furtuna pe care o dezlănţuise în ea?

Familia Maclean părea să nu fi remarcat nimic, sau doar se prefăcuseră. Henry se opri pe un palier, consultă planul hotelului şi arătă spre o scară maiestuoasă.

- Pe acolo trebuie să fie. Cocteilul se serveşte la primul etaj.

Intrară într-o încăpere destul de vastă ocupată în centru de un bar din lemn de culoare închisă. Pereţii erau acoperiţi cu panouri de aceeaşi culoare. Ici-colo,

erau împrăştiate fotolii adânci din piele, puse pe o mochetă albastru-închis, ca nişte vapoare pe mare.

în salon plutea un puternic miros de tutun, şi Ann strâmbă imediat din nas.

- Este limpede că aici este salonul fumătorilor. Să încercăm să găsim un colţ unde aerul este mai curat.

în timp ce traversau încăperea, Abby nu putu să nu remarce felul în care Ethan privea în jurul lui. Ochii lui scrutau cu insistenţă fiecare chip, se opreau asupra tuturor grupurilor. Oare o căuta pe Vanessa? Tânăra nu se putu abţine să simtă o pişcătură de gelozie la acest gând.

Mai mulţi bărbaţi îl salutară pe Ethan, în timp ce soţiile lor îl studiau fie cu un discret interes, fie cu o evidentă poftă. Aproape fără să vrea, Abby îşi trecu braţul după mijlocul lui, într-un gest posesiv.

- Nu exagera, îi şopti el pe un ton aspru.

- Tu ai început, nu-i aşa? N-ar fi trebuit să mă săruţi.

- Am remarcat că ai fost surprinsă. Acum, măcar eşti prevenită. Data viitoare nu vei mai fi şocată.

- Data viitoare? repetă ea, cu un nod în gât.

- Nu vă mai giugiuliţi atâta, voi ăştia doi! exclamă Ann privindu-i peste umăr.

Privirea i se pierdu în spatele lui Ethan, şi făcu ochii mari.

- Ea este, Henry! exclamă ea trăgându-şi soţul de mânecă. Scorpia!

Tocmai a intrat, singură; nu te întoarce, Ethan. Prefă-te că îmi vorbeşti în timp ce eu mă uit.

Doctorul se supuse şi nu se întoarse, dar Abby simţi cum i se crispează toţi muşchii. Ea însăşi îndrăzni să arunce o privire în spate, şi zări o tânără destul de drăguţă, extrem de elegantă.

- Presupun că este doamna Ballistrat? întrebă ea pe un ton cât se poate de firesc.

- Nu-mi spune că o cunoşti! se miră Ann. Tu trebuie să fi fost foarte tânără când a izbucnit scandalul.

- Aşa este. Totuşi îmi amintesc destul de bine. Eram pe vremea aceea la internat, şi prietenii mei cumpărau toate revistele de scandal.

Abby aruncă o altă privire peste umăr şi adăugă:

- Am impresia că nu s-a schimbat deloc.

- Aş zice că este chiar mai frumoasă, completă Ann cu o expresie de dezgust vizibilă. Şi se pare că bărbaţii o găsesc la fel de irezistibilă.

Ethan tot nu se mişcase. Chipul îi era întunecat, mâna îngheţată. Abby încercă să simtă o oarecare milă faţă de el; zadarnic. Nu simţea decât frustrare, pe cât de feroce pe atât de inexplicabilă, precum şi o vie curiozitate.

- Voi o cunoaşteţi personal? o întrebă Abby pe Ann, foarte hotărâtă să afle cât mai multe. Ethan mi-a spus că, în ceea ce-l priveşte, era intern la spitalul în care lucrau împreună, când ea l-a cunoscut pe Ballistrat.

- Ce mi-ar fi plăcut să am şi eu norocul acesta, spuse Henry cu o grimasă comică. Dar eram la Canberra, pe vremea aceea. Ia spune-ne, Ethan, cum era?

- Ţi-a spus Ann: era irezistibilă.

- Hmm ... Ai zice că este un amestec între Marylin Monroe şi Marlene Dietrich.

Ethan privi atunci în spate, dându-i drumul lui Abby în această mişcare. în loc să se simtă uşurată, dimpotrivă, tânăra simţi un ciudat regret. Se simţea abandonată. Respinsă. De ce spulberase el acest strop de intimitate?

Ridică privirea spre el, îndurerată să vadă cu câtă insistenţă o privea pe cea pe care o iubise. Chipul său dur şi indescifrabil nu-i trăda emoţiile. Dar privirea lui, de obicei atât de limpede, părea întunecată de o apă tulbure.

în sfârşit, se întoarse. Părea că îşi ţinea răsuflarea.

- Ai dreptate, Ann, şopti el. Este şi mai frumoasă. Dar, în alte privinţe, mă îndoiesc că s-a schimbat.

Bun ... Ce-ar fi să mergem să bem ceva? îmi simt gâtul uscat ca deşertul Sahara.

Abby îl privea pe furiş, dar în ochii lui albaştri ca gheaţa nu mai era nici urmă de emoţie.

Oare Ethan o mai dorea pe Vanessa? Faptul că o revăzuse trezise oare în el jarul care mocnise, în toţi aceşti ani, sub cenuşă? Odinioară, fuseseră amanţi, trăiseră împreună! Probabil că Vanessa făcea dragoste ca o zeiţă, cunoştea exact aşteptările lui Ethan. Poate că el acum o detesta. Dar încă o dorea, Abby era sigură de asta.

Niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de geloasă. Ştia că acest sentiment era nepotrivit, dar dureros de revelator. Orice explicaţie i-ar fi găsit, nimic nu-l justifica. Dar era peste puterile ei să recunoască adevărul.

Intrară într-o încăpere mai intimă, alăturată salonului principal. Printre mese circulau chelneri, propunându-le invitaţilor sandvişuri şi băuturi. Se aşezară toţi patru într-un colţ de unde se putea vedea foarte bine ce se petrecea în salonul cel mare. Abby bănui că Ethan că alesese acest loc tocmai pentru a o putea spiona discret pe Vanessa.

De îndată ce se aşezară, apăru un chelner şi le propuse diverse băuturi aduse pe o tavă de bronz. Abby şi Ann aleseră câte o cupă de şampanie, Henry

o bere şi Ethan un scotch.

- Mă întreb unde o fi soţul ei, gândi Henry cu voce tare, vizibil dornic să nu abandoneze acest subiect atât de picant.

- Poate că nu se simte prea bine, remarcă Ethan cuprinzând-o pe Abby de umeri.

Ea ridică ochii spre el şi-i zâmbi cât putu de ademenitor. Se simţea dintr-o dată gata de orice pentru a-i atrage lui Ethan privirea de la această blestemată femeie!

- Ce vrei să spui? îl întrebă Ann, încruntându-se.

- Circulă un zvon cum că profesorul Ballistrat n-ar mai putea opera din cauza unei forme de artrită a mâinilor de care suferă. Se spune de asemenea că ar avea probleme financiare şi că s-a apucat de băutură. Poate că astă-seară nu va apărea, de teamă că n-ar rezista la tentaţia tuturor acestor băuturi ...

Abby înregistră informaţia, pradă unei nelinişti crescânde. Probabil că Ethan se străduise mult ca să afle aceste informaţii. Ar fi putut să jure că, în urmă cu o săptămână, habar n-avea de toate astea, atunci când primise invitaţia la Bungarla, care-l făcuse să se răzgândească. Cu siguranţă, Sylvia intuise bine: fratele său îşi pregătea probabil răzbunarea.

Poate că se afla aici mai mult pentru Vanessa, decât pentru soţul ei ...

- Dacă tot ce spui este adevărat, presupun că mariajul lor nu va rezista mult timp. zise ironic Henry. Nu cred că Vanessa ar putea trăi cu un bărbat sărac. Ei! Iat-o că apare. Vei putea să ne-o prezinţi, Ethan. De ce nu-i faci semn?

Abby îşi privi rivala intrând în încăpere, înconjurată de admiratori. Vanessa părea că pluteşte pe norul de muselină de culoare verde-pal din care era făcută rochia ei. Părul, coafat impecabil, încadra un chip palid, cu trăsături fine.

Abby îşi îndreptă atenţia spre cei trei însoţitori ai ei. Ann exprima o curiozitate politicoasă, Henry o admiraţie nătângă, şi Ethan o indiferenţă prea studiată. Ea însăşi spera că nimic nu-i dezvăluia stupida gelozie care-i rodea inima.

Nou-venita părea că nu-i remarcase. Se alinta în mijlocul cercului de admiratori, vizibil încântată că este în centrul atenţiei. Din când în când, lăsa să-i scape un chicotit cristalin, care suna ca cea mai delicioasă promisiune ...

- Ce actriţă! exclamă Ann pe un ton de profund dispreţ.

- Şi ce dacă? zise Henry râzând pe înfundate. Poate să joace acest mic rol oricând împreună cu mine!

- Va trebui mai întâi să treacă peste cadavrul

meu!

- N-aş fi chiar atât de categoric, Ann, interveni Ethan. Vanessa nu este genul de femeie care să dea înapoi în faţa morţii pentru a obţine ceea ce doreşte.

- Nu mă îndoiesc nicio clipă!

- Ia tăceţi amândoi. Vine spre noi!

Vanessa îşi abandonase într-adevăr admiratorii, vizibil îndureraţi de plecarea ei, şi se îndreptă direct spre Ethan. Nu părea surprinsă de prezenţa lui, dar chipul şi mersul ei trădau o oarecare nervozitate.

Părea că se teme de primirea pe care i-o rezerva fostul ei amant. Se opri curând în faţa lui şi afişă un zâmbet uşor crispat.

- Bună seara, Ethan, zise ea încet. Este mult timp de când... *Prea* mult timp.

- Pari foarte în formă, Vanessa, răspunse doctorul pe un ton deosebit de relaxat. Vrei să bei ceva cu noi?

Ann îl fulgeră cu privirea, dar el se prefăcu a nu observa. în schimb, Henry părea încântat. Sări în picioare şi se oferi să caute un scaun.

- Oh, mulţumesc, răspunse Vanessa cu un zâmbet devastator. Sunteţi adorabili. Câteva clipe mai târziu, se aşează exact în faţa lui Ethan şi spuse:

- Am fost surprinsă când ţi-am văzut numele în registru. Dar la urma urmei, nu este de mirare că te

afli aici. Ai spus întotdeauna că, într-o bună zi, vei fi un mare chirurg. Şi presupun că acea zi a sosit.

- Nu eu sunt cel care apreciez asta, răspunse cu modestie Ethan.

- Este cel mai bun dintre toţi, interveni Henry. în schimb, manierele lui lasă de dorit.

Daţi-mi voie să mă prezint: Henry Maclean, la dispoziţia dumneavoastră, doamnă Ballistrat.

Tânăra se aplecă spre el şi-şi puse uşor mâna peste mâna
lui.

- Spuneţi-mi Vanessa, fără formalisme între noi.

- Iar eu sunt doamna Maclean, preciză Ann pe un ton glacial. Soţia lui Henry.

- încântată, doamnă.

Abby aşteptă câteva clipe ca ochii albaştri să se îndrepte spre ea.

- Presupun că această adorabilă tânără este doamna Grant? susură Vanessa.

- Nu încă, răspunse Ethan fără să-i lase lui Abby timp să răspundă. Dar se va întâmpla curând.

O strânse pe Abby de umeri, prea surprinsă ca să poată să reziste şi o privi în ochi.

- Ştiu că trebuia să păstrăm secretul, draga mea, dar de ce să mai facem atâta mister din asta? Chiar în după-amiaza aceasta am cerut-o pe Abigail de

soţie, şi ea a acceptat cu curaj...

Capitolul 1

Abby se întrebă dacă toţi ceilalţi îi observaseră surprinderea. Ipoteza era puţin probabilă, pentru că Ethan o ascundea privirilor indiscrete aplecându-se brusc spre ea pentru a o săruta.

Stupoarea tinerei lăsă repede locul unui resentiment aproape instantaneu, care se dovedi a-i fi totuşi de prea puţin ajutor faţă de violenţa dorinţei sale.

Din nou, sărutul lor fu scurt. Scurt şi sălbatic ... Abby îşi reţinu cu greutate un geamăt de protest când buzele fierbinţi ale lui Ethan se dezlipiră de ale ei.

Ann şi Henry îi priveau, cu un zâmbet larg pe buze. Vanessa, în schimb, privea încremenită. Faţa îi luase o culoare pământie. Un pic dezorientată, Abby presupuse că această comedie făcea parte din planurile secrete ale lui Ethan.

Rămânea totuşi o întrebare. îşi planificase cu grijă fiecare acţiune, sau era vorba despre o inspiraţie de moment? Şi credea oare sincer că minciuna că se va căsători cu ea o va îndepărta pe Vanessa? Aceasta dovedise deja că, atunci când îşi dorea un bărbat, n-o oprea niciun fel de scrupul.

Pentru că de acum era limpede că-l dorea pe

Ethan. Dar el? Gândurile lui sincere care erau?

Un gând neplăcut îi trecu prin minte lui Abby. Era oare doar o marionetă destinată să sporească şi mai mult dorinţa Vanessei? Degeaba o fi dispreţuind Ethan pe fosta logodnică, probabil că nu uitase talentele ei în pat ...

Abby se străduí să revină la realitate. Acum, primea felicitările familiei Maclean şi reproşurile lor amabile că le ascunsese vestea cea bună.

- Voiam să păstrăm secretul până când îi ofeream inelul de logodnă, minţi Ethan cu o seninătate dezarmantă. Tu nu ne feliciţi, Vanessa?

- Ba da, fireşte, gânguri aceasta. Sunt doar mirată că ai aşteptat atâta timp până să-ţi găseşti o soţie.

- Oh, în ultimii ani nu prea am avut timp să mă gândesc la astfel de lucruri.

- Ştii, Vanessa, interveni Henry, şi noi suntem la fel de surprinşi ca şi tine! Nici n-o cunoşteam pe Abby înainte ca Ethan s-o aducă aici. Degeaba lucrez cu el trei zile pe săptămână, habar n-aveam de idila lor. S-a derulat fără ştirea noastră.

- Adevărat?

Doi ochi albaştri o priviră îngânduraţi pe Abby. Aceasta reacţionă instinctiv, ferm hotărâtă să şteargă orice urmă de îndoială de pe acest chip prea de păpuşă.

- Lui Ethan îi place să-şi păstreze secretă viaţa privată, nu-i aşa, dragul meu?

îl privi pe însoţitorul său cu nişte ochi plini de adoraţie, apoi îi ridică încet capul şi-l sărută tandru pe colţul gurii.

- Suntem înnebuniţi unul după altul, de acum şase luni când ne-am cunoscut, continuă ea pe acelaşi ton extaziat. La început, am vrut să ne stăpânim sentimentele, dar până la urmă acestea au izbucnit. Acum, nu putem să ne mai ascundem.

- Ce romantic! exclamă Ann oftând.

Un chelner apăru cu alte băuturi, întrerupând o clipă conversaţia, lucru foarte binevenit pentru Abby. Veni apoi o tânără care le aduse sandvişuri şi fursecuri.

Vanessa nu găsi o băutură pe placul ei, şi-l rugă pe Henry să-i aducă un Martini de la bar. Spre furia soţiei sale, acesta sări de pe scaun cu o “amabilitate” ce friza ridicolul.

Abby îşi privi dispreţuitor rivala. Văzând că Ethan îi scapă, aceasta se năpustea spre o altă pradă, în speţă bietul Henry. Dar cu siguranţă că această capitulare nu era decât provizorie.

Ann era livid㠄, vizibil jignită de atitudinea Vanessei. în ceea ce-l priveşte, Ethan căzuse într-o tăcere enigmatică. Pentru a zecea oară în acest

weekend, Abby se întrebă ce căuta aici şi în ce poveste se vârâse. O parte a ei aprecia rolul pe care trebuia să-l joace, pentru că acesta îi permitea să se afle în preajma acestui bărbat atât de misterios şi de seducător; dar o altă Abigail Richmond se revolta. Ce naiba găsise la patronul său? Era rece, distant, cinic. Dacă ea şi-ar manifesta o oarecare afecţiune, cu siguranţă că ar respinge-o imediat. Şi acest lucru, orgoliul ei nu l-ar suporta. Doar gândul că ar putea fi respinsă de Ethan îi dădea ameţeală. Cu niciun preţ nu trebuia să provoace aşa ceva.

De altfel, însăşi faptul că se gândise că i-ar putea ceda doctorului îi dovedea că mersese prea departe. Dispreţuind regulile celei mai elementare prudenţe, se abandonase sentimentelor ei de femeie ...

O străbătu un fior.

- îţi este frig, draga mea? murmură însoţitorul ei trăgând-o spre el.

Abby simţi un nod în gât. încă vreo câţiva centimetri şi se va trezi pe genunchii lui!

- Nu, minţi ea mai întâi, încercând să se degajeze discret din strânsoarea lui de oţel. în fine, un pic, zise când văzu că eforturile ei erau zadarnice.

Zâmbetul lui îi arătă că nu se lăsase înşelat. Ştia perfect că ea detesta să se afle atât de aproape de el. Dar se înşela asupra adevăratului motiv. Abby

voia să se îndepărteze de el nu pentru că îl detesta, ci pentru că, dimpotrivă, se simţea periculos de ataşată de el!

- Bea-ţi şampania, asta o să te mai încălzească.

- Mă îndoiesc.

- Spune-mi, Ethan, întrebă Vanessa pe un ton mieros, ce mai face sora ta? Şi-a găsit în sfârşit un soţ, sau se mulţumeşte să joace în continuare rolul de mamă faţă de tine?

Doctorul se crispă imperceptibil, dar răspunse pe un ton detaşat.

- Sylvia este minunată. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea la moartea părinţilor noştri. Dar nu, nu s-a căsătorit. De altfel, nici nu cred că ar avea efect. Viaţa ei este împlinită, după părerea ei; se duce la teatru, călătoreşte mult, joacă bridge ...

- Şi crezi că va fi de acord cu mariajul tău? insistă Vanessa. Nu va fi geloasă?

Doctorul începu să râdă.

- Geloasă? Sylvia o adoră pe Abigail. Şi dacă vrei să ştii părerea mea, cred că exact asta avea în cap atunci când a angajat-o.

- Abby lucrează pentru tine? întrebă Vanessa, vizibil descumpănită.

- Nu ţi-am spus? Da, Abigail este asistenta mea. Este o adevărată plăcere să sosesc dimineaţa la

cabinet şi să dau ochii cu o mutrişoară atât de dulce.

Abby fu cât pe ce să se înece cu şampanie. Cum putea Ethan să mintă cu un asemenea aplomb?

Trebuia însă să recunoască faptul că acest mic joc nu-i displăcea în totalitate.

Cea mai bună dovadă şi recompensă era expresia duşmănoasă a Vanessei.

- Oh, dragul meu, murmură ea punându-şi mâna peste cea a lui Ethan. Ce lucruri frumoase spui ...

- Chiar aşa este? întrebă ironic Henry. Trebuie să fie vorba despre un cu totul alt bărbat decât cel care le terorizează pe infirmiere în sala de operaţie.

- *Cu mine,* n-a fost niciodată cazul, se sclifosi Vanessa.

- Ce bărbat raţional ar putea să se poarte dezagreabil cu tine? spuse Henry.

Ann îl fulgeră cu privirea, apoi chemă chelnerul şi comandă o a treia cupă de şampanie. Abby îşi mai luă şi ea una, presimţind că s-ar putea să aibă nevoie de alcool ca să se apere dacă Vanessa îşi va continua ofensiva de-a lungul serii.

Frumoasa infirmieră refuză însă invitaţia pe care i-o făcuse Henry ca să cineze împreună cu ei, şi plecă după ce-i aruncă lui Ethan o privire galeşă. Trebuia să se întoarcă la soţul său, aflat la o masă rezervată conferenţiarilor şi profesorilor. Abby simţi un

oarecare regret. Ar fi dorit mult s-o pună la punct pe insuportabila doamnă Ballistrat.

- Henry Meclean, să nu te mai prind că inviţi o asemenea scorpie la masă! îl ameninţă Ann după ce Vanessa se îndepărtase.

Henry începu să râdă şi se aplecă s-o sărute pe obraz.

- îmi place când eşti geloasă!

- Cum poţi să muşti dintr-o momeală atât de evidentă?

- Mi se pare că este o plantă foarte frumoasă! chicoti Henry.

- Da, o plantă carnivoră!

Discuţia aceasta se prelungi pe tot timpul cinei, şi păru un duel destul de distractiv. Singura umbră în acest tablou era că Ethan nu scoase un cuvânt. Dar asta n-o împiedică pe Abby să profite din plin de petrecere. Mâncă tot felul de bunătăţi cu o poftă nimicitoare, uitând de toate restricţiile dietetice. Restaurantul era superb, serviciul impecabil, mâncărurile delicioase. încheiară masa cu o ceaşcă de cafea şi discutară verzi şi uscate până când Ann începu să caşte.

- Eşti obosită, draga mea? întrebă imediat soţul ei.

- Da, recunoscu ea. Ziua a fost cam lungă.

- Ce-ai zice să mai bem ceva înainte de culcare?

- De acord.

Ethan fu şi el de acord cu propunerea lui Henry, şi Abby îi urmă cu docilitate. Ridică ochii spre cer când o zări pe Vanessa la bar, căţărată pe un taburet balansându-şi în gol picioarele lungi în compania unui alt admirator. Dar unde o fi fost soţul ei? Era oare atât de naiv încât să aibă încredere oarbă în soţia lui?

- Oh, nu ... murmură Ann când zări şi ea această neplăcută surpriză. Femeia asta este o adevărată pânză de păianjen! Nu mai poţi să scapi de ea ...

- Vrei să spui că este “văduva neagră”, îi sugeră Abby, incapabilă să reziste acestei comparaţii.

- Da, interveni Henry, Sunt sigur că atunci când a terminat-o cu un bărbat, nu mai rămâne mare lucru din el. Bun, cred că, în interesul armoniei noastre matrimoniale, eu şi cu Ann ne vom duce să bem un pahar în camera noastră.

Abby îi aruncă o privire plină de speranţă lui Ethan, dar se părea că ideea de a se retrage nu făcea parte din planurile lui.

- De acord, Henry, spuse el fără să-şi ia ochii de la fosta lui logodnică. Noapte bună. Pe mâine.

Cei doi soţi schimbară o privire surprinsă, ridicară din umeri şi ieşiră din încăpere. în ceea ce o priveşte pe Abby, aceasta se simţi brusc foarte descurajată. Cum putea să-l îndepărteze pe Ethan de fosta lui

amantă dacă el însuşi căuta cu atâta ardoare apropierea ei?

Deja se apropiase de bar. Mai rău, chiar, bărbatul cu care discutase Vanessa dispăru, lăsând liber taburetul de lângă redutabila femeie ...

- Ai ceva împotrivă dacă stăm şi noi să bem un pahar cu tine? întrebă doctorul.

- Nicidecum. Chiar speram să vii.

Abby notă că ea nu fusese inclusă în invitaţie, ceea ce o miră doar pe jumătate. Reuşi totuşi să-şi domine furia şi se prefăcu interesată de conversaţie.

- Artăţi splendid! îi spuse Vanessa lui Ethan. Oh, întotdeauna ai fost un bărbat frumos, dar unii au tendinţa să se neglijeze, cu vârsta. în ceea ce te priveşte, la tine nu este cazul.

- Nici tu nu te-ai schimbat. Parcă ai avea tot douăzeci de ani.

- Eşti un linguşitor!

- Nicidecum. Ştii că eu spun totdeauna adevărul.

- Da ... da, aşa este. îmi face plăcere să te revăd. în ultimii ani, m-am gândit mult la tine.

- Şi eu la tine.

Abby se îmbujoră la faţă, atât de furie cât şi de stânjeneală. Cum îndrăznea Ethan să se poarte astfel în prezenţa ei? Dacă voia să reînnoade relaţia cu fosta lui amantă, putea foarte bine s-o facă fără ca ea

să fie de faţă!

Vru să se ridice brusc şi să plece, dar fu oprită de strânsoarea ca de menghină a mâinii lui Ethan pe braţul său. Parcă îi citea gândurile, îi simţise determinarea, şi-i amintea prin acest gest că trebuia să facă tot ce i se ceruse atunci când fusese plătită. Nici mai mult, nici mai puţin.

Abigail nu putea totuşi să nu simtă o oarecare frustrare. Era oare vorba despre gelozie sau despre faptul că era manipulată ca o marionetă?

- Aş vrea să mă duc la culcare, dragul meu, declară ea pe un ton cam repezit.

Chiar sunt obosită.

Doctorul îi aruncă o privire rece şi dădu din cap.

- Bineînţeles, zise el pe un ton amabil. Cred că ne putem lipsi de acest ultim pahar. Prea mult alcool poate dăuna anumitor funcţii ... fizice. Noapte bună, Vanessa. Cu siguranţă, în zilele următoare vom avea şi alte ocazii să vorbim despre ... vremurile bune de odinioară.

Cu aceste cuvinte, o luă pe Abby de mână şi o conduse fără blândeţe afară din salon.

- Credeam că ţi-am spus să mă asculţi în toate privinţele, spuse el glacial când ajunseră la scara care ducea la primul etaj. Pe viitor, *eu* voi hotărî la ce oră ne ducem la culcare. Aminteşte-ţi că eu sunt

patronul.

Abby încasă lovitura în tăcere. Totuşi, când ajunseră în camera lor, nu se putu abţine să trântească uşa în urma ei. O rodea o furie surdă. Nimic nu se schimbase între ea şi Ethan. Evident acel sărut nu însemnase nimic pentru el ... Fusese o proastă, şi doar ea era de vină crezând altceva. Dar se cam săturase de acest joc, ale cărui reguli nu le cunoştea!

îl observă pe doctor cum scotea din minibar o sticlă de coniac, şi-i spuse pe un ton tăios:

- îţi va dăuna anumitor funcţii fizice, dragă doctore!

Acesta se întoarse brusc şi îşi trecu o mână obosită prin păr.

- Oh, taci din gură, Abigail. Am suportat destule astă-seară.

- Şi eu am suportat destule! Crezi că mi-a plăcut jocul tău? Ce te-a apucat să spui tuturor că ne vom căsători şi să mă săruţi? Asta nu făcea parte din contract!

- Adevărat? Credeam că preferi rolul de logodnică oficială celui mai puţin onorabil de amantă. De ce te plângi? Ţi-a plăcut acel sărut la fel ca şi mie. Doar dacă nu cumva acum vrei şi mai mulţi bani? Sau sărutări? Sau amândouă?

Era picătura care umplea paharul.

- Ascultă-mă bine, bădăranule! N-am să neg că mi-a plăcut să fiu sărutată. Sunt o femeie normală, şi n-ai de ce să te împăunezi. Ceea ce nu mai suport, sunt aberaţiile tale despre aşa-zisa mea dragoste faţă de bani! îţi voi spune aşadar de ce am acceptat să te însoţesc. S-a întâmplat ca o bătrână doamnă la care ţin foarte mult să fie călcată de hoţi săptămâna trecută. Hoţii i-au furat toţi banii pe care şi-i adunase ca să-şi cumpere un fotoliu rulant electric. Trei mii de dolari! Acum înţelegi? Nu suportam s-o văd atât de descurajată. Aşa că te-am sunat, obligată să-ţi accept jalnica propunere! îmi voi respecta cuvântul dat, şi îmi voi juca rolul până la capăt. Dar nu mai îndrăzni să-mi vorbeşti pe acest ton dispreţuitor. Cu siguranţă, sunt mult mai valoroasă decât tine!

El îi aruncă o privire aspră şi, după câteva clipe, întrebă:

- Spui adevărul în legătură cu acea bătrână doamnă?

- Bineînţeles că spun adevărul! De ce aş minţi?

Ethan oftă şi umerii i se încovoiară uşor. Părea dintr-o dată istovit, ca şi cum tot ce-l susţinuse până acum nu mai exista. Abby nu se putu abţine să se îndrepte spre el. îi puse mâna pe braţ şi-l privi drept în ochi, căutând instinctiv cuvintele care ar fi putut

să-i uşureze suferinţa, să-l încurajeze.

- Oh, Ethan, spuse ea. Uită tot ce ţi-am spus. Uit-o şi pe Vanessa ...

El se crispă instantaneu, în timp ce o expresie rătăcită îi apăru în privire.

- Nu ştii despre ce vorbeşti. Lasă-mă în pace.

îşi eliberă brusc braţul de sub mâna ei, şi Abby se retrase un pas, clătinându-se uşor.

- Nu mă mai privi aşa! strigă Ethan. Foarte bine: te-am judecat greşit, îmi pare rău. Regret multe lucruri. Dar orice altceva nu te interesează. Rămâi în afara acestei poveşti, Abigail. Acum, du-te la culcare. Poţi să te culci în pat.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, Abby şi Ethan ajunseră târziu la micul dejun. Familia Meaclean tocmai pleca în momentul sosirii lor.

- S-ar zice că n-ai dormit prea mult noaptea trecută, remarcă Henry adresându-i-se prietenului său.

Abby îi aruncă o privire discretă lui Ethan, care într-adevăr părea extenuat. Nici ea n-avea habar cam pe la ce oră se culcase el. Când ea adormise în sfârşit, el încă îşi mai sorbea coniacul, vizibil cufundat în gânduri negre.

- Salteaua era prea moale după gustul meu, explică Ethan pe un ton degajat.

- Bineînţeles, chicoti Henry. Dacă asta vrei să ne faci să credeam ...

Până una-alta, ai face bine să te grăbeşti să mănânci. Ar fi păcat să ratezi prima conferinţă.

- Ce-ai zice să facem o partidă de tenis în timpul ăsta? îi sugeră Ann lui Abby. Henry m-a provocat pentru după-amiază, şi aş vrea să mă mai antrenez înainte să-i dau o lecţie.

Tânăra acceptă cu plăcere. Un pic de sport o va ajuta fără îndoială să mai elimine din caloriile de la copioasa lor masă din ajun. în plus, faptul că va obosi, o va ajuta poate să nu mai gândească ...

- Ne întâlnim pe teren la ora zece, spuse Ann peste umăr în drum spre uşă. Pe curând.

Abby îi făcu un semn cu mâna, apoi se gândi să-l ajungă pe Ethan care, fără s-o mai aştepte, începuse deja să-şi umple farfuria la copiosul bufet pregătit pentru micul dejun. Se ţinu după el, încercând să aleagă mâncărurile mai dietetice.

în sală se auzi un murmur, şi Abby se întoarse exact la timp pentru a o zări pe Vanessa, care tocmai intrase în sală, alături de soţul ei. Acesta, cu ochii stinşi şi cu faţa buhăită, nu făcea prin simpla lui apariţie decât să acrediteze toate zvonurile care circulau pe seama lui, şi pe care Ethan le prinsese din zbor aseară. Cât despre Vanessa, aceasta era mai ispititoare ca niciodată, îmbrăcată într-un costum cu pantaloni din mătase violetă. Sânii ei, prea înalţi, prea perfecţi, se unduiau sub ţesătura fină la cea mai mică mişcare, indicând limpede faptul că nu se mai încurcase cu un sutien.

Abby remarcă faptul că şi doctorul îi privea pe nou-veniţi, îndeosebi pe Vanessa. Ea încerca să nu simtă nimic, nici îngrijorare, nici curiozitate, nici gelozie.

Dar aceste trei sentimente o năpădiseră în acelaşi timp.

- S-o fi măritat ea cu un neurochirurg, bombăni Abby, dar cu siguranţă, a avut de-a face şi cu un chirurg estetician.

Ethan îi aruncă o privire uşor amuzată.

- Iată un lucru de care *tu* n-o să ai niciodată nevoie, draga mea Abigail, spuse el. Aşa că fii mai tolerantă cu cei mai puţin favorizaţi decât tine.

Abby roşi de plăcere, foarte surprinsă. Privirile li se întâlniră şi ei i se păru din nou că citeşte o reală dorinţă în adâncurile albastre ale ochilor lui. Dacă se înşelase cumva noaptea trecută? Poate că sărutul acela nu-l lăsase atât de indiferent pe cât crezuse ea ...

- încetează să mă mai priveşti astfel! bombăni Ethan. Ştii foarte bine că întotdeauna mi-ai părut atrăgătoare. Sunt în stare să recunosc o femeie frumoasă atunci când văd una. Acum, să ne grăbim să mâncăm.

Abby îl urmă, perplexă şi profund tulburată. Aşadar, o găsise întotdeauna atrăgătoare. Iată un lucru care schimba toate datele problemei!

Singura masă pe care o găsiră liberă se afla printr-o întâmplare nefericită, nu departe de cea a Vanessei. Abby, teribil de încordată, abia se atinse de bolul de cereale pe care-l alesese.

- Nu mănânci prea mult, observă Ethan după ce îşi goli farfuria cu ouă cu şuncă.

- Nu-mi este foame.

Ethan îşi puse coatele pe masă şi o studie cu atenţie.

- Eşti supărată pentru că am fost dezagreabil, sau pentru că nu-ţi place ideea că pot fi şi dezagreabil?

Ea preferă să nu-i răspundă şi el ridică din umeri.

- Ascultă, reluă el sincer afectat, ştiu că n-am fost prea uşor de suportat în ultima vreme. Aş vrea să pot să-ţi explic ...

- Şi ce te împiedică? îl întrebă Abby, aproape fără să vrea.

El o privi îndelung, apoi dădu din cap.

- Nu vreau să-mi asum acest risc.

- Şi ce anume ai risca?

- Sănătatea mea mentală.

- Nu înţeleg, Ethan.

- Mai bine că nu înţelegi, răspunse el cu o mină sumbră.

- Spune-mi un singur lucru: tot mai eşti îndrăgostit de Vanessa Ballistrat?

Doctorul o privi câteva clipe pe fosta lui logodnică aflată la masa alăturată, apoi îşi îndreptă atenţia spre Abby.

- Nu, bineînţeles că nu, spuse el cu o indiferenţă studiată. Nu, între noi nu mai există dragoste. Pot spune că este chiar contrariul.

“Dar ura nu este chiar atât de departe de dragoste”, gândi Abby. Hotărî totuşi să nu-i împărtăşească îndoielile ei şi insistă:

- în cazul acesta, ce este între tine şi ea? Ce joc jucaţi?

- Bea-ţi cafeaua, Abigail. Şi încetează să-ţi mai faci griji pentru ceea ce nu te priveşte.

- Tocmai că mă priveşte.

- Ah, da? Şi de când, mă rog?

- De când mi-ai cerut să te însoţesc la acest congres! Chiar tu m-ai vârât până în gât în povestea asta. Uită-te numai la Henry şi la Ann: ei sunt convinşi că suntem pe punctul de a ne căsători! Nu ţi-a trecut prin minte că ar putea să comunice cu Sylvia şi să-i dea vestea? Ce o să-i spui surorii tale?

Ethan se încruntă.

- Hmm ... Nu m-am gândit la asta.

- Cred că mai sunt o mulţime de lucruri la care nu te-ai gândit.

- Da, murmură el după câteva clipe de tăcere. Da, încep să-mi dau seama de asta.

- Nu ... n-o să fii violent, nu-i aşa?

- Cu cine?

O lucire ciudată îi lumină privirea în timp ce buzele lui senzuale schiţau un zâmbet ironic. Abby se simţi străbătută de un tulburător fior.

- Cu ... cu Vanessa, firește, replică ea cu o voce nesigură. Sau cu soţul ei.

- De ce naiba aş face asta?

- Nu sunt proastă, Ethan. Ştiu foarte bine să citesc printre rânduri. Aţi fost iubiţi odinioară, şi te-a părăsit brusc pentru a se mărita cu Ballistrat.

Expresia însoţitorului său se înăspri. Abby simţi o strângere de inimă, şi îşi puse mâna pe braţul lui Ethan.

- Uit-o, Ethan. Nu te merită.

- Nu este atât de simplu, replică el, pe un ton glacial.

- Poate să fie, totuşi.

- Nu, nu se poate. Haide, termină-ţi cafeaua şi du-te la partida de tenis.

Ei îi venea să urle, să-i spună să nu fie atât de prost, să deschidă ochii. Erau atâtea femei pe lume care meritau să fie iubite! Vanessa nu era una dintre ele. De ce a trebuit s-o aleagă tocmai pe ea?

Era de aşteptat ca ea să încerce să-l farmece din nou, sătulă de un Ballistrat alcoolic şi în pragul ruinei. Şi dacă asta îşi dorea, probabil îşi va atinge scopul. Bărbaţii nu rezistă multă vreme unei asemenea femei.

îşi terminară masa într-o linişte apăsătoare. Apoi Abby se duse în camera ei, în timp ce Ethan plecă spre sala de conferinţe.

Abby se aşeză pe pat, simţind un nod în stomac, fericită că era în sfârşit din nou singură. Ce să facă? Oare cum să-l convingă pe Ethan că această dorinţă a lui de răzbunare îl va pierde? Cum să-l împiedice să

cadă din nou în ghearele Vanessei? Doar gândul că aceasta l-ar fi putut îmbrăţişa sau săruta o umplea de furie. La urma urmei, poate că ar trebui să pună în practică sfaturile Sylviei, şi să se străduiască să-l seducă pe Ethan ...

Cu fiecare zi, se simţea şi mai atrasă de el, ca de ochiul unui vârtej. Dar ultimul lucru pe care şi-ar permite să-l facă ar fi să se lase în voia sentimentelor.

Trebuia să-şi revină, să păstreze distanţa. Nu-i spusese chiar Ethan? Toate astea n-o priveau!

Cea mai bună soluţie la problemele sale va fi exerciţiul fizic, tenisul. Trebuia să se consume, să se istovească, să nu mai macine fără încetare aceleaşi probleme insolvabile.

îşi puse în grabă o ţinută mai potrivită decât blugii pe care-i purta şi ieşi în parcul hotelului. Apoi se îndreptă spre cele patru terenuri de tenis, vizibile de departe datorită pădurii de conifere care le înconjura, fiind în acelaşi timp şi un adăpost natural împotriva vântului.

Ann o aştepta deja de câteva minute, şi se lansară amândouă într-o partidă înverşunată care se încheie după o oră şi jumătate cu un rezultat nul.

- Nu mai pot, spuse Abby, gâfâind. Mă predau. Hai să bem ceva.

Se îndreptară spre un mic bungalou care făcea

oficiul de bar, şi comandară apă minerală.

- Nu sunt într-un vârf de formă reluă tânăra după ce bău o înghiţitură de apă minunat de răcoritoare. Cred că aş face bine dacă aş mai da jos câteva kilograme.

- Glumeşti! exclamă prietena ei privind-o cu admiraţie. Arăţi superb!

Era exact ce avea nevoie Abby să audă. Ştia din experienţă că femeile nu-şi fac complimente gratuite.

- Eşti drăguţă, Ann. Dar deja mi-au rămas cam strâmte unele fuste ...

- Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face prea multe griji. Nu cred că acest lucru le displace domnilor. Mai ales când ai nişte forme atât de armonioase ca ale tale!

Ann se aplecă brusc în faţă şi, coborând vocea, întrebă curioasă:

- Iartă-mi indiscreţia, dar crezi că între Ethan şi Vanessa s-a petrecut ceva, odinioară?

- Poate că da, poate că nu. Sincer vorbind, nici nu-mi pasă. Trecutul este trecut.

- Desigur, dar nu sunt prea sigură că este prudent să subestimezi pericolul atunci când o astfel de femeie se află prin preajmă. Este mai bine să-ţi cunoşti adversarul. în locul tău, aş fi mai atentă. Am impresia că se ţine după Ethan.

Abby păli brusc, şi prietena ei clătină din cap, dezolată.

- Oh, ce proastă sunt! N-ar fi trebuit să spun aşa ceva. Este evident că-l adori pe Ethan. Felul în care-l priveşti atunci când te sărută ...

Abby deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc imediat, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

- Uneori, bărbaţii pot fi proşti, continuă Ann. Şi femeile asemenea Vanessei nu-au scrupule. Dacă Ballistrat are probleme financiare, ea nu va rămâne cu el. Şi dacă Ethan şi cu ea au fost amanţi, şi ea ştie că n-a uitat-o, ar putea foarte bine să încerce să-l recucerească.

Abby simţi un nod în gât. Nu numai din cauza avertismentului prietenei sale, pentru că identificase de mult ameninţarea pe care o reprezenta Vanessa. Nu, altceva o preocupa ...

îl iubea pe doctor. Chiar şi Ann nu se lăsase înşelată şi observase acest lucru! Şi crezuse că antipatia instinctivă dintre ea şi Vanessa va fi de-ajuns ca s-o îndepărteze pe aceasta.

- Oh, draga mea, nu-ţi mai face griji, o linişti prietena ei. Nu voiam să te sperii. Uită tot ce-am spus. Niciun bărbat cu mintea întreagă n-ar prefera-o pe alta în locul tău.

Un bărbat cu mintea întreagă ...

Aceste cuvinte îi rămaseră multă vreme în minte. Ethan nu-i vorbise despre sănătatea lui mentală, chiar

azi-dimineaţă? De ani de zile, Vanessa îi otrăvea viaţa. în tot acest timp, el se hrănise cu ura faţă de ea, şi acest lucru îi condiţionase întreg comportamentul faţă de alte femei. Doar Sylvia simţise pericolul, ghicise disperarea din spatele cinismului.

- Bună dimineaţa! Una dintre voi ar putea să vină să joace cu noi? Vrem să facem un dublu, dar nu suntem decât trei.

Abby ridică privirea spre cele trei femei din faţa lor şi zâmbi, dezolată.

- îmi pare rău, dar sunt dărâmată. Du-te, Ann.

- De acord, oftă aceasta. Dar numai un set!

Se ridică, lăsând-o pe Abby singură cu gândurile ei.

Cum putuse să meargă atât de departe cu iluziile, fără să-şi dea seama?

Cu siguranţă, era o vrajă la mijloc.

- Te doare capul?

Abby scrâşni din dinţi, recunoscând vocea ascuţită care o interpelase, şi aşteptă câteva clipe până să deschidă ochii.

- Nu, răspunse ea în sfârşit. Sunt doar obosită, pentru că am jucat tenis.

Vanessa se aşeză cu multă graţie pe scaunul de pe care tocmai plecase Ann. Rochia ei din mătase purpurie arăta limpede că nu se afla aici pentru a face vreun sport oarecare.

- Tocmai m-am întâlnit cu prietena dumitale, şi mă întrebam unde este drăgălaşa domnişoară Richmond.

- Sunt aici. Acum că ştii, de ce nu te duci să cauţi pe altcineva să plictiseşti?

Vanessa făcu ochii mari.

- Nu este cazul să fii nepoliticoasă!

- Am toate motivele să fiu nepoliticoasă, replică Abby. Nu-mi placi, după cum nici eu nu-ţi sunt pe plac. Şi ştiu foarte bine ce pui la cale. Aşa că spune ce ai de spus şi dispari!

- Ei bine ... spuse interlocutoarea ei. S-ar zice că nu eşti atât de fragilă pe cât pari.

- Nu. Şi-ţi spun de pe acum că ai pierdut.

Vanessa îşi îngustă pleoapele, lăsând să treacă printre ele doar o săgeată veninoasă.

- Ce vrea să însemne asta?

- înseamnă că dacă ai de gând să baţi din nou din genele tale false în faţa lui Ethan, ţi le smulg cu mâna mea, după cum îţi smulg şi sânii falşi!

Vanessa se ridică repede, roşie de furie, cu răsuflarea tăiată.

- îi voi ... îi voi spune lui Ethan ce mi-ai spus!

- Du-te şi spune-i! O să-ţi râdă în nas.

Vanessa flutură un deget ameninţător prin faţa ei.

- Nu ştii cu cine te pui!

- Ba da. Cu o scorpie din care găseşti cu grămada.

Vanessa îi aruncă o privire ucigaşă, şovăi o clipă, apoi se
îndepărtă legănându-se pe tocurile ei înalte.

- Nu-l vei avea, mormăi Abby strângând pumnii. Bărbatul pe care-l iubesc nu va cădea din nou în ghearele tale. Jur!

- Mă întorc la hotel! strigă Abby, astfel încât s-o audă Ann.

Aceasta, între două schimburi de mingi, îi făcu semn cu mâna că auzise. Tânra porni încet spre hotel, pierdută în gânduri.

Un sfert de oră mai târziu, stătea în faţa oglinzii din sala de baie, privindu-şi nemulţumită imaginea. Costumul ei de baie negru era mai provocator ca niciodată.

Oricâte eforturi ar fi făcut să tragă de marginile sutienului sau să-l aranjeze altfel, nu reuşea să-şi acopere în totalitate sânii generoşi ...

Oftă şi, deschizând uşa băii, se ridică pe vârful picioarelor şi se dădu mai înapoi ca să se poată vedea mai bine în oglindă.
Făcu o grimasă de enervare când văzu ridicolele pete negre pe care le făcea costumul de baie pe pielea ei albă.

- N-aş putea să port niciodată aşa ceva în public, bombăni ea, abătută.

Şi când se gândea că sperase s-o eclipseze pe Vanessa afişându-se în această ţinută la piscină!

- Sunt de acord.

Abby scoase un ţipăt scurt, îşi plimbă repede privirea prin cameră, şi-l descoperi pe Ethan. Se afla într-un fotoliu adânc, lângă fereastră, cu picioarele întinse şi încrucişate. Soarele se afla în spatele lui, astfel că faţa îi era în umbră.

Abby se îmbujoră violent, regretând că nu avea nimic la îndemână să se acopere.

- Nu ... nu te-am auzit venind, bâigui ea. Şi ce vrei să spui prin: “Sunt de acord”? adăugă ea cu o tresărire de orgoliu. Arăt foarte bine în ţinuta asta. Este acceptabilă ...

- Ştii foarte bine că nu arăţi “acceptabil” Eşti fantastică!

- Oh! ...

Ethan se ridică încet. Silueta lui înaltă, în faţa ferestrei, eclipsă o clipă lumina soarelui.

- Dar ai dreptate, reluă el cu o voce gravă, tărăgănată. Nu poţi să porţi aşa ceva în public. Cred că acest gen de spectacol ar trebui să-mi fie rezervat doar mie.

Abigail înghiţi cu dificultate. Atmosfera din încăpere se încărcă brusc cu o incredibilă tensiune erotică. Fără măcar să-i vadă ochii lui Ethan, ştia că aceştia erau

aţintiţi asupra corpului ei, nu cu dezgust, ci cu dorinţă. O străbătu un fior. în adâncul ei se aprinse un foc mistuitor.

Când el înaintă, nu se clinti din loc şi îl aşteptă, cu bărbia ridicată într-o atitudine sfidătoare, în timp ce inima începu să-i bată nebuneşte. Dar când el ieşi din umbră, constată că în privirea lui nu era nici urmă de dorinţă. Doar o licărire rece şi îngândurată. Abby fu pe cât de derutată, pe atât de dezamăgită.

- Mai întâi ... ce ... ce cauţi aici? întrebă ea când se opri în faţa ei. Credeam că prima conferinţă se termină abia peste o jumătate de oră.

- Mă durea capul, îi explică el cu ochii aţintiţi fără jenă pe sânii interlocutoarei sale care se ridicau şi coborau într-un ritm accelerat.

- Ah ...

- Dar acum îmi este mai bine, preciză el cu un zâmbet îngrijorător.

Şi, foarte calm, chiar rece, trecu în spatele lui Abigail şi-i desfăcu şnurul sutienului, pe care-l aruncă pe un scaun.

Abby nu scoase un cuvânt. Fără să vrea se întoarse spre Ethan şi-l privi, îngrozită de flăcările care-i cuprindeau trupul. Ca pentru a răspunde întrebării nerostite pe care o citea în ochii ei, el se aplecă şi-i atinse uşor buzele, în timp ce mâinile îi învăluiau sânii

arzând de dorinţă.

Abby îşi reţinu un geamăt. Părea că toată feminitatea ei se trezise, făcând ca trupul ei să nu mai fie altceva decât senzaţii pure. Ştia că doar Ethan putea să-i potolească setea care o copleşise dintr-o dată.

El se purta acum cum Abby se aşteptase. Nemilos, asemenea unui automat. Şi totuşi, în ciuda lipsei lui de tandreţe, mângâierile lui aveau ceva deosebit de excitant.

Printr-o inexplicabilă perversitate, Abby nu putea să se abţină să ceară mai mult. Ethan era atât de diferit de Dillon! Dacă acesta din urmă o copleşea cu vorbe dulci şi cu minciuni, doctorul acţiona direct, cu gesturi precise, experte. Nu ascundea nimic din scopurile lui; era limpede că pentru el conta doar partea fizică a relaţiei lor.

Chiar dacă ea visa altceva, chiar dacă îl iubea pe Ethan, Abby nu putea să nu aprecieze această formă de onestitate. Şi apoi, sincer vorbind, Ethan degaja o senzualitate capabilă să satisfacă şi pe cea mai exigentă femeie. Nu avea altă alegere decât să se supună mângâierilor lui fierbinţi, buzelor lui devoratoare.

Când îi simţi mâna coborând de-a lungul trupului, desfăcându-i peticul de costum negru, Abby gemu, în

extaz. în acelaşi timp sărutările lui deveniră mai exigente, aproape violente. Abby se crispă sub torentul acestor senzaţii, apoi începu să tremure, pradă unei pasiuni mistuitoare.

Ethan o ridică în braţe fără blândeţe şi o întinse pe pat. Cu gesturi meticuloase, îşi scoase propria cămaşă şi îşi lăsă pantalonii să alunece de-a lungul picioarelor puternice. Abby îşi ţinu răsuflarea când avu dovada dorinţei lui Ethan. Stropul de luciditate care-i mai rămăsese se topi ca zăpada la soare când se întinse lângă ea pe pat.

Fără un cuvânt, fără o privire, îi îndepărtă încet picioarele şi se aşeză între ele. Abby închise ochii, gâfâind, într-o aşteptare insuportabilă. Nimic însă n-o pregătise pentru ceea ce simţi atunci când o posedă.

Ethan începu să se mişte, cu blândeţe mai întâi, apoi din ce în ce mai repede. Mişcările lui aveau o precizie mecanică, în timp ce trăsăturile lui superbe nu trădau nimic altceva decât o intensă concentrare.

în mod ciudat, aparenta lui indiferenţă nu avea egal decât în extazul lui Abby, din ce în ce mai copleşitor. îşi muşca buzele ca să nu strige de plăcere.

Şi deodată, gândul că el i-ar putea observa cu indiferenţă chipul deformat de această plăcere, i se păru de nesuportat. *Trebuia* ca şi el să împărtăşească această clipă fugară cu ea. Voia să citească pe faţa lui

aceeaşi pasiune, să-l audă gemând de plăcere. în spatele acestui automat se afla un bărbat, un foc care mocnea sub cenuşa rece, şi era ferm hotărâtă să-l aprindă.

Instinctiv, începu şi ea să se mişte, să preia iniţiativa. Cu o mână, se agăţă de umărul lui Ethan şi cu cealaltă îi mângâia buzele. Surprins, acesta îi prinse degetele în gură.

- Ethan ... şopti ea lângă gâtul lui. Oh, Ethan ...

O clipă, el rămase nemişcat, apoi se înfioră violent şi mişcările i se accelerară. Timpul păru să se încetinească, apoi să se oprească în loc. Urmă o fracţiune de secundă de linişte absolută, ca şi cum amândoi ar fi şovăit, stupefiaţi, în pragul extazului. Apoi urmă o explozie sfâşietoare, un foc de artificii, de senzaţii pure. Abby simţi o căldură plăcută revărsându-se în ea, în timp ce toţi muşchii i se crispau. I se păru că strigă, şi lacrimi fierbinţi îi înceţoşară vederea.

Se relaxă apoi, fără suflare, pe pat. Ethan lăsă să-i scape o înjurătură şi se prăbuşi istovit la rândul lui.

- De ce ... de ce naiba ai făcut asta? întrebă el între două respiraţii gâfâite. Nu voiam să merg atât de departe, fără protecţie ... M-aş fi retras ... N-ar fi trebuit să faci asta. Trebuia să mă opreşti ...

Să-l oprească? Poate glumea! Chiar dacă ar fi vrut, Abby n-ar fi fost în stare. Oftă adânc. Pasiunea lăsa

încet locul crudei realităţi. Şi totuşi, ştiuse de la bun început la ce să se aştepte. El nu-i promisese nimic. Dar chiar fusese pregătită pentru asta, îi venea greu să admită. Oare n-o să înveţe niciodată lecţia? ...

- Totul este în ordine, Ethan, spuse ea pe un ton relativ calm. Dacă îţi este teamă că aş putea rămâne însărcinată, nu-ţi face griji. Şi dacă îţi mai faci griji şi în alte privinţe ... nu este cazul. N-am avut niciodată relaţii neprotejate, înainte. De altfel, sper ca şi tu să poţi spune acelaşi lucru.

- Nu fi ridicolă, replică el ridicând ochii spre cer. Evident că pot să spun acelaşi lucru! în alte împrejurări, Abby ar fi râs. Da, fireşte că trebuie să fi fost pentru prima oară când doctorul şi-a pierdut faimosul lui control. Resimţi o oarecare senzaţie de mândrie, în această privinţă.

- Eşti absolut sigură că nu rişti să rămâi însărcinată? insistă Ethan.

Abby oftă. La ce bun să mai discute despre asta? Pentru ea,
o sarcină rezultată dintr-un act sexual nu se rezolva printr-o pilulă sau o operaţie. Ea voia să se bucure pentru că tocmai trăise o clipă de dragoste. Cel puţin, din punctul ei de vedere...

Făcu totuşi un calcul rapid. Riscul de a rămâne însărcinată era minim în acest weekend. Doar în

perioada de stres ciclul ei devenea neregulat, în rest era ceas. Se gândi cu oarecare îngrijorare la evenimentele din ultimele zile, şi făcu în gând o rugăciune.

- Nu există niciun risc pentru o pilulă “de a doua zi”, dacă vrei.

- Oh, taci odată, Ethan, nu vrei? Strici totul.

El o privi surprins.

- Totul? Ce anume?

- Tu şi cu mine, sfârşitul ostilităţilor dintre noi ...

El ezită o clipă, apoi începu să râdă.

- Ar fi trebuit să ştiu că a face dragoste cu tine va fi cu totul altfel decât cu alte femei.

- Trebuie să iau asta ca pe un compliment?

- Da. Este adevărat că, la pat, eşti redutabilă.

- Nu sunt “la pat”, sunt pe jumătate peste tine.

- Hmm ... Iată un lucru pe care va trebui să-l explorăm într-un viitor apropiat.

- Cât de apropiat?

Abby îşi muşcă buzele. îi scăpaseră aceste cuvinre, dar acum era prea târziu. Deja îi lipseau îmbrăţişările lui Ethan, mângâierile lui, buzele-i fierbinţi pe pielea ei caldă ... O viaţă întreagă nu i se părea de-ajuns ca să-şi potolească această sete. Şi fiecare clipă petrecută cu Ethan era o victorie asupra Vanessei ...

- După prânz? propuse el trecându-şi un deget peste

sânul ei tare.

- Trebuie ... trebuie să ne întâlnim cu Henry şi cu Ann, nu
i aşa?

- Mă ocup eu de asta.

Se aplecă peste ea şi o sărută, dovedindu-i încă o dată, dacă mai era nevoie, că ea i se abandona în totalitate. Nu avea nici forţa, nici voinţa de a i se opune. La cea mai mică dorinţă a lui, îi răspundea necondiţionat afirmativ.

Da, da. De o mie de ori da.

- îţi place să faci dragoste după-amiaza? şopti el lângă buzele ei.

- Mmm ... Dar la miezul nopţii?

Acelaşi mormăit de încuviinţare.

- Dar dimineaţa?

- Da.

- Dar înainte de prânz?

Abby închise ochii gemând de plăcere, în timp ce mâna lui Ethan urca încet de-a lungul coapsei ei.

Capitolul 9

Abby îşi mai turnă un pahar de vin, sorbi o gură şi se îndreptă spre fereastră ca să admire apusul.

- închide draperiile, se auzi vocea gravă a doctorului în spatele ei. Vreau să te pot privi.

El era întins pe pat, cu un cearşaf tras peste trupul gol. Capul şi umerii i se odihneau pe un munte de perne. Din când în când, o licărire lacomă îi lumina ochii albaştri.

Abby era încă uimită de rapiditatea cu care Ethan o eliberase de orice inhibiţie. Niciodată goliciunea nu i se păruse atât de firească. Şi de excitantă ...

Făcuseră dragoste imediat ce se întorseseră de la masă. O posedase de îndată ce intraseră în cameră, în picioare cu spatele la uşă, ceea ce însă nu-l mulţumise. Aşa că îi ceruse să se dezbrace şi apoi o dusese la duş. Aici, începuse s-o spele în modul cel mai erotic cu putinţă, aprinzându-i iarăşi flacăra dorinţei.

- Nu, spusese el după aceea, când văzuse că voia să-şi ia un prosop. Vreau să te văd goală. Şi cu părul desfăcut.

Şi exact aşa îşi petrecuse toată după-amiaza. Goală şi cu părul desfăcut.

în sfârşit, o dusese în al nouălea cer, dar numai după o oră lungă de jocuri delicioase. Era incapabilă să

reziste la o asemenea abilitate a erotismului. Nu iertase nicio părticică a trupului ei înfierbântat ...

Abby se hotărî atunci să folosească aceeaşi armă împotriva lui, un lucru pe care, în mod ciudat, Dillon nu i-l ceruse niciodată. în schimb, Ethan părea să aprecieze acest tratament. Când, pentru câteva clipe, se întrerupsese, să-şi îndepărteze părul de pe faţă, el o îndemnase cu o voce răguşită să continue.

Abby fusese cuprinsă de beţia victoriei când, pentru a doua oară în acea zi, el îşi pierduse controlul.

- Henry n-a crezut o iotă din povestea ta cu migrena, să ştii, spuse ea revenind spre pat.

- Nici din scuza ta că eşti obosită şi vrei să citeşti.

- Nu.

- Până la urmă, tot ce i-ai spus lui Henry în prima seară s-a dovedit adevărat, remarcă Ethan.

Abby se încruntă, nedumerită.

- Ce am spus apropo de ce?

- Despre sentimentele noastre prea mult timp înăbuşite, care au sfârşit prin a exploda. Cel puţin, acesta este cazul pentru mine. Te-am dorit din ziua în care am dat cu ochii de tine.

- A ... adevărat? bâigui ea, uluită.

- Nu-mi spune că nu ştiai! Am crezut că ţi-ai dat seama imediat! M-ai privit foarte ciudat când Sylvia ne-a făcut prezentările. Păreai şocată.

- Eram pur şi simplu surprinsă să descopăr că eşti foarte tânăr. Şi foarte seducător.

- în ceea ce mă priveşte, tocmai că mă aşteptam ca sora mea să aducă o femeie frumoasă. Ştiam că avea întotdeauna această idee în minte.

- Şi a mers.

- Ei, da! Chiar un pic prea mult. începusem să mă tem de ziua de vineri, dar în acelaşi timp te aşteptam cu nerăbdare. Nici n-ai idee câte gânduri îmi treceau prin minte.

Ethan se întrerupse ca să bea o gură de vin, apoi o privi întrebător pe Abby.

- Dar tu, ce sentimente aveai faţă de mine?

- Te detestam, mărturisi ea.

El râse amar.

- în cazul acesta, continuă să mă deteşti. N-ai niciun viitor cu mine, Abigail. Sunt o otravă pentru orice femeie care se apropie de mine. De altfel, nici eu nu mai am încredere în vreo femeie. Mai ales dacă este frumoasă.

Ea îi sondă profund privirea rece, şi ştiu că spune adevărul. Fusese o proastă să spere mai mult din partea lui decât câteva momente de extaz fizic.

- Nu-ţi face probleme, spuse ea în sfârşit pe un ton sec. Nu mă voi îndrăgosti de tine.

“Pentru că sunt deja”, adăugă în gând.

- Ştiu, răspunse el îngândurat. Noi doi, suntem la fel. Tu ai suferit, şi ai inima împietrită. Evident, nu-ţi cer să mă deteşti, mai ales atunci când facem dragoste ... Şi, în acest domeniu, mai am planuri cu tine.

- Vrei să spui că, odată întorşi la Sydney, vom rămâne amanţi?

- Da, bineînţeles.

- Şi serviciul meu?

- Nu l-am minţit pe Henry. O voi trimite pe Sylvia în vacanţă. Am nevoie s-o înlocuieşti cu normă întreagă. Ştiu că oricum n-ai accepta să fii o femeie întreţinută. Vei avea deci un salariu bun, total independent de relaţia noastră.

Abby simţi un nod în stomac. încerca să dea frazei lui un înţeles respectabil, dar ştia foarte bine ce-i cerea. Munca ei ca asistentă nu va servi decât să salveze aparenţele. Şi nu era sigură dacă voia să se lase cumpărată. Problema era dacă va avea puterea să spună nu ...

- O să mai vedem asta, răspunse ea în sfârşit.

Sorbi o gură de vin şi-l privi pe Ethan peste marginea paharului. Nu era omul care să accepte un refuz.

De fapt, în ochii lui apăru o licărire ameninţătoare.

- Vino aici, îi ordonă el.

Ea se supuse, aproape fără să vrea.

- Ce vrei? îl întrebă Abby oprindu-se lângă pat.

El întinse braţul şi o trase brusc. Un pic de vin se răspândi pe pieptul lui gol când Abby încercă disperată să nu verse paharul.

- Ştii foarte bine ce vreau, zise el cu voce răguşită.

- Aş vrea să porţi rochia aceasta, astă-seară, spuse Ethan scoţând din dulap rochia de culoarea cafelei.

- Spune”te rog s-o porţi”.

- Te rog.

Abby începu să râdă.

Eşti singurul bărbat pe care-l cunosc în stare să facă aceste cuvinte să sune ca un ordin.

Când încercă să se ridice, el o prinse de încheietura mâinii şi o trase spre el.

- Pot să ştiu şi eu câţi bărbaţi ai cunoscut? în sensul biblic al termenului, fireşte.

Acest brusc acces de gelozie o surprinse. Căută în privirea lui o explicaţie.

- M-ai crede dacă ţi-aş spune că, înaintea ta, am cunoscut doar un singur bărbat?

El ezită vizibil, şi nu-i răspunse.

- N-are importanţă, reluă ea ridicând din umeri. La urma urmei, de ce ar conta?

O expresie preocupată umbri chipul lui Ethan.

- în teorie, n-are nicio importanţă, răspunse el în sfârşit, dar în practică, este cu totul altceva.

- în cazul acesta, ai încredere în mine! Crede-mă ...

- Aş vrea să pot ...

- Ce te împiedică?

- Logica. Eşti frumoasă, eşti seducătoare ... Presupun că zeci de bărbaţi ţi-au căzut la picioare!

Se aplecă şi o sărută cu un fel de furie care trezi imediat dorinţa lui Abby. îşi scoase rochia şi îşi trecu braţele după gâtul lui. Erau goi amândoi, şi ea putea să-i simtă muşchii încordaţi ai torsului.

- Şi eşti mult prea bună la acest gen de jocuri, încheie el dintr-o răsuflare.

- Taci şi profită, în acest caz. Eu nu te-am întrebat câte amante ai mai avut, nu-i aşa?

- Nu, dar asta pentru că tu ...

Se întrerupse şi făcu o grimasă jenată.

- Pentru că eu ...? murmură ea.

- N-are importanţă.

O ridică de talie şi o duse pe pat. Curând, liniştea nu mai fu tulburată decât de gemetele lor.

Eşti o excelentă dansatoare, îi şopti Ethan la ureche lui Abby. Cinaseră în compania lui Ann şi Henry, apoi toţi patru se duseseră în salonul unde se aflau acum. într-un colţ al încăperii, o orchestră cânta o muzică melancolică.

La drept vorbind, lui Abby îi era foarte greu să se concentreze asupra paşilor de dans acum că era lipită

de trupul amantului ei.

- Şi tu te descurci foarte bine, răspunse ea zâmbind.

- Ai un parfum minunat, reluă Ethan. Ce este?

- Chanel Nr.5

- Un alt cadou, presupun. Haide, nu te supăra, se grăbi el să adauge simţind că se crispează în braţele sale. Cred că sunt atins de o formă acută de gelozie. Crede-mă, îmi pare sincer rău. Cu atât mai mult cu cât propriul meu trecut, nu este prea strălucit.

Faptul că Ethan pomenise despre trecut îi aminti lui Abby de lungul ei sejur în închisoare. O parte din ea ar fi vrut să-i mărturisească doctorului adevărul, în timp ce alta ştia că o asemenea dezvăluire n-ar duce decât la dezastru.

- Ţi-am ales bine rochia pentru dans, nu-i aşa? întrebă Ethan cu un zâmbet enigmatic.

Abby simţi mâna însoţitorului său coborând de-a lungul spatelui gol. Rochia fluidă se mula pe curbele ei generoase ca o a doua piele, şi se lărgea din talie doar atât cât să-i permită să danseze.

- Eşti isteţ, şopti ea. Ştii asta?

- în cazul acesta, suntem doi. Nu mai spune nimic. Să ne bucurăm de acest moment.

Supunându-se fericită, Abby închise ochii şi îşi puse capul pe umărul lui Ethan. Din nou îi trecu prin minte gândul să-i spună adevărul. Şi din nou şi-l alungă

repede. Asta n-ar face decât să pună punct prea repede relaţiei lor, şi de asemenea să-şi piardă slujba.

îl simţi brusc pe Ethan crispându-se şi-l auzi scăpând o înjurătură.

- Ce se întâmplă?

- Nimic de care să-ţi faci griji.

Curiozitatea fu însă mai puternică. Abby întoarse capul şi îşi plimbă privirea prin sală. Nu trebui să caute prea mult, şi descoperi obiectul emoţiei doctorului în persoana Vanessei. Aceasta tocmai intrase, îmbrăcată într-o rochie de satin roşu, cea mai provocatoare rochie pe care Abby o văzuse vreodată. Decolteul făcea mai mult decât să sugereze sânii foarte rotunzi, un pic prea sus pentru a fi absolut naturali. Rochia era atât de mulată, încât trebuie să fi fost imposibil să mai poarte ceva pe dedesubt.

Nici de data aceasta, Philip Ballistrat nu era prin preajmă. Un admirator veni deja să-i ceară Vanessei un dans. Aceasta acceptă cu un zâmbet cuceritor.

- Rar am mai văzut pe cineva atât de vulgar, zise Abby pe un ton acru.

- Sunt perfect de acord cu tine.

Răspunsul lui Ethan o surprinse tot atât de mult pe cât o tulbură. Poate că reuşise în sfârşit să-şi uite fosta amantă?

- Nu ... n-o mai iubeşti, nu-i aşa? întrebă ea pe un

ton evaziv. Vreau să spun că ...

Este cu siguranţă foarte sexy, dar în spatele aparenţelor, nu mai este nimic. Pustiu.

- Ştiu.

- Ştii că este sexy sau că este superficială?

- Amândouă.

Gelozia o făcu să se retragă o fracţiune de secundă, dar Ethan şi-o apropie din nou.

- Nu fi prostuţă, bombăni el. în materie de seducţie, Vanessa nu-ţi ajunge nici la degetul mic.

- Şi din punct de vedere al superficialităţii? întrebă Abby provocator. Sper că nu mă pui în aceeaşi categorie cu ea!

- Aş vrea s-o pot face. Dar ştiu că în tine sunt profunzimi încă neexplorate.

îşi puse buzele pe părul ei şi continuă:

- Eşti misterioasă, enigmatică. Nu ştiu dacă vreau să descopăr ce este în adâncul tău. Poate că n-o să-mi placă tot ce voi găsi. Mă mulţumesc deci să profit de clipa prezentă.

Abby îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Era limpede. Chiar cu Vanessa ieşită din joc, Ethan n-avea intenţia să se implice cu ea într-o relaţie adevărată, care să depăşească simpla plăcere fizică.

îşi plimbă din nou privirea prin sală, peste umerii partenerului său, căutând să-şi alunge aceste gânduri

triste, privind cu oarecare invidie perechile înlănţuite.

Apoi, brusc, din mulţime se detaşă un chip asemenea unui far de noapte. Abby încremeni.

- Ce este? întrebă Ethan, privind-o îngrijorat.

- Păi ... Nimic ... O uşoară ... ameţeală.

- Eşti palidă ca varul. Vrei să te aşezi?

- Poftim? Oh, nu, mai degrabă m-aş duce să mă răcoresc un pic. De altfel, deja îmi este mai bine.

- Cum vrei. Eu mă duc să-i caut pe Henry şi pe Ann. Ne întâlnim la masa noastră.

Abby se strădui să meargă liniştit spre toaletă, unde se încuie până îşi mai recăpătă calmul. Când ieşi, văzu chipul atât de temut în oglinda imensă de pe pereţii încăperii.

- Abby! exclamă femeia.

Tânăra oftă. Iată că trecutul o ajungea din urmă.

- Bună ziua, doamnă doctor Seymour, reuşi ea totuşi să răspundă. Ce faceţi aici?

- Mă odihnesc puţin. îl însoţesc de fapt pe soţul meu, care este chirurg.

- Oh ...

- Dar tu, Abby, ce faci aici?

Ea respiră adânc, sperând că expresia nu-i trăda tumultul interior. Nu s-ar fi gândit niciodată că o va întâlni pe psihiatra închisorii la acest congres!

- Am venit cu logodnicul meu, spuse ea. Este doctor.

îşi regretă cuvintele de îndată ce le rosti. De ce nu putuse să mintă?

- Adevărat? Cine este? Poate că-l cunosc ...

Abby nu mai avea de ales decât să spună adevărul.

- Este doctorul Grant. Ethan Grant.

- Chirurgul ortoped?

- Da.

- Nu-l cunosc personal, dar am auzit vorbindu-se despre el. Se spune că este un medic excelent. Şi foarte seducător. Cum l-ai cunoscut?

- Lucrând pentru el ca recepţioneră.

- Minunat! Mă bucur sincer pentru tine. Nu credeam că o să-ţi revii atât de repede după afacerea aia sordidă. Dar se vede treaba că te-ai descurcat. Aceasta este una din virtuţile dragostei, nu-i aşa? Aceea de a-ţi reda încrederea în viaţă.

- Da, răspunse slab Abby.

- îţi doresc multă fericire. Eu am crezut întotdeauna în nevinovăţia ta, şi mă bucur că mai există cel puţin o persoană care îmi împărtăşeşte punctul de vedere. Asta te consolează probabil un pic pentru atitudinea familiei tale ... Tatăl tău tot n-a revenit la sentimente mai bune?

- Nu ... Nu s-a schimbat.

- îmi pare rău. Dar mama ta?

- La fel.

Doctoriţa Seymour oftă.

- Păcat. Nu poţi forţa pe nimeni să te creadă. Tot ce contează acum este faptul că există un om care te iubeşte şi care are încredere în tine. Să fii cinstită cu el şi sunt sigură că totul va fi bine.

Abby simţi un nod în gât.

- Sper ... Acum, trebuie să plec. Ethan se întreabă probabil unde sunt.

- Bineînţeles. Ai grijă de tine. Mă bucur că te-am revăzut. M-am gândit adeseori la tine.

Abby fugi literalmente spre sala de bal. De altfel, ar fi continuat să fugă, dacă ar fi putut, cât mai departe de doctoruiţa Seymour şi de teribilele amintiri pe care aceasta i le răscolea, departe de Ethan şi de suferinţele pe care i le provoca. Dar îi era imposibil să facă asta. îl iubea pe acest bărbat mai mult decât orice pe lume. Deja privirea ei cerceta cu aviditate mulţimea în căutarea lui.

Inima i se frânse când îl zări. Dansa cu Vanessa. Erau înlănţuiţi şi se vedea bine că uitaseră de lumea din jur. Abby simţi o suferinţă cumplită.

Era evident că între cei doi mai exista dragoste. Degeaba nega Ethan, o iubise nebuneşte pe această femeie. Ea singură era probabil în stare să-i satisfacă dorinţele cele mai secrete.

Abby nu mai putu suporta. Se întoarse brusc, alergă

în camera ei şi se prăbuşi în hohote de plâns pe pat.

încă mai plângea când, un sfert de oră mai târziu, auzi cheia răsucindu-se în broască.

- De ce nu te-ai întors în salon? întrebă Ethan pe un ton destul de aspru. Şi de ce plângi?

- Aşa!

- Aşa, ce?

- Pentru că eşti abject! Te detest!

El oftă, exasperat.

- M-ai văzut dansând cu Vanessa, aşa este?

- Dansând? replică Abby între două suspine. Nu, n-aş numi astfel ceea ce făceaţi. M-ai minţit, Ethan, pretinzând că nu mai simţi nimic pentru femeia aceasta. Te-ai folosit de mine! Ai făcut dragoste cu mine fără să încetezi să te gândeşti la ea! Şi ca să pui capac la toate, astă-seară m-ai umilit. Aminteşte-ţi că mă aflu aici ca logodnică a ta! Te detest.

- Ştiu deja asta.

- De acum încolo, nu mai conta pe mine pentru nimic altceva.

- Nu spune asta!

Abby observă expresia întunecată de pe chipul lui Ethan şi se simţi total descumpănită. Ce să facă oare cu acest bărbat?

- Ceea ce ai văzut nu înseamnă nimic, îi explică el pe un ton furios. Dar trebuia s-o fac. Era o probă la care

trebuia să mă supun. Aveai dreptate să presupui că între mine şi Vanessa există ceva. Dar am fost mai mult decât nişte simpli amanţi. Am fost logodiţi. Şi ne-am fi căsătorit, dacă nu ar fi plecat cu Ballistrat. Am crezut că n-o să-mi revin niciodată. De asta am venit aici, ca să mă asigur că am putut să-mi revin după această trădare. Când Vanessa a venit să-mi ceară să dansez cu ea, mi-am zis că ar fi un excelent mijloc de a avea confirmarea.

- Şi?

- Şi, nimic. Este patetică, pur şi simplu. Şi mai mult decât atât, putredă până în măduva oaselor.

Nu-mi vine să cred că este femeia pe care am putut s-o iubesc.

- Dar aşa s-a întâmplat.

- Nu mai ştiu. Cu siguranţă, am crezut că o iubesc. Aveam doar douăzeci şi cinci de ani şi Vanessa era deja foarte sofisticată şi ... expertă. Nu, nu era dragoste. Un fel de obsesie pur sexuală, cel mult.

- Şi n-o mai doreşti?

- Mă dezgustă. Pe tine te vreau, adăugă el aşezându-se pe pat. îşi plimbă degetul peste obrazul lui Abby, care îşi simţi tot corpul răspunzând imediat la această atingere, dar se retrase uşor.

- Nu, lasă-mă ...

- Nu fi stupidă, îţi doreşti la fel de mult ca şi mine.

O răsturnă pe pat şi, întinzându-se lângă ea, făcu să-i alunece rochia de pe umeri. Buzele lui se aventurară cu lăcomie pe gâtul ei, pe obraji, apoi pe sâni. Când în sfârşit se contopiră unul cu altul, Abby deja nu mai era în stare să gândească limpede. Se arcuia sub insistenţa plăcerii, agăţându-se pe rând când de cearşafuri, când de umerii partenerului ei, gemând de plăcere la fiecare nou asalt al lui.

îi strigă numele când Ethan o duse pe culmea extazului, apoi începu să plângă, foarte încet. încercă să-i reziste când vru s-o cuprindă în braţe, dar nu mai avea suficientă forţă pentru asta. Abby plânse până în clipa când adormi. Nu, între ei nu va fi niciodată nimic altceva decât plăcere fizică. Niciodată.

Capitolul 10

- Nu sunt eu! striga Abby în somn. Eu n-am făcut nimic! Ar trebui să mă credeţi, pentru numele lui Dumnezeu!

- Abby!

Ethan o scutură, ca s-o trezească.

- Trezeşte-te, Abby, ai un coşmar.

Tânăra se ridică brusc în capul oaselor, cu inima bătându-i nebuneşte.

Acest vis blestemat îi revenea de fiecare dată când era neliniştită.

Se vedea în faţa unui juriu format din bărbaţi fără chip, pe care încerca zadarnic să-i convingă de nevinovăţia ei. Ei păreau că nici n-o ascultă, vorbeau între ei, râdeau, apoi judecătorul bătea cu ciocanul în masă şi o declara vinovată. Hărmălaia reîncepea, şi nimeni n-o mai băga în seamă.

Ethan îşi trecu braţul după umerii ei şi Abby se lipi de el. Nu-şi putu reţine lacrimile.

- A fost doar un vis, gemu ea. A fost doar un vis ...

Ethan îi mângâie cu tandreţe obrazul şi-i îndepărtă câteva
şuviţe care i se lipiseră de frunte.

- Povesteşte-mi şi mie visul acesta, murmură el.

Ea ridică privirea dar nu reuşi să discearnă

trăsăturile lui Ethan.

- Cred că este ... mai bine să tac.

- N-ai de ce să te temi, dragostea mea.

Abby se ridică pe jumătate, stupefiată.

- Mi-ai spus “dragostea mea”?

- Mmm ...mmm.

O sărută pe frunte şi reluă:

- Se pare că ai un dar să-mi dărâmi toate zidurile de apărare pe care le-am ridicat cu timpul. în ritmul acesta, aş putea ajunge chiar să-ţi spun că te iubesc ...

- Să ... să nu spui asta!

- Şi de ce nu?

Tot mă deteşti?

- Ştii bine că nu, mărturisi Abby.

Partenerul ei oftă adânc.

- Mă tem că nu înţeleg nimic. De fapt, abia te cunosc, n-am cum să ştiu prea multe despre tine.

- Şi ... ai vrea să mă cunoşti mai bine? întrebă ea, cuprinsă de o bruscă speranţă.

- Da. Da, aş vrea foarte mult. Şi ai putea începe prin a-mi povesti acest vis.

- Nu ... nu sunt prea sigură că ...

- Nu-ţi fie teamă, nu mă sperii prea uşor.

- Tocmai, acesta te-ar şoca mai mult decât poţi să-ţi imaginezi. Dar ... dar dacă insişti, sunt de acord. îţi voi povesti de ce acest vis revine atât de des.

- Este mereu acelaşi?

- întotdeauna.

- S-ar zice că este un fel de traumatism mai vechi ... Vrei să aprind lumina? Să-ţi aduc ceva de băut?

- Nu. Strânge-mă doar la pieptul tău şi ascultă-mă.

- Cum vrei.

- Nu ştiu cum să încep ...

- De ce nu cu începutul?

Unde naiba o fi fost începutul?

Dintr-un motiv ciudat, se gândi imediat la acea zi de miercuri când, întorcându-se de la cursul de dans, aflase că mama ei plecase.

- A plecat cu un iubit de moment, îi spusese tatăl său, pe tonul rece de care nu se despărţea niciodată.

- Dar ... unde a plecat?

Fetiţa care era atunci, nu ştia că Stephanie Richmond era departe de a fi cea mai bună mamă.

- Nu ştiu şi nu mă interesează, îi răspunsese tatăl său. întotdeauna am considerat-o o târfă. Dacă m-am căsătorit cu ea, am făcut-o doar pentru că era însărcinată. Şi văd că tu începi din ce în ce mai mult să-i semeni, adăugase el. Numai Dumnezeu ştie prin ce voi mai avea de trecut şi cu tine peste câţiva ani! în orice caz, acuma ştii. Fă doar un singur lucru de care să-mi fie ruşine şi te alung din această casă fără să clipesc. Am suportat destule cu mama ta!

Discuţia se sfârşise. Tatăl ei nu avusese niciun cuvânt de încurajare pentru copila părăsită şi derutată care era atunci. Două zile mai târziu, o trimisese la internat.

Da, acesta era începutul poveştii. în ziua aceea, Abby fusese sortită să devina victima perfectă pentru un bărbat ca Dillon.

în întuneric, ridică privirea spre Ethan.

- îmi promiţi că n-o să mă judeci pripit? îl întrebă ea dintr-o răsuflare.

- îţi promit.

Abby oftă şi îşi începu povestea.

Amenințările tatălui său, ca o consecinţă a plecării mamei sale, o făcuseră să fie timidă şi rezervată faţă de bărbaţi. Până în momentul intrării la universitate, nu cunoscuse niciunul. Acest fapt, mai mult decât rezultatele ei şcolare strălucite, îl făcuse pe tatăl său s-o recompenseze, oferindu-i o croazieră în jurul lumii. Când îşi luase licenţa în ştiinţe, tatăl ei îi oferise o maşină sport roşie. Ca o ironie a sorţii, tocmai această maşină atrăsese atenţia lui Dillon în parcarea universităţii. Când o văzuse pe acea fată la volan, asemenea unui animal răpitor, venise spre ea şi trecuse la atac.

Dillon ...

Un nume seducător pentru un bărbat nu mai puţin

seducător ... Blond, fermecător, inteligent, amuzant, vrăjise inimile multor fete de la universitate, unde încerca pentru a nu se ştie câta oară să-şi dea o licenţă dar pe care o rata cu obstinaţie.

Lui Dillon îi trebuise ceva timp s-o seducă, dar până la urmă reuşise. Abby începuse încetul cu încetul să înflorească, să poarte ţinute mai sexy, să-şi lase părul liber. Dintr-o dată, feminitatea ei nu i se mai păruse condamnabilă. îşi asumase dorinţele de femeie, pe care le crezuse multă vreme un semn că urma calea pe care mersese mama sa.

Când prietenul ei începuse să-i ceară bani, îi împrumutase fără să clipească. Bineînţeles, nu-i înapoia niciodată. Dar ce importanţă avea? El îi conducea maşina sport, a lui fiind foarte des la garaj pentru diverse reparaţii. De mai multe ori, Abby se întorsese acasă cu autobuzul - ceea ce ar fi pus probleme dacă tatăl său ar fi observat. Dar domnul Richmond nu era niciodată acasă. Viaţa continuase astfel timp de mai multe luni. Fata nu-şi imaginase nicio clipă că ar fi putut să fie doar un instrument în mâinile lui Dillon. Acesta însă nu se mulţumea niciodată cu ceea ce avea. îi trebuia întotdeauna mai mult. Mai mulţi bani. Mai mult sex. Maşini mai frumoase.

Şi mai multe droguri ...

Cum de fusese atât de naivă încât să nu bănuiască

nimic? Modul de a conduce, uneori ... Capacitatea de a dansa o noapte întreagă aparent fără să obosească ... Incapacitatea de a face dragoste, în unele seri ...

Această ultimă problemă, este adevărat, se explicase prin faptul că în ziua aceea mai făcuse dragoste cu o altă femeie. Pentru că Abby îşi dădea seama acum că nu fusese singura lui victimă.

Numai că doar cu ea lucrurile merseseră mai departe.

Se întorceau într-o seară de la o petrecere la universitate. Era ora patru dimineaţa. Ca de obicei, Dillon, la volanul maşinii ei sport, rula ca un nebun. Ea îl rugase să meargă mai încet, dar el se mulţumise să-i râdă în nas. Atunci ea începuse să-şi privească cu disperare picioarele pentru a nu se mai gândi la drum şi pentru a-şi potoli frica.

Apoi, Dillon trecuse de un stop pe roşu. Totul se petrecuse foarte repede. Frânele scrâşniră, se auzi o lovitură îngrozitoare, un zgomot de tablă strivită. Abby se lovise de tabloul de bord şi-şi pierduse conştiinţa.

- Când m-am trezit, încheie ea, mă aflam pe locul şoferului, cu mâinile pe volan. Dillon nu mai era acolo şi şoferiţa celeilalte maşini era moartă.

Ethan aprinse lumina şi Abby ridică o privire îngrijorată spre el. Dar contrar a ceea ce se aştepta, în privirea lui nu se citea nici urmă de îndoială. Doar furie.

- Când am ieşit din spital, continuă ea, m-au arestat.

Ethan se încruntă.

- Cu ce cap de acuzare?

- *Capete* de acuzare. Conducere periculoasă, ucidere involuntară, posesie de narcotice. Dillon îşi "uitase" cu generozitate stocul personal de cocaină pe scaunul meu.

- Dumnezeule ...

- Nu existau martori. în plină noapte, Dillon trebuie să se fi întors la părinţii lui pe jos. După care le-a spus poliţiştilor că l-am lăsat acasă după petrecere.

Ethan îşi strânse pumnii, expresie evidentă de furie. O licărire ucigaşă îi lumină o clipă privirea.

- Ce gunoi! Sper, cel puţin, că ai avut un avocat bun?

- Mă ... mă crezi?

- Bineînţeles că te cred! Nimeni n-ar putea născoci o poveste atât de oribilă! în plus, tu eşti persoana cea mai cinstită pe care o cunosc. Chiar şi un cinic bătrân ca mine poate vedea asta!

Abby nu-şi putu reţine lacrimile. Ethan le culese pe fiecare cu buzele.

- Am ... Am fost condamnată la ... opt ani de închisoare, continuă ea suspinând. M-au eliberat după patru ani, pentru bună purtare.

- Şi ce s-a întâmplat cu Dillon? Sper că ticălosul a

murit de vreo supradoză!

- Nu cred. Şi nu-mi pasă.

- Nu-ţi pasă? Când ai plătit pentru crimele *lui!* Dacă pun mâna pe el, îl expediez direct în iad.

- Viaţa acestor oameni este deja un iad, Ethan.

Iată, Vanessa, de exemplu. Caută cu disperare să-şi menţină frumuseţea, tinereţea, dar se ofileşte inexorabil. Curând, nimeni n-o va mai plăcea.

- Hmm, poate. Dar să revenim la povestea ta. Cred că ai fost îngrozită când te-au arestat.

- Da. Tatăl meu a refuzat chiar să-mi caute un avocat, şi a trebuit să apelez la cel din oficiu. Toată lumea m-a acuzat pentru asta. Eu, o fiică de milionar, refuzam să-mi plătesc un avocat ca să mă apere? Asta n-a făcut decât să acrediteze imaginea copilului răsfăţat şi putred până în măduva oaselor, care a luat calea delincvenţei pentru a scăpa de plictiseală.

- Draga mea ... Mă simt într-adevăr ridicol. Şi eu care credeam că nimeni n-a suferit mai mult ca mine ...

Se întrerupse, apoi se lovi peste frunte.

- Ia stai puţin ... Toată povestea aceea că un bărbat ţi-a oferit bijuteriile, hainele ... Era vorba despre tatăl tău, nu-i aşa?

- Eşti ... eşti supărat pe mine că te-am minţit?

- Nu, pe mine sunt supărat. Dar trebuie să-ţi spun că uneori eşti o adevărată pacoste, domnişoară

Richmond.

- Asta pentru că voiam să mă deteşti. Mă temeam de propriile mele sentimente şi voiam să te ţin la distanţă. Dar se pare că eu am cedat prima.

- Nu m-ai ţinut prea mult timp la distanţă, crede-mă, murmură Ethan cu o voce răguşită. Eu însumi ajunsesem la limita rezistenţei.

Tânăra îşi trecu mâna peste pieptul bărbatului.

- Sunt atât de fericită că m-ai crezut ...

- Eu sunt fericit că, în sfârşit, ai vorbit despre tine. Nu mai ai de ce să te temi. Sunt gata să ascult tot ce mai ai să-mi spui, dragostea mea.

Un val de fericire o copleşi pe Abby. O iubea, acum era sigură de asta. Numai că nu era încă pregătit să recunoască.

- Şi eu, sunt gata să ascult tot ce ai mai avea să-mi spui. Adormi aproape imediat, ceea ce o împiedică să remarce
faptul că mâna care-i mângâia părul se oprise brusc, şi că Ethan nu-i răspunsese.

Fericirea pe care o simţi Abby pe tot parcursul dimineţii de a doua zi avea ceva ireal. Era însă sortită să fie de scurtă durată.

Se întorcea împreună cu Ann din oraş, unde fuseseră la cumpărături şi porniseră repede înapoi din cauza unei ploi apărute din senin. Se îndreptă spre

scara care ducea la primul etaj când se lovi de o femeie care cobora în fugă.

- Scuzaţi-mă, murmură ea reflex.

Abia atunci o recunoscu pe Vanessa şi-i remarcă ţinuta uşor dezordonată, părul ciufulit. Cu siguranţă, venea de la cine ştie ce întâlnire adulterină, din moment ce soţul său se afla acum în sala de conferinţe.

- Te-ai întors mai repede decât prevăzusem, draga mea, spuse fosta infirmieră cu un zâmbet răutăcios pe buze. Niciodată nu trebuie să te întorci mai devreme, ca să n-ai surprize cu prietenul tău. La urma urmei, i-ai spus lui Ethan că vei lipsi toată dimineaţa, nu? Dar nu-ţi face griji. Nu se va mai întâmpla. Nu cu mine, în orice caz. M-am plictisit de bărbaţi ca el. în fine, cum bietul de el voia cu disperare să guste pentru ultima oară din plăcerile de odinioară, nu l-am putut refuza.

Abby încercă să ignore aceste cuvinte dureroase. “Ethan mă iubeşte, îşi repetă ea fără încetare, el n-ar face asta. Vanessa minte.”

Râsul cu subînţeles al Vanessei îi zdruncină însă încrederea.

- Dacă aş fi în locul tău, nu i-aş spune nimic lui Ethan. La urma urmei, eu nu mă voi mai întoarce la el. împreună cu soţul meu, vom pleca într-o croazieră în jurul lumii. Şi ce importanţă are faptul că se gândeşte la mine în timp ce faceţi dragoste? Esenţialul este că

vei deveni doamna Grant, nu-i aşa?

Cu preţul unui efort supraomenesc, Abby reuşi să nu lase să se vadă nimic din tulburarea ei şi afişă un zâmbet dispreţuitor.

- Eşti jalnică, îmi este milă de tine, spuse ea pe un ton compătimitor. Ethan n-ar face niciodată dragoste cu tine. Chiar dacă nu m-ar iubi, nu cred că pe tine te-ar căuta ca să-l consolezi. îi este prea scârbă de tine. Aşa că fă câte croaziere vrei împreună cu bietul tău soţ, şi mai profită de răgazul pe care ţi-l dă chirurgia plastică.

Oricum, vei sfârşi singură, ramolită şi abandonată de toţi.

Vanessa păli vizibil. Abby avu o oarecare satisfacţie şi, întorcându-i spatele, se îndepărtă fără să mai privească în urmă. Nu trebuia să se lase intimidată de scorpia asta. Fiecare cuvânt care-i ieşea din gură era o minciună ... şi o picătură de venin.

Când ajunse însă în faţa uşii camerei lor, simţi că siguranţa
i se clatină. întinse mâna spre clanţă, cu teamă. Şi dacă Ethan, în loc să asiste la conferinţă, se afla în cameră?

Uşa era închisă. Abby oftă uşurată. Aşadar, Ethan nu era aici. Vanessa minţise!

Răsuci cheia în broască şi intră, constatând că încăperea era într-adevăr goală. Dar un miros îi

zgândări imediat simţurile, un miros pe care-l recunoscu imediat. Era parfumul greţos al Vanessei ...

Totul i se înceţoşă în minte. Cu palma peste gură, merse clătinându-se până la pat şi se aşeză, pentru a se ridica în secunda următoare, îngrozită. Tocmai de aici venea mirosul. Cearşafurile erau împregnate cu parfumul acelei târfe!

Şi pentru a confirma această probă copleşitoare, uşa de la baie se deschise larg şi Ethan apăru în prag cu un prosop în jurul taliei, evident ieşind evident de la duş.

- Parcă nu trebuia să te întorci înainte de prânz! exclamă
el.

Lui Abby îi trebuiră câteva minute ca să-şi recapete stăpânirea de sine. Aşadar, se culcase cu ea!

- îi voi întreba pe Henry şi pe Ann dacă mă pot întoarce împreună cu ei, spuse ea cu o voce tremurată. Nu vreau să te mai văd niciodată după asta.

- După ce?

- Nu te osteni să mă minţi! Tocmai m-am despărţit de draga ta Vanessa, care mi-a povestit totul. Proastă cum sunt, n-am crezut-o. Dar mirosul parfumului ei a împregnat totul aici. De aceea ai făcut duş? Ca să-l îndepărtezi?

- N-am atins-o, declară el, cu o expresie întunecată

pe faţă. Trebuie să mă crezi, Abby.

Făcu un pas înainte dar ea se retrase.

- N-am niciun motiv să te cred, ţipă ea. Nu mă voi lăsa folosită şi trădată a doua oară de un bărbat! Te-aş ucide mai întâi, auzi?

Se repezi brusc spre el, lovindu-i puternic pieptul cu pumnii. El o lăsă să se dezlănţuie câteva clipe, fără să scoată un cuvânt, apoi o prinse de încheietura mâinilor şi o imobiliză. Atunci, Abby izbucni în lacrimi, şi lăsându-se să cadă pe podea, murmură între două hohote de plâns:

- Cum ai putut? Cum?

- N-am atins-o, Abby, repetă el cu o voce răguşită. îţi jur pe dragostea noastră, pe onoarea mea. Cum poţi să-ţi imaginezi măcar o clipă aşa ceva? Aş prefera să mor decât să te trădez, să pierd dragostea ta.

Te rog, draga mea, spune-mi că mă crezi, că mă iubeşti. N-aş suporta să te pierd ...

Abby ridică privirea, surprinsă de disperarea pe care o percepu în glasul lui, de tulburarea care-i răvăşea chipul. înţelese atunci că spunea adevărul.

Propria-i suferinţă lăsă brusc locul unui sentiment de vină. El o crezuse când îi spusese povestea ei, şi iată că ea refuza să-l creadă!

- Oh, Ethan, îmi ... îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine. Iartă-mă, dragostea mea, iartă-mă.

- Tu trebuie să mă ierţi, răspunse el zâmbind slab. N-ar fi trebuit niciodată s-o las pe Vanessa să intre în această cameră.

Tânăra se ridică şi-şi şterse ultimele lacrimi cu mâneca bluzei.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El nu-şi putu reţine un fior.

- Nu-mi vine să cred că a putut face asta, murmură el. Femeia asta este bolnavă, crede-mă. Bolnavă.

- Cum a intrat aici? De unde ştia că eu nu sunt?

- Presupun că te-a văzut plecând împreună cu Ann azi-dimineaţă, şi că şi-a stabilit strategia în consecinţă. Cu puţin înainte de a începe conferinţa, mi-a trimis un bileţel în care îmi cerea să ne vedem. Spunea că este ceva urgent şi mă implora să ne întâlnim în faţa uşii camerei mele. Ştiu că nu trebuia să-i iau în seamă cererea, dar mă gândeam că, altfel, răzbunarea mea n-ar fi completă. Evident că, atunci când m-a văzut venind, idioata asta a crezut că a câştigat partida. Ajunşi în cameră, a încercat să mă impresioneze cu lacrimi. Mi-a spus că a făcut o greşeală îngrozitoare părăsindu-mă, că Ballistrat este un beţiv, că o bate. Când şi-a dat seama că asta nu merge
- eu nu scoteam un cuvânt - a trecut la faza a doua a planului ei. Şi-a desfăcut rochia neagră şi a rămas goală. Apoi a început să-şi plimbe mâinile pe corp,

amintindu-mi că odinioară apreciam asta. Ceea ce este adevărat, trebuie să recunosc. Dar pe vremea aceea nu ştiam că este gata să facă acest lucru faţă de oricine! Pe scurt, când s-a întins pe pat şi a trecut la mângâieri mai ... intime, m-am dus şi m-am încuiat în sala de baie, unde am început să vomit. Când am ieşit, nu mai era aici. Presupun că reacţia mea era mai limpede decât orice explicaţie. Am fost într-adevăr stupid. N-ar fi trebuit să mă întâlnesc cu ea. Dar trebuia să mă răzbun. Pentru ceea ce mi-a făcut cu ani în urmă ...

- Vorbeşte-mi, Ethan, murmură Abby. Spune-mi ce nu mi-ai spus niciodată. Este evident că mai există şi altceva decât o simplă ruptură.

Atunci, cu o voce încărcată de emoţie, el i se confesă. Când îl părăsise pentru Ballistrat, Vanessa era însărcinată. Şi a scăpat de copil ...

Abby îşi duse mâna la gură, îngrozită.

- Este ... este monstruos! N-aş putea face niciodată aşa ceva!

- Ştiu, şopti Ethan, strângând-o la piept. Ştiu ...

- Hmm ... Apropo ... s-ar putea să fiu însărcinată.

- Există deci un risc? întrebă el încruntându-se.

- Sinceră să fiu, nu ştiu ... Eşti furios? N-ai vrea să avem un copil?

Ethan scutură din cap, şi mai surprins.

- Dacă n-aş ... ? Bineînţeles că aş vrea! exclamă el

sărutând-o cu înflăcărare. Vreau să fii mama copiilor mei. Vreau să fii soţia mea. Spune da, Abby, te rog ...

Ea îl privi fără să scoată un cuvânt, surprinsă că s-ar fi putut îndoi de răspunsul ei.

- Nu vrei, nu-i aşa? reluă el aproape imediat, întunecându-se. înţeleg că n-ai încredere în mine. Am stricat totul cu prostia mea, de teama a ceea ce simţeam pentru tine.

Abby începu să râdă şi-l sărută pe bărbie.

- Taci, prostule. Evident că vreau să fiu soţia ta!

- Eşti ... eşti sigură?

- Fireşte!

Ea începu să râdă din nou şi Ethan se prefăcu ofensat.

- Este un moment foarte serios, draga mea.

- îmi pare rău. Mă gândeam ce mutră o să facă Sylvia când va afla vestea. Fără să mai vorbesc de domnişoara Blanchford.

- Cine este?

- Vei afla curând. Ai o casă suficient de mare?

- Am o casă *foarte* mare.

- Cu atât mai bine. Ai cumva şi o cameră liberă la parter pentru o bătrână doamnă care foloseşte un fotoliu rulant?

Ethan zâmbi.

- Aşadar, chiar există o bătrână doamnă în fotoliu

rulant?

- Bineînţeles. Te-ai îndoit de asta?

-Nu chiar, nu. în orice caz, are tot locul pe care şi-l va dori. Şi mai rămâne destul şi pentru copii. Câţi ai spus că vrei?

- Câte camere ai?

- Păi, mai multe decât câţi copii aş vrea, mărturisi Ethan.

- Câte? insistă Abby.

- Douăsprezece.

- într-adevăr, sunt multe. Nu cred că aş vrea să am doisprezece copii.

- Slavă Domnului! exclamă doctorul izbucnind în râs.

- Vreau doar zece.

- Zece!

- Tot sunt mulţi?

- După părerea mea, da.

- Opt, atunci?

- Opt?

- Bine, să zicem şase. Este ultima mea ofertă.

- Fie şase! oftă Ethan cu o grimasă comică.

Râseră amândoi, apoi se îmbrăţişară îndelung.

- Dragule? zise Abby după vreo două minute.

- Hmm?

- O problemă tot nu-mi dă pace. Ce era în mintea ta când m-ai invitat să te însoţesc la acest congres?

- Răzbunarea. Ştiam că Ballistrat este aproape ruinat, că este o epavă. Voiam s-o seduc pe Vanessa, apoi s-o abandonez după ce ar fi rupt orice relaţie cu soţul ei. Mi-am spus că va fi
mult mai tentată să revină la mine dacă mă vede la braţul unei alte femei. Apoi, pe măsură ce zilele treceau, proiectul meu s-a transformat în cu totul altceva. Nu mai contai decât tu, Abby. Mi-am dat seama că te iubesc. Nebuneşte, pătimaş.

- Şi eu te iubesc, Ethan. Numai că ...
- Numai că?
- N-ai putea să te îmbraci? Eşti foarte tulburător aşa, ştiai?
- Bine, draga mea. O să mă îmbrac. Mai târziu ...

Sfârşit